

בעזה שיי"ת

ספר

הערב רב

על פי האריז"ל

חלק ב'

בו יבואר גודל ענין חיוב הלימוד ולחקור מעשי ועיני הערב רב, ואיך שצריכים ללחום נגדם, שמקלקלים את כל עם ישראל בכל העולם כולו, ועוקרים כל המצות שבתורתנו הקדושה. כמו שכתב הגאון הקדוש מוילנא זי"ע, שישנם חמישה מיני ערב רב והם: בעלי מחלוקת, ובעלי לשון הרע, הרודפים אחר התאוה כמו זנות וכדומה, הרמאים שמראים עצמם כצדיקים ואין ליבם שלם, הרודפים אחר הכבוד ובונים חרבות לעשות להם שם, הרודפים אחר הממון, והמחלוקת תחילה, כי המחלוקת כנגד כולם, והם נקראים "עמלקים" ואין בן דוד בא, עד שיעברו מן העולם, ועליהם נאמר דברים כ"ה י"ט, "תמחה את זכר עמלק" כמבואר בזוהר, אדרת אליהו פרשת דברים. גם יבואר בו השכר הגדול למי שעוסק להציל את עם ישראל מן הערב רב, ומעורר את הרבים שלא יפלו ברשתם ה"ו.

עוד יבואר שהערב רב הם רמאים כנחשים ועקרבים כמבואר אבל נחשים ועקרבים יש בו. וז"ל: ונחשין ועקרבין דילה אינון ערב רב. (זהר חדש פרשת יתרו מאמר ז' ימי בראשית)

עוד יבואר בו העונשים הגדולים אשר מענישים את האדם בזה ובבא, ושאיין אדם יכול לשער עד כמה שיסבול על זה שעזר את הערב רב בזה ובבא, והפגם הגדול הנעשה על ידי אלו העוזרים להם, וגודל החיוב שמוטל על כל איש ואיש להיות בקי בהם בפרטותיהם ובדקדוקיהם כדי שלא יכשלו חס ושלום לבנות בתי עבודה זרה של דור ההפלגה

של: הבה נבנה לנו עיר ומגדל נראשו בשמיים ונעשה לנו שם (בראשית פ"ד) כי בזה תלוי יסוד קדושת ישראל, ובו תלוי גם כן ביאת משיח בן דוד, כמו שגילה לנו העץ חיים בהקדמתו

יוצא לאור שנת תשס"ד לפ"ק

הספר נדפס לזכות את הרבים
ונחלק בחנם לכל דורש ומבקש

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים
מספר זה או כל הספר בכל לשון שהוא בכל מדינה
ומדינה, כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם
ולעזור לבנות אחינו בני ישראל לתשובה שלימה.

שם המתבר לא נזכר, כי לא הבאנו בו
אומר הבא מן החדש רק דברים בשם
אומרם, וקבל האמת ממי שאמרו.

במקום הקדמה

בספר עץ חיים הקדמת מוהרר"ו זי"ע בשער ההקדמות הקדמה א' וזה לשונו: והנה מה שכתב בתחילת דבריו ואפילו כל אינון דמשתדלי באורייתא כל חסד דעבדי לגרמייהו וכו' עם היות שפשטו מבואר ובפרט בזמנינו זה בעונותינו הרבים אשר התורה נעשית קרדום לחתוך בה אצל קצת בעלי תורה אשר עסקם בתורה על מנת לקבל פרס והספקות יתירות וגם להיותם מכלל ראשי ישיבות, ודיני סנהדראות להיות שמם וריחם נודף בכל הארץ ודומים במעשיהם לאנשי דור הפלגה הבונים, מגדל וראשו בשמים ועיקר סיבת מעשיהם היא מ"ש אח"כ הכתוב ונעשה לנו שם, ככתוב בסי' הזוהר בפרשת בראשית דף כ"ה ע"ב וז"ל על פסוק אלה תולדות השמים והארץ, שחמשה מונים יש בערב רב ומן הג' מינים מהם הוא הנקרא כת גבורים דעלייהו אתמר המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם ואינון מסטרא דאילין דאיתמר בהון הבה נבנה לנו עיר ומגדל וגו' ונעשה לנו שם בבנין בתי כנסיות וב"מ ושיון בהון ספרי תורה ועטרה על רישיה ולא לשמה אלא למעבד לון וכו' והנה על הכת הזאת אמרו בגמרא כל העוסק בתורה שלא לשמה נוח לו שנהפכה שלייתו על פניו ולא יצא לאויר העולם.

ספר עין חיים – הקדמת מוה"ר חיים וויטאל זיע"א על
שער ההקדמות

א.

כל חסד דעבדי לגרמייהו - בזמנינו זה בעו"ה אשר התורה נעשית קרדום
לחתוך בה אצל קצת בעלי תורה אשר עסקם בתורה על מנת לקבל פרס
והספקות יתירות וגם להיותם מכלל ראשי ישיבות ודייני סנהדראות להיות
שמם וריחם נודף בכל הארץ ודומים במעשיהם לאנשי דור הפלגה הבונים
מגדל וראשו בשמים

והנה מה שכתב בתחילת דבריו ואפילו כל אינון דמשתדלי באורייתא
כל חסד דעבדי לגרמייהו וכו' עם היות שפשטו מבואר ובפרט
בזמנינו זה בעו"ה אשר התורה נעשית קרדום לחתוך בה אצל קצת בעלי
תורה אשר עסקם בתורה על מנת לקבל פרס והספקות יתירות וגם
להיותם מכלל ראשי ישיבות ודייני סנהדראות להיות שמם וריחם נודף
בכל הארץ ודומים במעשיהם לאנשי דור הפלגה הבונים מגדל וראשו
בשמים.

ב.

חמשה מינים יש בערב רב ומן הג' מינים מהם הוא הנקרא כת גבורים
דאיתמר בהון הבה ובה לנו עיר ומגדל וגו' ונעשה לנו שם בבנין בתי כנסיות
ובתי מדרשות ושון בהון ס"ת ועטרה על רישיה ולא לשמה אלא למעבד לון
וכו' - נוח לו שנהפכה שלייתו על פניו ולא יצא לאויר העולם
ועיקר סיבת מעשיהם היא מה שכתב אחר כך הכתוב ונעשה לנו שם.
ככתוב בספר הזוהר בפרשת בראשית דף כ"ה ע"ב וזה לשונו
על פסוק אלה תולדות השמים והארץ. שחמשה מינים יש בערב רב ומן
הג' מינים מהם הוא הנקרא כת גבורים דעלייהו אתמר המה הגבורים
אשר מעולם אנשי השם ואינון מסטרא דאליין דאיתמר בהון הבה נבנה
לנו עיר ומגדל וגו' ונעשה לנו שם בבנין בתי כנסיות ובתי מדרשות ושון

בהון ס"ת ועטרה על רישיה ולא לשמה אלא למעבד לון וכו' והנה על הכת הזאת אמרו בגמרא כל העוסק בתורה שלא לשמה נוח לו שנהפכה שלייתו על פניו ולא יצא לאויר העולם.

ואמנם האנשים האלה מראים תימה וענוה באמרם כי כל עסקם בתורה הוא לשמה. והנה החכם הגדול התנא רבי מאיר ע"ה העיד עליהם שלא כך הוא באומרו לשון כללות כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברי הרבה וכו' ומגלים לו רזי תורה ונעשה כנהר שאינו פוסק והולך וכמעייץ המתגבר מאליו בלתי הצטרכו לטרוח ולעיין בה ולהוציא טיפין טיפין של מימי התורה מן הסלע הנה זה יורה שאינו עוסק בתורה לשמה כהלכתה ומי זה האיש אשר לא יזלו עיניו דמעות בראותו המשנה הזאת ורואה חסרונו ופחיתותו.

האמנם אף על פי שלכאורה אפשר לפרש לשון המאמר על אופן זה [הגהה - אפשר כוונתו על לקנטר כמ"ש התוספות פסחים נ' ע"ב אב"ן ח"ן. ובע"ח כתב יד של החסיד בעל יוש"ה גרם אפשר לפרש כו' על ע"ה ולא על ת"ח כו']. עם כל זה דבר קשה מאד מאד לומר וכו' בשופטני עסקינן ולא בכללות כל התלמידי חכמים העוסקים בתורה והראיה על זה אומרו דרך כללות ואפילו כל איגון דמשתדלי באורייתא כל חסד דעבדי לגרמייהו עבדי ואין לומר דמלת כל היא יתירה ומשבשבתא שהרי מקרא דורש וכל חסדו כציץ השדה שלא נאמר וחסדו אלא וכל חסדו לרמוז כי כל התלמידי חכמים העוסקים בתורה הנקראת תורת חסד על לשונה הם דומים בחסד ההוא אל ציץ השדה משום דלגרמייהו עבדי אבל ביאור לשון הנזכר לעיל יובן ראשיתו מאחריתו באומרו ויראה ואהבה על מנת לקבל פרס איהי שפחה ותחת שלש רגזו ארץ.

ג.

לית יחודא עד דערב רב יתמחון מן עלמא - ונבל כי ישבע לחם דא ערב רב

והענין יובן במ"ש בספר הזהר בפרשת בראשית דף כ"ז ע"ב. ובגין דא אמר קודשא בריך הוא לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו דא משנה איתתא דההוא נער ואיהו שפחה דשכינתא ואי זכו ישראל איהו עזר לון בגלותא מסטרא דהיתר טהור כשר ואי לא איהו כנגדו מסטרא דטמא פסול אסור וכו' דלית יחודא עד דערב רב יתמחון מן עלמא ובגין דא אתקבר משה לבר מארעא קדישא וקבורתא דיליה איהי משנה דשלטא על מטרוניתא דאיהי קבלה למשה ומלכא ומטרוניתא מתפרשא מבעלה ובגין דא תחת שלש רגזה ארץ תחת עבד כי ימלוך דא עברה ידיעה ושפחה דא משנה ונבל כי ישבע לחם דא ערב רב.

ד.

כאשר חס ושלום שונים בה ומטמאים את הטהור ומכשירין את הפסול ומתירין את האיסור אז נהפכת לעץ הדעת רע ומר להם

אמנם הם קליפין טובים למאכל כקליפת קנה הבושם ולכן בהיותם מביני פשטי המשנה כהלכתא בלתי טעות נקרא עץ הדעת טוב אבל כאשר חס ושלום שונים בה ומטמאים את הטהור ומכשירין את הפסול ומתירין את האיסור אז נהפכת לעץ הדעת רע ומר להם.

ה.

השבועה הגדולה לאלהי"ם שלא יעוררו את הגאולה, כבר אמרו רז"ל כי זמן השבועה היא עד אלף שנים

אמר עוד במדרש הנ"ל ובגין דא השבעתי אתכם בנות ירושלים וכו' פירוש הדברים כי הנה היתה השבועה הגדולה לאלהי"ם שלא יעוררו את הגאולה עד שאותה האהבה תהיה בחפץ ורצון טוב כמ"ש עד שתחפץ כבן העובד את אביו ועיין בכל פלטרין דיליה ובכל גניזין דיליה ולא כעבד העובד במשנה ולוקח השפחה ע"מ לקבל פרס וכבר אמרו רז"ל כי זמן השבועה היא עד אלף שנים כמ"ש ז"ל בברייתא דר' ישמעאל בפרקי היכלות ע"פ רניאל ז"ל ואתיהבון בידיה ער עידן ועידנין ופלג

עידן ואיך הראהו הקב"ה ליעקב אבינו שר עולם והוא שרו של בבל ע' עוקין וכו' ע"ש. וכן בזהר פרשת וידא ד' קי"ז ע"א וז"ל אמר ר' יוסי כל דא אדיכו זמנא יתיד מכמה דאוקמיה חבריא דאיהו יומא חד גלותא דכנסת ישראל ולא יתיר דכתיב נתנני שוממה כל היום דזה.

ז.

וזהו עצמו עון הערב רב קצת בני תורה אשר בזמנינו זה המוציאים שם רע על חכמת האמת חיי עולם ואומרים שכל מי שמתעסק בה ימות בקצרות שנים

ח"ו

הנה נתבאר במ"א הזה כי עון אדם הראשון בעץ הדעת טוב ורע הוא שלא בחר להתעסק בעץ החיים שהיא חכמת הקבלה. וזהו עצמו עון הערב רב האומרים למשה דבר אתה עמנו ושמעה בעץ הדעת טוב ורע ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות בסתרי תורה כסברת הטועים קצת בני תודה אשר בזמנינו זה המוציאים שם רע על חכמת האמת חיי עולם ואומרים שכל מי שמתעסק בה ימות בקצרות שנים ח"ו ולכן נשברו הלוחות הראשונות מסטרא דעץ החיים ונתנו להם מסטרא דעץ הדעת טוב ורע משנה שפחה דמטרוניתא וגם איבודא דחורבן בית א' וב' וגלות האחרון המר והארוך אשר אנו בעו"ה עד דיתובון בני ישראל בתיובתא ובקשו את ה' אלהיהם להכידו וליודעו ברזי תורה וידעו את מי הם עובדים ומי הוא מלכם וכדין יזכו לעסוק בחכמת האמת כמשה ויורהו ה' עץ וימתקו ע"י המשיח וכמ"ש בפרשת נשא בר"מ דף קכ"ד ע"ב וז"ל ובגין דעתידים ישראל למוטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא וכו' ואילנא דטוב ורע דאיהו איסור והיתר לא שליט על ישראל יתיד וכו' כי אז יהיו כמלאכי עליון עוסקים בחכמת התורה דאצילות ולא בתורת מטרוין מלובשת במלבושים וספורים גשמיים. עוד אמרו בס"ה תקון ששית וז"ל וכמה בני נשא יתפדנסון לתתא מהאי חבורא דילך בדרא בתראה בסוף יומיא ובגיניה וקדאתם דרור בארץ.

ז.

נבאר ענין הערב רב שנתערבו בדור המדבר

אחר שנתבאר ענין ישראל ורחל ויעקב ולאח נבאר עוד עניינים וגם הארות רבות אחרות שיוצאות מז"א לחוץ והם בחי' ב' המטות מטה האלהים ומטה משה ודור המדבר מה עניינם. וענין יעקב ועשו. וענין הערב רב שנתערבו בדור המדבר. וענין ג' מתנות באר ומן וענני כבוד. וענין המרגלים ויהושע וכלב. וענין ג' נקודות הנזכר פרשה תצוה בזוהר שהם ישוב וחורבה וג"ע הארץ. וענין אפרים בן יוסף ופעור וסלע וכו'.

והנה אחר שנתבאר דור המדבר נבאר ב' האורות אחרות היוצאות מיסוד אבא חוץ לז"א והוא ב' המטות מטה האלקים ומטה משה כנזכר בזוהר כי גם אורות אלו נמצאו בזמן דור המדבר, גם ענין ערב רב שהיו בדור המדבר מה עניינם. ואנב גררא נבאר ג"כ ענין עשו איך הוא אחיו ממש של יעקב וכו'.

והנה אחר דרוש של מטות וערב רב ועשו נבאר מה הם אלו האורות אשר בצדדין ושם נבאר בחי' מן באר ענני כבוד וכו'.

ח.

ערב רב הם ניצוצין של משה בסוד לך רד כי שחת עמך - על כן טרח בעבורם כל כך ומת במדבר בעבורם כי רצה לתקנם

והרי נתבאר ב' אלכסונים שבב' צדדי דור המדבר שבשורה א' הסמוכה אל הז"א ואמנם ב' האלכסונים שבב' צדדי יעקב עצמו אשר בשורה חיצונה הם ערב רב מצד ימין ולפי שנשמתן באה משם שהוא צד ימין לכן נתגירו וז"ש כי ערב רב הם ניצוצין של משה בסוד לך רד כי שחת עמך והבן זה אשר ע"כ טרח בעבורם כ"כ ומת במדבר בעבורם כי רצה לתקנם כנזכר במ"א. ואמנם ההארה שמשמאל יעקב הוא בחי' עשו אחיו ולהיותו עשו משמאל לא נתגיר וכבר בארנו כי

עיקר ההארה היא באמצע שהוא יעקב אך ב' צדדיו הארתן מועטת גם האורות של צד שמאל מועטין מהימין שעל כן נתגיירו הערב רב ועשו לא נתגייר גם אותן שבשורה פנימית הקרוב אל הז"א אין החיצונים נוגעין ונאחזין בהם כ"כ אבל בעשו וערב רב שהם רחוקים מן הז"א שבשורה החצונה שלטו בהם יותר החיצונים ובשמאל שהוא עשו שלטו יותר מבערב רב להיותו מן השמאל כנ"ל.

ט.

ער"ב ר"ב גימטריא דע"ת - גם בלעם היה מבחינת קליפה הנאחזת בדעת
הזה כמו שכתוב ויודע דעת עליון

ובזה תבין ענין ערב רב שטרח משה לגיירם כי היו ניצוציו וכמ"ש לך רד כי שחת עמך וכמ"ש ל כי דור המדבר היו מבחי' הדעת המצד אבא שבז"א הנקרא דעת עליון גם הערב נמשכים משם כנזכר לכן גם ערב רב גימטריא דעת. גם בלעם היה מבחי' קליפה הנאחזת בדעת הוזה וכמ"ש ויודע דעת עליון ממש ולכן היה מקטרג בהם בדור המדבר לפי כי בו היה רבוק ואח"כ נפרד מהם ולכן היה שונא אותם מתמת קנאה.

ספר עין חיים - שער ל"ח פרק ו' מ"ת

י.

משה מעצמו רצה לצוות מצוה זו שלא לאכול חמץ אל הערב רב לזכותו
ולהכניסן תחת כנפי השכינה ולא כן צוה השם יתברך

ואז ויאמר ה' אלי סרו מהר מן הדרך אשר צויתם צויתם כתיב והוא אותו ענין המצוה ראשונה שצוה משה בפרשת בא בפ' קדש לי כל בכור שנאמר ויאמר משה אל העם זכור את היום שהם ערב רב הנקרא עם בלשון סתם ושם בפ' זו נתבאר אצלינו ענין מצוה זו שלא יאכל חמץ מה עניינה וע"ש. והנה שם ביארנו בענין זה שמשם מעצמו רצה לצוות מצוה זו אל הערב רב לזכותן ולהכניסן תחת כנפי השכינה ולא כן צוה הש"י אלא קדש לי כל בכור וגו' וז"ש אשר צויתם אתה ולא אני.

ספר עין חיים - שער מ"ט פרק ג'

יא.

כשיבוא משיח, אז יושלם צלם הערב רב להתברר הטוב שבו, והרע יוקדין ליה בנורא

ובל כוונת משה ושלמה היה, זה להביא הזכר ערב רב, וזה להביא הנשים הגויות, הכל לתקנם, ולא יכלו לעמוד עליה ולתקנם, ער שיבא משיח, ואז יושלם זה הצלם להתברר הטוב שבו, והרע יוקדין ליה בנורא, כנזכר תקון ס"ד דף קי"ב ע"ש פסילי אלהיהם תשרפון באש בסוד פמל לך פסולת הטוב שהוא נוגה שיש בו אוכל ופסולת כי משם נחצבו לוחות שניות מעין הדעת טו"ר כנזכר תיקון ס"ו.

שער הגלגולים - הקדמה ב'

יב.

כל הבעלי תורה אשר כדור הזה עתה, הם בחי' אנשי דור המדבר - הטעם שנשותיהם מושלות עליהם לפי שבימיהם עשו הערב רב את העגל ולא מיחו בהם, אבל הנשים לא רצו לתת נזמי הזהב לעגל, ולכך הם מושלות עתה עליהם נשיהם

גם דע, כי כל הבעלי תורה אשר ברור הזה עתה, הם בחי' אנשי דור המדבר, שעליהם נאמר כימי צאתך מארץ מצרים אראנו גפלאות, וכמבואר אצלינו בפסוק הנך שוכב עם אבותיך וקם וגו'. וזהו הטעם שנשותיהם מושלות עליהם לפי שבימיהם עשו הערב רב את העגל ולא מיחו בהם, אבל הנשים לא רצו לתת נזמי הזהב לעגל, ולכך הם מושלות עתה עליהם נשיהם.

יג.

על ידי חטאם של קין והבל, נתערכו כל הנשמות בתוך הקליפות, וזה נקרא עירוב הטוב ברע, ומאז והילך הולכים ומתבררים הנשמות מתוך הקליפות - וכשיתבררו כל הנשמות כולם אז יכולע המות לנצח ויבוא משיח

גם דע, כי כבר נתבאר בדרושים אחרים, כי ע"י חטאם של קין והבל, נתערבו כל הנשמות בתוך הקליפות, וזה נקרא ערוב הטוב ברע, ומאז והילך הולכים ומתבררים הנשמות מתוך הקליפות, כצרוף הכסף הטוב מן הסיגים, והברור הזה נמשך עד אשר יושלמו להתברר כל הנשמות שנפלו ברכמ"ח איברים של אדם הבליעל, עד שיושלם להתברר עד סיום קומתו, שהוא עד סוף רגליו של אדם דקדושה, מתוך רגליו דאדם דקליפה, אשר לזה רמזו רז"ל בווהר פרשת פקודי, עד דמטי רגלין בדגלין, כדין כתיב ועמדו רגליו ביום ההוא. וכיון שיתבררו כל הנשמות לגמרי, אז אין אדם דקליפה שהוא הסיגים צריכים להסירם ע"י מעשה, כי מאליו יפול ויבולע בבל יראה ובל ימצא, כי הקדושה שהיא החיים הובדלה מן הסיגים הנקראים מות, ואין להם עוד חיות כלל, ובעשן יכלו, וזש"ה בלע המות לנצח ונו', כי לא יבולע עד שיתבררו כל הנשמות כלם. לכן בר"ת 'בלע' המות לנצח ר"ת הבל, לרמזו כי עד שיושלם גלגולו של הבל, שהוא מרע"ה המתגלגל בכל דור ודור, לברר כל הנשמות בתוך הסיגים, וכשיכלו, אז יבא המשיח, ואז בלע המות לנצח.

דורך המדבר עצמו, עם הערב רב, כלם יתגלגלו בדרא בתראה, כימי צאתך מארץ מצרים. וגם משה יקום בתוכם, כי כלם הם מסוד הדעת, משה, ודור המדבר, וגם הערב רב

יד.

דור המדבר עצמו, עם הערב רב, כלם יתגלגלו בדרא בתראה, כימי צאתך מארץ מצרים. וגם משה יקום בתוכם, כי כלם הם מסוד הדעת, משה, ודור המדבר, וגם הערב רב

ובזה תבין מש"ה, הנך שוכב עם אבותיך וקם והוא א' מן המקראות שאין להם הכרע. (הגהה - אמר שמואל, לאפוקי ממאן דפירוש שאין להם הכרע, ר"ל, איני יכול להכריע אם נדרש לפניו או לאחריו). פירוש, כי מלת וקם, נמשכו לפניו ולאחריו, ושניהם אמת, כי הנה עתיד מוה עצמו יחזור בגלגול בדרא בתראה ואז יקום, וזהו הנך שוכב עם

אבותיך וקם. גם אז בדרא בתראה, יתגלגלו כל דור המדבר עם הערב רב, וזהו וקם העם הזה וגו'. והענין הוא, כי אין לך דור ודור שמרע"ה אינו בתוכו בסוד וזרח השמש ובא השמש, דור הולך ודור בא, כדי לתקן את הדור ההוא. וגם דור המדבר עצמו, עם הערב רב, כלם יתגלגלו בדרא בתראה, כימי צאתך מארץ מצרים. וגם משה יקום בתוכם, כי כולם הם מסוד הדעת, משה, ודור המדבר, וגם הערב רב, כמבואר אצלינו בפרשת שמות. וזש"ה אח"כ, אשר הוא בא שמ"ה, והם אותיות מש"ה, כי משה יתגלגל עמהם כנוכר. וזה סוד כל הת"ח שבדור הזה, נשותיהם שולטות עליהם, לפי שהם מזמן דור המדבר, שהם לא נתנו נזמיהם לעגל. והאנשים חטאו, ונתנו נזמיהם לעגל. אמר שמואל, וכ"כ לעיל ע"ש.

יז.

לפעמים יהיה שקצת טוב שכנפש הצדיק נתערב ברשע, וקצת רע של הרשע, נתערב בצדיק

עוד דע, כי כל הנשמות ע"י חטאו של אדה"ר, נתערבו טוב ברע, ולכן לפעמים יהיה, שקצת טוב שבנפש הצדיק, נתערב ברשע וקצת רע של הרשע, נתערב בצדיק. ובזה תבין מש"ה, אשר יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים וכו'. כי כמה צדיקים יש שהם עוברים איזו עבירה פרטיית, ונכשלים במה שלא יכשל רשע אחד. וכן להפך כמה רשעים גמורים עושים קצת מצות פרטיות בתכלית עשייתם ונזהרים בהם כל ימיהם. גם תבין בזה ענין צדיק גמור, ורשע גמור, ובינוני. כי הכל תלוי כפי חלקי נצוצות הטוב שבו, וכפי מספר חלקי נצוצי הרע שבו. ועוד כי אופני העבירות או המצות שעושים, הם כפי ערך בחי' הנצוצות שבו, ובאיזה אבר ושרש הם, אם טוב ואם רע, כך הם חושקים ותאבים אל המצות או אל העבירות ההם יותר מזולתם ורודפים תמיד אחריהם.

ערב רב על פי הארז"ל

צריך האדם למרדף כתר חייביא, ולמזכה להו כמאן דרדיף בתר חייו, כי ברדוף הצדיק אחר הרשע לזכותו, אולי הרשע ההוא יש בו אותם נצוצות טובות שנאבדו ממך, ונצוצותיו הרעות נתנו לך, ועל ידי שתתחברו יחד כחשק ואהבה, אז הטוב שבו יוסר ממנו ויותנו כך, ואז אתה נשלם בכל הטוב, והוא נשלם בכל הרע

והנה לסבה זו החמירו בס"ה, שצריך האדם למרדף בתר חייביא, ולמזכה להו כמאן דרדיף בתר חייו וכו', והענין הוא, כי ברדוף הצדיק אחר הרשע לזכותו, אולי הרשע ההוא יש בו אותם נצוצות טובות שנאבדו ממך, ונצוצותיו הרעות נתנו לך, וע"י שתתחברו יחד בחשק ואהבה, אז הטוב שבו יוסר ממנו ויותנו כך, ואז אתה נשלם בכל הטוב, והוא נשלם בכל הרע. וזה סוד צדיק נוטל חלקו וחלק חבירו בג"ע, רשע נוטל חלקו וחלק חבירו בניהנם. וזש"ה אם רעב שונאך האכילהו לחם. וכמ"ש ז"ל על פסוק כי תראה חמור שונאך, אין הכתוב מדבר אלא באדם רשע שמותר לשנאותו כמש"ה הלא משנאך ה' אשנא, ואמר אם רעב שונאך תאכילהו לחם, ר"ל מחמת נצוץ טוב שבו, ומתאוה ורעב לעשות טובה, האכילהו לחם לחמה של תורה ומצות, ותזכהו, כי ע"כ גחלים שהם נצוצי הרע שבך, אתה חותה על ראשו, ויתחברו עמו, ויוסרו ממך. וכמש"ה, ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזירה, ונצוצי הטוב שבו יוסרו ממנו, וה' ישלימם לך, ונמצא שאתה שלם בטוב, והוא שלם ברע. וכמ"ש ז"ל, אל תקרי ישלם לך, אלא ישלימהו לך, ולפי שהשי"ת טוב אינו מזכיר שמו על הרעה, כמש"ה כי גחלים אתה חותה על ראשו. אבל על הטוב הזכיר שמו, כמש"ה וה' ישלם לך כנוכר כי הוא עושה הטוב הזה.

שער הגלגולים - הקדמה ל"ג

יז.

אהרן הכהן היה מן הראוי לו שימסור עצמו להריגה כשקמו עליו הערכ רב ואמרו לו קום עשה לנו אלהים

ונחזור בענין אהרן, כי הוא הרן בן אחי אברם. והרן בא לתקן חטא אדם הראשון שעבד ע"ז, ולא די שלא תקן, אלא שגם עתה לא האמין בה' אלא עד שיצא אברהם מכבשן האש כמו שאמרו ז"ל, ולכן נשרף הרן באור כשדים. ואח"כ נתגלגל באהרן לתקן חטא הנזכר, ואדרבא חטא כמעשה העגל, והוצרך ליהרן, והיה מן הראוי לו שימסור עצמו להריגה, כשקמו עליו הערב רב וא"ל קום עשה לנו אלהים, והוא מעה, כי חשב שהיה מספיק במה שהרגו את חור, שגם הוא משרש הבל כנזכר. וזה סוד ויבן מזבח לפניו וארז"ל ויבן מזבח מן הזבוח לפניו, שהוא חור. ולכן נמנע, ולא מסר עצמו להריגה, וחטא בזה, ולא נתקן חטא זה, עד אוריה הכהן, כמו שיתבאר לקמן.

שער הגלגולים - הקדמה ל"ט

יח.

רבינו חיים וויטאל ז"ל כותב: אמר לי מורי ז"ל, כי אני מחוייב לזכות לחייביא, יותר משאר בני אדם, לפי שכל הרשעים שבדור הזה, הם בחינת הערב רב, אשר רובם או קרוב לכולם הם משורש קין, שנתערבו נצוצותיו הטובות ברע ורובו רע, ולכן אני מחוייב לתקנם, כי הם מן השורש שלי, ולא די זה, אלא אפילו הרשעים של הדורות של הראשונים שכבר עברו מימי קדם שהם בגיהנם, יכול אני לתקנם על ידי מעשי ולהעלותם מגיהנם ולהכניסם בגופות שיחזרו לבוא בעולם הזה להתקן - ואם אני הייתי מזכה לחייביא שכזה הדור, היו שומעים לקולי מאד, והיו דברי נכסיהם באזניהם

ואמר לי מורי זכרונו לברכה, כי אני מחוייב לזכות לחייביא, יותר משאר בני אדם, לפי שכל הרשעים שבדור הזה, הם בחינת הערב רב, אשר רובם או קרוב לכולם הם משורש קין, שנתערבו נצוצותיו הטובות ברע ורובו רע ולכן אני מחוייב לתקנם כי הם מן השורש שלי. ולא די זה, אלא אפילו הרשעים של הדורות של הראשונים שכבר עברו מימי קדם, שהם בגיהנם, יכול אני לתקנם ע"י מעשי, ולהעלותם מגיהנם ולהכניסם בגופות שיחזרו לבוא בעולם הזה להתקן.

והסבה היא, לפי שנפשי מן העקריות שבשורש קין, וגם שאני באתי עתה בדרא בתראה כנז"ל. וגם כי אני באתי מבחי' הטפות העליונות, שהם מן המוח של הדעת ממש, ולא משש קצוות המתפשטים בגוף, ולכן יש בידי כח אל הנזכר אם ארצה להיטיב מעשי יותר, ואמר כי לסבה הנזכרת, אם אני הייתי מזכה לחייביא שבזה הדור, היו שומעים לקולי מאד, והיו דברי נכנסים באזניהם, ובאותו שבוע עצמו שנפטר, למד לי מורי ז"ל יחוד א', להעלות ע' נצוצות שנשתירו עתה עדיין בניהנם בין הקליפות, והם מן שרש קין ומשרש נפשי. והזהירני ג"כ מן קצת דברים כמו שאכתוב, ולמדני להעלותם על ידי שרשיהם, אשר הם מיוחדים עמהם.

שער הפסוקים - פרשת ויגש

יט.

כל אותם המצריים שבדור ההוא, היו הניצוצות של השחתת הזרע דאדם הראשון, והם הם בחינת הערב רב שיצאו ממצרים

ואת העם העביר אותו לערים (בראשית מז, כא). זה תבין, במש"ל, בפסוק לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו, כי כל אותם המצריים שבדור ההוא, היו הניצוצות של השחתת הזרע דאדה"ר, וכדי לתקנם, מהל אותם, וגם טלטלם לערים, שיקיים בהם טלטול וגלות, לכפר עונם. ולכן נקרא העם, כי הם הם בחינת הערב רב שיצאו ממצרים, כמ"ש בפרשת שמות בפסוק ויאמר אל עמו.

שער הפסוקים - פרשת שמות

כ.

עניני בירור הנשמות שבכל דור ודור וענין גלות מצרים וערב רב ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את וגו'. ענין גלות מצרים, צריכים אנו לבארו במקום הזה, ובו יתבארו פסוקים רבים

מפוזרים מזה ומזה. כבר נתבאר בפרשת ראה, במצות זכירת יציאת מצרים, סיבת הגלות שגלו ישראל בין האומות מה עניינם.

כא.

אדם הראשון היה כולל כל הנשמות, והיה כולל כל העולמות

ואמרנו, כי אדם הראשון היה כולל כל הנשמות, והיה כולל כל העולמות. וכשחטא, נפלו ממנו כל הנשמות ההם לתוך הקליפות, הנחלקות לשבעים אומות, וצריכים ישראל לגלות שם בכל אומה ואומה, ללקט שושני הנשמות הקדושות, שנתפזרו תוך הקוצים ההם. וכמ"ש חז"ל במ"ר, למה גלו ישראל בין האומות, כדי שיתוספו עליהם גרים וכו', והבן זה היטב.

כב.

רוב הנשמות שבמצרים או כולם, היו מעורבות בין הקליפות הנקראים מצרים גם נתבאר שם ענין גלות מצרים, כי אז רוב הנשמות ההם, או כולם, שם היו מעורבות בין הקליפות, הנקראים מצרים. ואמנם ענין בחי' הנשמות ההם בפרטות, מי היו, נתבאר בדרוש פסח ויציאת מצרים וע"ש.

כג.

ניצוצות קרי של נשמות קדושות שהוליד אדם הראשון בק"ל שנים

הראשונים הנקראים נגעי בני אדם, גיירם יוסף הצדיק ומהל אותם

ועתה נבאר עניינם בקצור, הנה נתבאר לעיל, בפסוק לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו, כי צפה ברוח הקדש, שהיו ניצוצות קרי של נשמות קדושות, שהוליד אדם הראשון בק"ל שנים הראשונים, הנקראים נגעי בני אדם, ר"ל, אדה"ר. וע"י ענוג שהיה מתענג בהוצאתם, בסוד (קהלת ב' ח') ותענוגות בני אדם שידה ושירות, הם לילית ונעמ"ה וכו'. ונתהפכו ונעשו נגעים, תמורת ענוגים. ולכן גיירם, ומהל אותם.

והנה הענין הוא, במה שנתבאר אצלינו, בענין קין והבל בפרשת

בראשית שרוב הנשמות באות, מבחי' חו"ג המתפשטות בגופא דז"א, ולא מן הדעת עצמו. אמנם הטפות הנזרקות ע"י שכבת זרע לבטלה, הם מתאוות הזכר לבדו, שנתעורר דעתו אל הזווג, והוציא הטפות ההם מלמעלה, מן הדעת עצמו העליון, ולא מצא את נוקביה מוכנת לכך בעולם האצילות, כי ירדה למטה ע"י הפנים, ואז יצאו לחוץ, ולקחום הנקבות של הקליפות, ונצטיירו בגופם והולידום, והם שדין ורוחין ולילין, ונקראים נגעי בני אדם, כמבואר אצלינו באורך, בענין הק"ש של זמן השכיבה, וע"ש היטב.

כד.

כל אותם השדין ורוחין, שנבראו באותם ק"ל שנה שפירש אדם מחוה כנודע, כלם נשמות עליונות קדושות מבחי' הדעת, ונתערבו בקליפות, וצריכות גלגולים רבים לצרפם וללבנם, עד תום חלאתם מהם, ע"י גלגולים רבים

נמצא, כי כל אותם השדין ורוחין, שנבראו באותם ק"ל שנה שפירש אדם מחוה כנודע, כלם נשמות עליונות קדושות מבחי' הדעת, ונתערבו בקליפות, וצריכות גלגולים רבים לצרפם וללבנם, עד תום חלאתם מהם, ע"י גלגולים רבים.

כה.

יעקב בחיר שבאבות התחיל תיקון הנשמות ותיקן אדם הראשון - ולא נולדה אומת ישראל עד יעקב אבינו

ולכן תמצא, כי לא נולדה אומת ישראל, עד יעקב ואילך, כי כל רוב הנשמות היו מעורבות בקליפות, והיו הולכות ומתבררות, ומתגלגלות מדור לדור, ולא התחילו תיקונם, עד יעקב בחיר שבאבות, שתקן את אדה"ר, וגם אז התחיל תקון בניו, הם הנשמות הנזכר, והיו מתבררים והולכים בגלות מצרים, עד שיצאו ישראל ממצרים.

וזה סוד פסוק (דברים ד' ל"ד) או הנסה אלהים לבא לקחת לו גוי מקרב גוי. וארז"ל, עם מקרב גוי לא נאמר, אלא גוי מקרב גוי, והבן

זה מאד, כי היו ממש בתוך קרבם של הקליפות, והיו גוים כמותם, ונצטרפו ונתלבנו ונלקהו מקרב הגוים ההם ממש.

כו.

ענין גלגולי נשמות שכדור המבול, שהיו מורדים וכופרים בהשם יתברך, ועיקר חטאם היה בהשחתת זרעם על הארץ

והנה התחלת גלגולם היה בדור המבול, ולהיותם משורש המר ההוא, שיצאו ע"י השחתת הזרע של נגעי בני אדם הראשון, לכן היו מורדים וכופרים בהשם יתברך, ועיקר חטאם היה בהשחתת זרעם על הארץ, וכמש"ה (בראשית י"ג) כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ. וזה סוד (שם ו' ז') וינחם ה' כי עשה את האדם בארץ, הנאמר בדור המבול, לרמוז כי הם בחי' בני אדם הראשון עצמו, שיצאו בהשחתת זרעו באותם ק"ל שנים. גם זה סוד (שם) וירא ה' כי רבה רעת האדם בארץ, ונודע כי המשחית זרעו נקרא רע, בסוד (שם ל"א ז') ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה', כנזכר בספר הזוהר בפרשת ויחי, כי זה סוד (תהלים ה' ה') לא יגורך רע.

כז.

דור המבול נקראים "רעת האדם", ונוכח נמוחו כמבול, תמורת טיפת רותחין של השחתת זרעם על הארץ

ונמצא, כי דור המבול שיצאו בהשחתת זרע אדם, נקראים (בראשית ו' ה') רעת האדם ממש. גם זהו אומרו ויאמר ה' אמתה את האדם אשר בראתי, לרמוז כי הם בחינת נשמות השחתת זרע אדם הראשון עצמו שנברא, והיה יציר כפיו יתברך ממש. וז"ש, (שם) וכל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום, כי כל הנבורת יצרם, היה השחתת זרע הנקרא רע, לפי שמשם נמשכו גם הם, ואז נמוחו גופם במבול, תמורת טיפת רותחין של השחתת זרעם על הארץ. וכמ"ש חז"ל ברותחין קלקלו וברותחין נדונו.

כח.

ענין גלגולי נשמות שבדור הפלגה

אחר כך נתגלגלו פעם ב' בדור הפלגה, וגם הם הרעו כאבותם, אך לא בהשחתת זרע. וזש"ה, (בראשית י"א ה') וירד ה' לראות את העיר ואת המגדל אשר בנו בני אדם, ודרשו בספר הזוהר ובמררשי רז"ל, בני האדם ממש, זה אדה"ר, לרמוז כי הם הם בניו ממש, שיצאו בהשחתת זרע.

כט.

ענין גלגולי נשמות שבאנשי סדום

אחר כך נתגלגלו פעם שלישית באנשי סדום, ולכן נאמר בהם (בראשית י"ג י"ג) ואנשי סדום רעים וחמאים לה' מאד. לרמוז, כי היו רעים מבחי' השחתת זרעו של אדם, הנקרא רע כנוצר.

ודע כי אני מסופק בזה, כי נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל, כי ג' בחי' טפות השחתת זרע שיצאו מאדה"ר, כי בראשונה כשאכל מעץ הרעת, ונסת לקול הנחש, אז נתערבה זוהמת סמ"ל ונחש, שהם דבר דקליפה כנודע, באדם ואשתו, ואז השחית זרעו בקליפות, וטרם נגמר יציאת כל הזרע ההוא לבטלה, בא על חוה אשתו, ואז נתן בה בחי' טפת זרע לבטלה, שהיתה עקירה מן הרעת. וגם טפה אחרת קדושה, ומב' בחי' אלו נולד קין, כלול מטור' כנוצר בזוהר. רע, מצד זוהמת הנחש, שהיא טפת השחתת הזרע. וטוב, מטפה זרעיית דקדושה ממש, הרי ב' בחי'. ועוד בחינה שלישית, היתה אחר שנולד קין והבל, כי פירש אדם מאשתו והיה מוליד נעני בני אדם ק"ל שנה, עד שהוליד לשת, ואז חזר בתשובה. וכנגדם היו ג' דורות, דור המבול, ודור הפלגה, ואנשי סדום. זהו הנלע"ד ששמעתי.

אבל מה שאני זוכר ודאי ששמעתי ממורי ז"ל, הוא, כי נודע שאדה"ר עבר על שבע מצות שנצטווה, וכנוצר לרז"ל בחי' חמאים גדולים

רבים אחרים, והנה אחר מהם הוא, שחטא בגזל, שנצטווה ומעץ הדעת לא תאכל, ואכלו בגזל, שלא ברשותו יתברך שהיא בעל הגן. ובוזה תבין, למה נצטוו בני נח בו מצות ההם, אלא הענין הוא, לתקן מה שחטא אדם בכלם. גם היה משחית זרעו, באותם ק"ל שנה כנודע. ולכן היו דור המבול משחיתים וזרעם, וגם לא נחתם גזר דינם אלא על הגזל, כי אוחזים מעשה אבותיהם בידיהם. ושניהם נדמזו בפסוק זה, (בראשית ו' י"ב) ותשחת הארץ לפני האלהים, ותמלא הארץ חמס. ותשחת הארץ הוא השחתת זרעם, ותמלא הארץ חמס שהוא גזל.

והנה גם קין היה מעורב מטפת השחתת זרע אדם אביו כנז"ל, וכמ"ש במ"א ולכן גם הוא נדון בעונש המבול, כמ"ש ז"ל על פסוק (בראשית ז' כ"ג) וימח את כל היקום, זה קין, שהיה תלוי ברפיון. וכמ"ש בפסוק זה, כי היקום בנימטריא קין ע"ה, ואז נתקן קין גם הוא מבחי' השחתת הזרע הכלולה בו.

§

אדם הראשון כפר בעיקר, וכנגדם היו דור הפלגה שבנו מגדל וכפרו בעיקר, ורצו לעלות בקרדומות לרקיע להלחם בעיקרו של עולם

והנה מצינו ג"כ, שחטא אדם הראשון הוא, שכפר בעיקר, כנזכר בגמרא סנהדרין. וכנגדם היו דור הפלגה, שבנו מגדל, וכפרו בעיקר, ורצו לעלות בקרדומות לרקיע, להלחם בעיקרו של עולם, כנודע.

לא.

אדם הראשון עבר על הדינים שנצטווה עליהם, וכנגד זה היו אנשי סדום מרשיעים במצוה זו, להעמיד עליהם דינים זיפנים שקרנים

גם מצינו, שאדם הראשון עבר על הדינים שנצטווה עליהם, כנודע כי היא אחת מזו מצות שנצטווה עליהם, ועבר על כלם. וכנגד זה היו אנשי סדום מרשיעים במצוה זו, להעמיד עליהם דינים זיפנים שקרנים, כנזכר בתלמוד ובמדרשי דו"ל.

פ.ב.

כל אלו הנזכרים לעיל, שהם: דור המבול, דור הפלגה, ואנשי סדום, חזרו להתגלגל פעם רביעי במצרים, בבני ישראל, שהיו נולדים אז בדור הגלות ההוא, ואז התחילו ליתקן

והנה אחר שנתגלגלו ג'פ' בנ' דורות הנזכר, וכתוב (איוב ל"ג כ"ט) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר, אז חזרו להתגלגל פעם רביעי במצרים, בבני ישראל, שהיו נולדים אז בדור הגלות ההוא, ואז התחילו ליתקן.

פ.ג.

בקושיא אחת גדולה נתחבטו בה גדולי עולם, למה היה הגלות במצרים דוקא? ולמה באופן השעבוד המכוער שבמצרים?

ובזה יתורין לך קושיא אחת גדולה, שנתחבטו בה גדולי עולם, ואפילו בספר הזוהר, בפרשת שמות, שאל ר"א לרשב"י אביו, טעם לגלות מצרים, למה היה הגלות ההוא. ועוד למה במצרים, יותר משאר ארצות. ועוד יש תוספת שאלה, והוא, למה היה הגלות באופן השעבוד המכוער ההוא, (שמות א' י"ג) וימררו את חייהם בעבודה קשה בחומר ובלבנים וגו'.

פ.ד.

כנגד מה שחטאו בדור המבול בהשחתת זרעם, אשר לכן נמוחו אז בימי המבול מים רותחין, לכן גם עתה גזר עליהם פרעה כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו - וכנגד מה שחטאו בגלגול דור הפלגה הבה ולבנה לבנים ונשרפה לשרפה, לבנות את העיר ואת המגדל, לעלות ולכפור בעיקר להלחם בו, לכן עתה נאמר במקומו הבה ותחכמה לו כנגד הבה ולבנה לבנים, וימררו את חייהם, לבנות פיתום ורעמסט, כנגד העיר והמגדל ההם

והענין מבואר עם הנדל, כי נשמות אלו נטבעו בקליפות באומת מצרים, ולכן לפי שבתחלה בדור המבול חטאו בהשחתת זרעם, אשר לכן נמוחו אז בימי המבול מים רותחין, לכן גם עתה גזר

עליהם פרעה, (שם א' כ"ב) כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו, ולא גזר אלא על הזכרים, לפי שהם חטאו בהשחתה הזרע, ולא הנקבות. וכנגד מה שחטאו בגלגול דוד הפלגת, (בראשית י"א ד') הבה נלבנה לבנים, ונשרפה לשרפה, לבנות את העיר ואת המגדל, לעלות ולכפור בעיקר להלחם בו, לכן עתה נאמר במקומו הבה נתחכמה לו. כנגד (שם) הבה נלבנה לבנים, וימרו את חייהם, לבנות פיתום ורעמסס, כנגד העיר והמגדל ההם.

פ.ה.

יש נשמות שנתקנו לגמרי ונתגלגלו בבני ישראל ההם שבדור ההוא אחר שירדו למצרים, ויש בהם נשמות שלא נתקנו, ונתגלגלו בבני המצרים עצמם, אותם שמל יוסף - גם יעקב אבינו היה מגייר גיורים במצרים, והם בחינות הנשמות הנזכר

ודע, כי ב' בחינות היו, כי יש נשמות שנתקנו לגמרי, ונתגלגלו בבני ישראל ההם שבדור ההוא אחר שירדו למצרים. ויש בהם נשמות, שלא נתקנו, ונתגלגלו בבני המצרים עצמם, אותם שמל יוסף, כנז"ל בפסוק (בראשית מ"א נ"ה) לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו. וזש"ה, ויאמר אל עמו הנה עם בני ישראל. והנה תחלה קראם עם בני ישראל, ואח"כ ויקוצו מפני בני ישראל, ולא הזכיר עם. ושאלה זו נשאלה בספר הזוהר בפרשת שמות. והענין הוא, כי הנה יוסף גזר מילה על אותם המצרים כנזכר. וגם יעקב אבינו, ארז"ל שגם הוא היה מגייר גיורים במצרים, והם בחי' הנשמות הנזכר.

הגהה א"ש, נזכר זה בדברי רז"ל, בפסוק וישב יעקב בארץ מגורי אביו קרי ביה מגיורי אביו, שהיה מגייר גיורים, כאבותיו אברהם ויצחק.

פ.ו.

האנשים האלה לא נתערכו עם שאר המצריים, והיו בעריהם נוהגים מנהג בני ישראל, כמו שכתוב ואת העם העביר אותו לערים, שהם אותם הגרים

שקיימו מצות המילה, והפרישם בערים מיוחדות, והיו ניכרים משאר המצריים, ולא היו מעורבים בהם - הערב רב שעלו עם ישראל היו כפלי כפלים מישראל, והם העם של בני ישראל, ואינם בני ישראל עצמם, והם היו רב ועצום משאר המצריים, הנקרא עמו של פרעה - עיקר שנאת פרעה היתה עם בני ישראל שהם העיקר ועליהם אמר ויקוצו מפני בני ישראל

והאנשים האלה לא נתערבו עם שאר המצריים, והיו בעריהם נוהגים מנהג בני ישראל. וכמ"ש בפסוק (שמות מ"ז) ואת העם העביר אותו לערים, שהם אותם הגרים שקיימו מצות המילה, והפרישם בערים מיוחדות, והיו ניכרים משאר המצריים, ולא היו מעורבים בהם. ופרעה ראה ב' בחי' אלו. וכנגד הגרים, אמר הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו. כי הם בחי' הערב רב שעלו עם ישראל, שהיו כפלי כפלים מישראל. כמ"ש רז"ל. והם העם של בני ישראל, ואינם בני ישראל עצמם, והם היו רב ועצום משאר המצריים, הנקרא עמו של פרעה, משא"כ בישראל, כנודע מפסוק ושלישים על כלו, שהיו שלשים מצריים, כנגד כל אחד ואחד מישראל. וכנגד ישראל עצמם, אמר ויקוצו מפני בני ישראל, ולא נאמר מפני עם בני ישראל, כי עיקר שנאתו היתה עם בני ישראל, שהם העיקר.

ז.

לכן אמר פרעה הבה נתחכמה לו לישראל עצמו, ועל ידי כן יתבטלו הגרים הנקראים עם בני ישראל

ולכן הבה נתחכמה לו לישראל עצמו, ועי"כ יתבטלו הגרים הנקראים עם בני ישראל. והרי נתבאר טעם שעבוד וגלות ישראל בדור ההוא, וגם למה היה במצרים, וגם למה היו אותם השעבודים, ואותם הגזרות המשונות. ובספר הזוהר פרשת תשא על פסוק כשושנה בין החוחים, יש רמז גדול למה שביארנו.

ח.

ענין גאולת מצרים - ענין משה רבינו ע"ה - כל ישראל וגם כל הערב רב שיצאו ממצרים, כולם ענפים וניצוצות סיפי הזרע שיצאו מן הדעת עצמו העליון, והם ענפיו של משה רבינו ע"ה - אלא שישראל היו נתקנים והערב רב לא היו נשמות נתקנים עדיין כפי הראוי להם

ועתה נבאר ענין גאולתם, ולמה היו ע"י מרע"ה. ולכן נבאר ענין מרע"ה, הנה מרע"ה, הוא בחי' הדעת עצמו דז"א, אשר ממנו יצאו טיפי השחתת הזרע של אדה"ר, שהם בחי' כל בני ישראל, שבאותו הדור הגלות מצרים כנוצר, ונמצאו כי כל ישראל, וגם כל הערב רב שיצאו ממצרים, כלם ענפים וניצוצות טיפי הזרע, שיצאו מן הדעת עצמו העליון, והם ענפיו של מרע"ה. אלא שישראל היו נתקנים. והערב רב, לא היו נשמות נתקנים עדיין כפי הראוי להם כנוצר.

והנה נתבאר לעיל, בענין קין והבל, איך מרע"ה נרמזו בו ג' גלגליו, והם ממטה למעלה, משה, שת, הבל. ר"ת משה. ונתבאר שם, כי קין והבל, הם מן הדעת עצמו דאדה"ר, שהוא כנגד ז"א, אלא שזה מן החסדים, וזה מן הנבורות.

ונניח עתה מלבאר ענין קין, ונבאר ענין הבל. והנה כשאדה"ר הוליד כל אותם נגעי בני אדם, אחר שנולד הבל, בק"ל שנים הראשונים, כי כלם היו ניצוצות וענפים של הבל, ולהיות שהבל היה מעורב גם הוא ממז"ר, אלא שהטוב היה מרובה על הרע, להיותו חסדים, משא"כ בקין להיותו גבורות. ולכן גם ענפיו נתערבו ברע, באותם ק"ל שנים הראשונים, שפירש מאשתו. ואח"כ שכבר פסקו תולדות ההם של השחתת זרע, אז חזר ונדבק באשתו חוה, אחר ק"ל שנה, והוליד את שת בנו, בדמותו בצלמו, והיה טוב ולא רע כמו הבל, והתחיל הבל להתקן בו בשת.

והנה אותם הענפים שלו, של השחתת הזרע, נתגלגלו בכל אותם הגלגלים הנז"ל, עד שבאו למצרים, ונתגלגלו שם כנוצר. והנה זמן גלות מצרים. משנכנסו לה בני ישראל, היו רד"ו שנים. ובק"ל שנים הראשונים, התחילו הענפים להתגלגל בבני ישראל ובערב רב כנוצר, והיו

נצרפים ומתלבנים ומתבררים הטוב מן הרע, ולא נגמר ברורם, עד תשלום ק"ל שנים ההם, כדוגמת ק"ל שנים שפירש אדם והולידם כנזכר. ואחר שנשלם גלגולם ובירורם, אז נולד מרע"ה, כנודע כי משה היה בן פ' שנה בצאתם ממצרים והנה ק"ל ושמונים, הם רד"ו, כי לא יכול משה שהוא הדעת עצמו הטוב לבא, עד שיתבררו ניצוצותיו הטוב מן הרע, ולכן כשנשלם בירורם, נולד הוא.

וזהו טעם מה שאמרו רבותינו ז"ל כי בו ביום שהושלך משה, נתבטלה גזרת השלכת הזכרים ליאורה, לפי שכבר נשלמו כלם לבא כנזכר. וזהו טעם נכון, בענין עמרם שפירש מיוכבד, עד היותה בת ק"ל שנים, ואז הוליד את משה. ע"ד שפירש אדם מחוה, עד שיתבררו ממנו כל אותם הסיגים של השחתת זרע בק"ל שנה. ואח"כ הוליד את שת, בהיות חוה בת ק"ל שנה.

ובזה יתורץ טעם, למה הוצרכו כ"כ שינויים בלידת משה, כי הרי אהרן אחיו נולד מיוכבד ג' שנים קודם משה, וא"כ למה פירש אז מאשתו, ולא קודם שנולד אהרן. ועוד למה הוצרך גם ההוא, שארז"ל שלכן נקראת בת לוי, ר"ל שחזרה לנערותה קודם שתלד למשה. והרי ג' שנים קודם זה, ילדה את אהרן, ולא הוצרכה לכל זה. ועוד, למה הוצרך עמרם לקדשה, ולעשות לה לקוחין חדשים קודם שתלד למשה. אבל הענין הוא זה, כי עתה שהוצרך הבל להתגלגל, ולהתקן, אחר שנתקנו ענפיו בק"ל שנים, לכן הוצרכה חוה אשת אדה"ר, שהיא גרמה, להיות הבל בנה מעורב מזוהמת הנחש, ע"י פיתוייה לאדם, שיאכל מעץ הדעת, והוכרחה להתעבר נשמתה בסוד העבור, כנודע אצלינו, ביוכבד אשת עמרם, בסוף ק"ל שנים, לתקן את אשר עיוותה בתחלה. וכמו שילדה לשת, אחר ק"ל שנה, כך עתה היה אחר ק"ל שנה כנזכר, ולכן ואז חזרה לנערותה, ע"י עבור הנזכר. גם לכן הוצרכו בה לקוחין חדשים, לקחת העבור הזה של חוה.

וזה סוד פסוק (שמות ב' ב') ותהר האשה ותלד בן, היא האשה

הראשונה חוה, שנאמר בה (בראשית ג' י"ב) האשה אשר נתת עמדי היא נתנה לי מן העץ, וחטאה והחטיאה, ועתה האשה ההיא עצמה נתקנה עתה, והיא עצמה הרתה, ותלד את משה, שהוא גלגול הבל ושת בניה. ולזה רמזו בספר הזוהר, בפרשת שמות, וז"ל, ותהר האשה ותלד, בן האשה ודאי, כד"א (בראשית ב' כ"ג) לזאת יקרא אשה וגו'.

טו.

גם בהערב רב היו קצת ניצוצות טובות

זזה סוד, ותרא אותו כי טוב הוא, ר"ל, כי כל האחרים, היו טפות רע שהשחתת הזרע. אבל זה לבדו היה מן הטוב, שלא היה מהשחתת הזרע. ודע, כי כמו שטיפות השחתת הזרע ענפיו של הבל, שהיו כלולות מטור, נתברדו, והטוב שבהם ניתן אל בני ישראל, שנולדו באותם ק"ל שנים, ולכן נקראו דור דעה. והרע שבהם, ניתן אל הערב רב, אשר גם בהם היו קצת ניצוצות טובות, כמו שנבאר. כן הבל עצמו שהוא שרש הדעת עצמו, שהיה כלול מטור, נברר גם הוא, והטוב שבו היה משה. והרע שבו, היה בלעם, וגם בו היה קצת ניצוצות טובות כמו שנבאר.

מ.

בני ישראל שיצאו ממצרים הם ענפיו של משה - וערב רב הם ענפיו של בלעם

ונמצא, כי משה היה שורש הדעת עצמו, בבה"י הטוב של הקדושה, וענפיו הם בני ישראל שיצאו ממצרים, הנקראים דור דעה. ובלעם הוא שורש הדעת של הקליפה, מעורב בקצת טוב. וערב רב הם ענפיו של בלעם, מעורבים גם הם בקצת טוב.

זזה סוד פסוק (תהלים קל"ה ז') מעלה נשיאים מקצה הארץ ברקים למטר עשה מוצא רוח מאוצרותיו. והנה בפסוק זה, נרמזו אלו

הגלגולים הנזכר בר"ת וס"ת. וזה פרטם, הארץ' ברכים' למטר, ס"ת צמ"ר. הארץ' ברכים' למטר ר"ת הב"ל. 'ברקים למטר' עשה מוצא, ר"ת בלע"ם. עשה מוצא דוח מאוצרותיו, ר"ת עמר"ם.

והענין הוא, כי גם עמרם הוא משרש של הבל, כמושה בנו. ונודע, כי קרבנו של הבל היה צמר, ושל קין היה פשתן, כמ"ש חז"ל. וכמ"ש בפרשת בראשית על ענין זה, כי הבל שרשו בצמר העליון, וע"ש. ולכן נרמז בפסוק זה שם הבל, ושם קרבנו, שהוא הצמר, כי משם חוצבה נשמתו כנזכר. וממנו נמשך ג"כ עמרם, הנרמז בפסוק זה כנזכר. ולכן אותיות צמר שבהם, בלשון תרגום עמרא. גם הם נתחלפי ונעשו עמרם. ולהיות כי הבל היה כלול מט"ר, ועתה אחר ק"ל שנים, נתגלגל להתקן, והוברר הטוב שבו לצד אחד, והרע שבו לצד אחד, והנה הרע שבו הוא בלעם, שהיה בימי משה. ולכן נרמז גם הוא בפסוק הזה כנזכר, והטוב שבו נברר ע"י עמרם, ונתן כמושה, שהוא סוד הרעת, הנקרא רוח כנודע. ורמז, באומרו מוצא רוח מאוצרותיו, כי עמרם הוציא רוחו של משה הטוב, שהיה גנוז באוצרות העליונים, כנזכר בפסוק אז ישיר משה, בספר הזוהר.

מא.

מבאר ענין הערב רב, בדרך פרט

ואחר שביארנו ד' בחי' אלה שהם בחי' הבל, וחם, משה, ודוד המדבר, ובלעם, וערב רב. נבארם דרך פרט.

מב.

בלעם היה שונא את ישראל בתכלית, כי הוא הסיגים שהפרישוהו מהם - בניו יונוס וימברוס היו מבחינה זו, ולכן הם היו הראשים של הערב רב, והם היו העיקרים

וז"הו הטעם שהיה בלעם שונא את ישראל בתכלית, כי הוא הסיגים שהפרישוהו מהם. ודע, כי גם בניו יונוס וימברוס היו מבחי' זו ג"כ,

ולכן הם היו הראשים של הערב רב, והם היו העיקרים, כנזכר בספר הזוהר בפרשת כי תשא.

מג.

בלעם הוא ראשית המובחר שבכל הרע והשורש שלהם, וכל הערב רב הם הענפים שלו

ונמצא, כי כיון שנזדככו ונתלבנו הנשמות ההם, באותם ק"ל שנה, אז מן הסיגים שנפרדו ונשתיירו מהם, יצא בלעם, ראשית המובחר שבכל הרע ההוא והשורש שלהם, וכל הערב רב הם הענפים שלו וכנז"ל.

מד.

הערב רב הם הסיגים שנשתיירו מדור המדבר, כי כמו שבלעם היה הרע הניטל ממשה, כן הערב רב הם הרע של דור המדבר - וכמו שבלעם עדיין היה בו טוב מועט, כן היה עדיין קצת טוב מעורב בערב רב, אבל הערב רב הם יותר מתוקנים מבלעם

והנה בחינת הערב רב, הם הסיגים שנשתיירו מדור המדבר, כי כמו שבלעם היה הרע הניטל ממשה, כן הערב רב הם הרע של דור המדבר. וכמו שבלעם עדיין היה בו טוב מועט, כן היה עדיין קצת טוב מעורב בערב רב, אבל הם יותר מתוקנים הערב רב מבלעם.

מה.

הטעם למה משה רבינו ע"ה השתדל להוציא את הערב רב שלא כרצונו יתברך, כי היה בהם תערובת ניצוצות קדושות עופיו של משה עצמו, מן הדעת, ולכן מסר עצמו עליהם כמה פעמים, ולא עוד אלא שנקבר בחוץ לארץ בעבורם, להביאם עמו

ובזה תבין טעם, למה מרע"ה השתדל להוציא את הערב רב שלא כרצונו ית'. והטעם הוא, כי היה בהם תערובת ניצוצות קדושות, ענפיו של משה עצמו, מן הדעת, ולכן מסר עצמו עליהם כמה פעמים. ולא עוד אלא שנקבר בחו"ל בעבורם, להביאם עמו, כנזכר בספר הזוהר.

מו.

כל דור המדבר וכל הערב רב, כולם הם ענפיו וניצוציו של משה רבינו ע"ה, והוא להם כנשמה לגוף

גם בזה הבין, כמה פעמים שנזכרו הערב רב על שם עמו של משה, כמש"ה (שמות ל"ב ז) לך רד כי שחת עמך אשר הוצאת מארץ מצרים, לפי שכל דור המדבר, וכל הערב רב, כלם הם ענפיו וניצוציו, והוא להם כנשמה לגוף. וזה סוד פסוק (במדבר י"א כ"א) שש מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרבנו, בקרבו ממש, כנשמה בתוך הגוף.

מו.

הערב רב הם מכחינת הרע שהוכרר מסיגי נגעי בני אדם דהשחתת הזרע הנקרא רע - כולם היו מכחינת הרע של משה רבינו ע"ה אשר לא נתקן עדיין **גם** זה סוד פסוק (שם י"א א') ויהי העם כמתאווננים רע באוני ה', כי הערב רב הם מבחי' הרע, שהוברר מסיגי נגעי בני אדם דהשחתת הזרע, הנקרא רע. בסוד (בראשית ל"ח ז) ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה'. וזש"ה ג"כ, (במדבר י"א י') ובעיני משה רע, כי גם משה ראה בעיני שכלו, כי כלם היו מבחי' הרע שלו, אשר לא נתקן עדיין.

מח.

מה שלקה משה ונענש על ידי הערב רב, לפי שעדיין לא היה זמן תקונם ורצה לתקנם קודם זמנם - עיקר גלות מצרים היה לסכת הערב רב - בשכיל הערב רב לא נכנסו ישראל לארץ

ואמנם מה שלקה משה ונענש על ידם הוא, לפי שעדיין לא היה זמן תקונם, ורצה לתקנם קודם זמנם. ונודע כי עיקר גלות מצרים היה לסכתם כנ"ל, לכפר ענין הרע שנתערב בטוב של הבל, ושל נגעי בני אדם. ולא די זה, אלא שבשבילם לא נכנסו ישראל לארץ, כי החטאום בעגל, ובעשר הנסיונות, וחטאו והחטאיו להיותם בלתי מתוקנים.

מט.

הטעם למה נקראו ערב רב, כי יש ערב רב וערב זעיר - ערב רב הם בנימטריא דעת

ובזה תבין, למה נקראו ערב רב, וכמ"ש בזהר פרשת תשא כי יש ערב רב, וערב זעיר. והענין הוא, כי יש נשמות דהשחתת זרע, מן החסדים התחתונים המתפשטים בגופא דזעיר, ויוצאים דרך יסוד הנקרא ו' זעירא, ואז אוחזים בהם הקליפות, ומתערבים טוב ברע, ונקרא ערב זעירא. ואלו שבדורו של משה, היו מן הדעת העליון עצמו כנז"ל, והנה הדעת ו' רברבא, והת"ת ו' בינונית, והיסוד ו' זעירא. ולכן היו נקראים ערב רב, ולכן ערב רב הם בנימטריא דעת.

ג.

הטעם שנקראו הערב רב עם קשי עורף - שתי בחינות אלו שהם ערב רב וערב קטן, נקראים בין הערכים

וזוה סוד שנקראו (שמות ל"ב ט') עם קשי עורף, כי העורף הם אחוריים של הדעת, ונתערבו ברע, ולכן נקראים עם קשי עורף, כי שם חטאו למעלה, כמבואר אצלינו בפרשת עקב וע"ש. והנה שתי בחי' אלו, שהם, ערב רב, וערב קטן, נקראים בין הערכים, כנזכר בזהר פרשת תשא.

גא.

בחינת דור המדבר הם בחינת הטוב שהוכררו מאותם נגעי בני אדם שהם נשמות עליונות בתכלית - זהו הטעם שנקראו דור דעה בסוד הדעת - כשביל זה הוצרך להיות משה הגואל שלהם - כולם היו בניו ממש, ונקראו דורו של משה

ואמנם בחינת דור המדבר, כבר נתבאר כי הם בחי' הטוב, שהוכררו מאותם נגעי בני אדם, שהם נשמות עליונות בתכלית, כי הם משרש הדעת העליון ברישא דז"א. וזהו טעם שנקראו דור דעה, בסוד הדעת. ולהיותם ענפים של משה, לכן הוצרך להיות משה הגואל שלהם. ולכן הפציר בו הקב"ה, בשבעת הימים של מראות הסנה, כנזכר במ"ד

לפי שהיה מוכרח להיות על ידו, כי כלם בניו ממש, ונקראו דורו של משה.

גב.

וכל המזונות של דור המדבר היו על ידי משה, כאומן את היונק, המוכרח לגדלו ולהטריפו לחם חוקו.

גם זה סוד פסוק (במדבר י"א י"ב) האנכי הריתי את כל העם הזה, אם אנכי ילדתיהו, כאשר ישא האומן את היונק, וכל המזונות שלהם היו ע"י משה, כאומן את היונק, המוכרח לגדלו ולהטריפו לחם חוקו.

גג.

אף על פי שדור המדבר היו נתקנים ונבררים טוב מן הרע, עדיין לא פסקה זוהמתם הראשון לגמרי מהם עד שעמדו על הר סיני

אבל הענין הוא, כי הנה אעפ"י שדור המדבר היו נתקנים, ונבררים טוב מן הרע כנזכר, עדיין לא פסקה זוהמתם הראשון לגמרי מהם, עד שעמדו על הר סיני, כמ"ש חז"ל. וסוד הענין הוא, כי עדיין לא נתקנו עבירות של אדה"ר, ועבירות שלהם, בהיותם בגלגול דור המבול, ודור הפלגה, ואנשי סדום כנז"ל, ואעפ"י שקבלו ענשם בגלות מצרים, היו צריכים בקום עשה, לחזור ולקיים המצות ההם, אשר עברו עליהם, ולכן הוכרחו לתקנם ולקיימם, טרם נתינת התורה בהר סיני.

גד.

כנגד עון דור הפלגה שכפרו בעיקר ועבדו עבודה זרה, נתן להם במרה שבת ודינים שלה

וזוה עניינם, הנה, כנגד עון דור הפלגה, שכפרו בעיקר ועבדו ע"ז כמו אדם הראשון גם כן, לכן נתן להם במרה שבת ודינים שלה, וזוה נתקן עון ע"ז. וזה סוד פסוק (ישעי' נ"ו ב') אשרי אנוש יעשה זאת שומר שבת מחללו, ודרשו רז"ל אפילו עובר ע"ז כאנוש, שהיה בדור המבול, מקיים השבת מוחלים לו כל עונותיו, כי המודה בע"ז כאלו כופר בכל

התורה כלה. והכופר בע"ז, כמורה בתורה כלה, והמקיים שבת כהלכתו, כאלו מקיים כל התורה כלה. וגם נתקן עון כופר בעיקר, כי הרי המורה בשבת, מורה שיש עיקר למעלה, שברא העולם בששת ימי בראשית, וישבות ביום השביעי.

גה.

כנגד עון דור המבול בעון הגזל, נתן להם פרשת משפטים שכל דיני גזלה וגניבה וכתבים בה.

ובנגד עון דור המבול בעון הגזל כאדה"ר, נתן להם פרשת משפטים, שכל דיני גזלה וגניבה וכתבים בה. ולא עוד אלא שהדין הא' (שמות כ"א ב') כי תקנה עבד עברי, מדבר בנמכר בגניבתו ע"י ב"ד, ואינו נתקן עד שימכר, ואח"כ יצא לחירות. ולכן גם הם (תהלים ק"ה י"ז) לעבד נמכר יוסף, וכל בני ישראל היו עבדים למצרים, לתקן עון הגזל, ואז יצאו לחירות. והנה כיון שקבלו עליהם הדין הזה של עבד עברי, נחשב עליהם כאלו נתקיים בהם, ונמחל להם עון הגזל.

גי.

הוצאת שכבת זרע לבטלה כבר נתקן על ידי שהושלכו ליאור **וענין** הוצאת שז"ל, כבר נתקן ע"י שהושלכו ליאור כנז"ל, ונתבררו מן הרע.

גז.

כנגד עון אנשי סדום שכפרו בדינין, לכן ניתן להם פרשת ואתה תחזה מכל העם, ומינוי שופטים ודיינים **ובנגד** עון אנשי סדום, שכפרו בדינין כאדה"ר, לכן ניתן להם פרשת (שמות י"ח כ"א) ואתה תחזה מכל העם, ומינוי שופטים ודיינים.

גח.

ענין משה ויתרו בענין מינוי הדיינים - משה היה השורש לכולם

ובזה יתבאר לך, ענין משה ויתרו, בענין מינוי הדיינים, שלא עשאו משה מתחלה, והענין הוא, כי הגה משה היה השרש לכלם כנזכר, ובהיותו שופט את העם, היו ניצוצות נשמות טובות שחטאו בראשונה, בהיותם מעורבות באנשי סדום, היו עתה מתעברות במשה בסוד העבור, שהוא אחד מבחי' הגלגול, ובזה יספיק להם כאלו הם עצמם השופטים, והיה נמחל להם עונם. ובפרט אם הוי באים לפני משה אותם הדיינים בעצמם, ואותם המריכות שבאו כיוצא בהם לפני דייני סדום, ועתה היה הן אותם במשפט כפי הדין, ובזה כל מי שחטא בראשונה בדין כיוצא בו, היה בא אז בסוד העבור בעת ההיא, והיה נתקן.

נט.

ויעמוד העם על משה מן הכוקר עד הערב, למהר תיקון העון ההוא

וזזהו טעם מ"ש (שם י"ח י"ג) ויעמוד העם על משה מן הבקר עד הערב, למהר תיקון העון ההוא, קודם נתינת התורה. ויתרו א"ל לא טוב הדבר אשר אתה עושה וגו', כלומר לא תוכל לתקן הרע הזה ולהחזירו לטוב, בהיותך יושב לברך שופט, כי כבר הדבר לתקן כמה ניצוצות רבות של נשמות ההם, ובפרט כי צריך שיבואו כל מציאות הדיינים הראשונים שטעו בהם דייני סדום, לכשיותקנו על ידך, והנה אתה יחידי ואינך יכול לדרון דינים הרבה, וימשך התקון לזמן רב. ולכן ושמת עליהם שרי אלפים, ובהתרבות הדיינים, יתרבו הדיינים, ויתוקן הדבר במהרה, והדברים הקלים יתוקנו על ידיהם, והדבר הקשה של העון הגדול יביאון אליך, ויתוקן על ידך, ובזה תמהר תקונם.

ס.

כמו שהיו דור המדבר מבחינת הרע של הכל שהוא משה, כן היו בהם מבחינת קין

עוד א"ל טענה אחרת, והיא, כי כמו שהיו דור המדבר מבחי' הרע של הכל, שהוא משה. כן היו בהם מבחי' קין דיסוד דאימא כמ"ש

למטה בדרוש שאחר זה, בענין דור המדבר, ולא יספיק היות משה השופט לתקנם, כנודע שאין הנשמה באה בסוד העיבור להתקן, אלא באדם אחד שיהיה משרש נשמתו, ויהיה גואלו הקרוב אליו, לכן ושמת עליהם שרי אלפים וגו', ויהיה בהם שופטים משרש בחי' קין, ויתוקנו גם הם על ידיהם.

סא.

כמו שהתחלת תיקונו של הכל היה במשה שהיה טוב בלי רע, כן התחלת תיקון קין בסוד נשמתו היה ביתרו חמיו של משה

ועדיין צריכים אנו לתת טעם, למה לא נצטווה בזה בתחלה ע"י הקב"ה, והטעם הוא, כמש"ה (בראשית ד' כ"ד) כי שבעתים יקם קין, כי כמו שהתחלת תיקונו של הכל היה במשה, שהיה טוב בלי רע, כנז"ל בפסוק ותרא אותו כי טוב הוא, כן התחלת תיקון קין בסוד נשמתו, היה ביתרו חמיו של משה, והיו שניהם בדור אחד, וכנודע מספר התקונין, בפסוק קניתי איש את ה'.

סב.

קין אמר לית דין ולית דיין ולית עולם אחרון, ונתקן על ידי יתרו והנה קין חטא ג"כ בענין הדינים, ואמר לית דין ולית דיין, ולית עולם אחרון, כשהרג להבל אחיו, ולכן אשר עתה היה נתקן ע"י יתרו, תקן עון ההוא, והוא בעצמו יעץ למשה עצה זו, והודה על ענין הדינים, לתקן פגם שבנו. וגם כי כיון שהוא ראש לנשמות קין, היה רוצה לתקן גם את נשמות קין, שהיו גם הם מעורבים בדיני סרום. ולכן בחר במינוי שופטים אחרים, שהיו מבחי' קין, לתקן את נשמות קין גם הוא, ע"ד שהיה משה מתקן נשמות הבל, והנה אחר שנמחלו ג' עבירות אלו, אז עמדו בהר סיני, ופסקה כל זוהמתם הראשונה, ואז קבלו כל התורה כלה.

סג.

נבאר עתה בקיצור ענין גלות ישראל למצרים ולמה היו שבעים נפש, ואיך נגאלו, ואיך נכנסו לארץ ישראל, ואח"כ נחזור לבאר דרוש ארוך, בענין משה רבינו ע"ה ודור המדבר וערב רב, ודרושים רבים הנכללים בהם

ונבאר עתה בקיצור, ענין גלות ישראל למצרים, ולמה היו שבעים נפש, ואיך נגאלו, ואיך נכנסו לא"י. ואח"כ נחזור לבאר דרוש ארוך, בענין מרע"ה, ודור המדבר, וערב רב, ודרושים רבים הנכללים בהם.

סד.

כל הנשמות באות מטפת החסדים נמשכים מן הדעת שמשם טפת הזרע, וכפרט מן החסדים התחתונים המגולים הקרובים אל היסוד, ואף על פי שגם באים נשמות מכחינת החסדים המכוסים, אינם עולים בחשבון נפשות בני ישראל שנכנסו בגלות

וכמו שהודעתך בפרשת בראשית בענין חטאו של אדה"ר, כי כל הנשמות באות מטפת החסדים, שהם מ"ד, נמשכים מן הדעת, שמשם טפת הזרע, בסוד (בראשית ד' כ"ה) וידע אדם עווד את חוה אשתו, ובפרט מן החסדים התחתונים המגולים, הקרובים אל היסוד. ואף על פי שגם באים נשמות מבחי' החסדים המכוסים, אינם עולים בחשבון נפשות בני ישראל שנכנסו בגלות, כי בחי' הגלות הוא הסתלקות החסדים, והעלמם בשרשם כמו שנבאר ובחי' זו אינו ניכר אלא במגולים, שמתעלמים אח"כ, ולא במכוסים ונעלמים תמיד, ולכן מספרם אינם אלא ע' נפש בלבד, שהם כללות האורות, אבל פרטיהם הם ס' רבוא, כמספר ו"ק.

סה.

טעם שישראל נקראים בני ישראל

והנה היותם נקראים בני ישראל, הוא במה שנודע, כי חג"ת נקראים אבות, ונה"י נקרא בנים. ולפי שאלו האורות המגולים הם

החסדים דנו"ה, ולכן נקראו בני ישראל, כי משם שרשם וישראל הוא ז"א עצמו כנודע, ובניו הם נו"ה שבו.

סז.

נבאר עתה דרוש גדול כולל דרושים רבים, ובכללם יתבארו ענייני נסים דיציאת מצרים, ובמדבר, ובו נבאר ענין ישראל, ויעקב, ועשו, ורחל, ולאה, ודוד המדבר, וערב רב, ומשה ואהרן ומרים, וענין המרגלים, ויהושע וכלב, וענין אפרים בן יוסף, ושני המטות, מטה האלהים ומטה משה, וענין הבאר, ומן, ועוני כבוד

ונבאר עתה, דרוש גדול, כולל דרושים רבים, ובכללם יתבארו ענייני נסים דיציאת מצרים, ובמדבר, ובו נבאר ענין ישראל. ויעקב. ועשו. ורחל. ולאה. ודוד המדבר. וערב רב. ומשה ואהרן ומרים. וענין המרגלים. ויהושע וכלב. וענין אפרים בן יוסף. ושני המטות, מטה האלהים. ומטה משה. וענין הבאר. ומן. וענני כבוד. וקצת רמז מאמר בספר הזוהר פרשת תצוה בענין הנהו תלת נקודין דכל עלמא, חורבא, וישובא, ונ"ע הארץ.

סז.

פרצוף אמצעי העומד כלפי פנים דפרצוף דוד המדבר הוא הנקרא יעקב, ובי' פרצופים אחרים זה בימינו וזה בשמאלו נקראים ערב רב ועשו בן יצחק אחיו של יעקב

שורה ג', להלאה משורה שניה, והיא היותר רחוקה מז"א. גם היא ג' פרצופים אחרים, פרצוף אמצעי, העומד כלפי פנים דפרצוף דוד המדבר, הוא הנקרא יעקב. ובי' פרצופים אחרים, זה בימינו, וזה בשמאלו, נקראים ערב רב, ועשו בן יצחק אחיו של יעקב. והנה הם ט' פרצופים, וזה ביאורם, ונתחיל לבאר תחלה השורה החיצונה שבכלם, ואח"כ השנית, ואח"כ הפנימית משלשתם.

סח.

שורה החיצונה היא יעקב באמצע וערב רב בימינו ועשו בשמאלו

שורה החיצונה, היא יעקב באמצע, וערב רב בימינו, ועשו בשמאלו.

סט.

ב' הפרצופין אשר מימין יעקב ומשמאלו, הם בחינת ערב רב שיצאו ממצרים עם ישראל ונתגירו

והנה ב' הפרצופין אשר מימין יעקב ומשמאלו, הם בחינת ערב רב שיצאו ממצרים עם ישראל ונתגירו, ולכן הם בצד ימינו של יעקב. ועשו, בשמאלו של יעקב. ולכן לא נתגיר, ובוה את המילה ואת הבכורה זכו.

והנה עיקר ההארה היוצאה מיסוד ראבא היא ביעקב, שהוא כנגד פנים דזעיר ממש, וההארה ההיא נמשכת ביושר. אבל שתי ההארות שיש בצדי יעקב, אינם נמשכות ביושר מפנים דזעיר, רק הם נוטים אל האלכסון בקרן זוית, ולכן הארתם מועטת. ועכ"ז, הימני גדולה הארתו מן השמאלי. ולכן יעקב שהוא באמצע, הארתו גדולה מאד, ואין החיצונים שולטים בצד הפנים כלל, ולכן היה בחיר שבאבות, ובפרט אחר שנתעלה במדרגת ז"א עצמו, כנזכר לעיל בפסוק ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל. ועכ"ז יש בו בחי' דין, כי כן יעקב בנימטריא שני שמות אלה"ם, עם מספר עשר אותיותיהם, כמ"ש בפרשת וישלח, ובריש פרשת לך לך.

ע.

הערב רב אשר מימין יעקב היא הארה מועטת, לכן שלטו בהם החיצונים והיו גוים - ולהיותם נמשכים מיסוד ראבא שהוא משה, לכן טרח משה רבינו ע"ה להוציאם ממצרים ולגירם ונקראו על שמו - ערב רב בנימטריא דעת

והערב רב אשר מימינו, היא הארה מועטת, לכן שלטו בהם החיצונים, והיו גוים. ולהיותם נמשכים מיסוד ראבא שהוא משה, כמ"ש לעיל בדרוש שקודם לזה, לכן טרח מרע"ה להוציאם ממצרים, ולגירם, ונקראו על שמו, כמ"ש (שמות ל"ב ז') כי שחת עמך

זכו, וכמ"ש בדרוש שקדם. כי לכן ערב רב בגימטריא דעת, שהוא דעת עליון שביסוד דאבא, ומשם נמשכת הארתם לחוץ.

עא.

עשו אח יעקב היא הארה גרועה מכל ההארות כולם, לכן שלטו בו הקליפות יותר מבערב רב ולא נתגייר כלל

ועשו אחיו אשר משמאל יעקב, היא הארה גרועה מכל ההארות כולם של יסוד דאבא, אם להיותה בשורה החיצונה מכולם, הרחוקה מז"א. ואם להיותה בצד השמאל, ובפרט שהיא הארה נמשכת באלכסון, שהיא גרועה ומועטת כנזכר, ולכן שלטו בו הקליפות יותר מבערב רב, ולא נתגייר כלל.

עב.

הטעם שיצחק אביו של עשו היה רוצה לקרבו ולגיירו ולתת לו הברכות והבכורות

וזהו הטעם שהיה יצחק אביו רוצה לקרבו ולגיירו, ולתת לו הברכות והבכורות, לפי שגם הוא מן השמאל, כמו יצחק שהוא שמאלו דז"א כנודע. ולכן עשו בגימטריא שני שמות אלו קפ"ד, שהוא אחוריים הממולאים דהוי"ה ז' יודי"ן שביסוד דאבא, כנז"ל בדרוש שקדם, ועם עשר אותיותיו שבאחוריים ההם הפשוטים, הרי צד"ק, ולהיותו סמוך עם יעקב, רצה להתאחו ג"כ בו מבחי"ב אלה"ם שבו, עם עשר אותיותיהם העולים יעקב כנזכר, כי גם הם דינים, ורצה להתאחו בהם, ולכן צדק ויעק"ב בגימטריא עשו. גם בזה תבין, איך יעקב ועשו הם אחים סמוכים זה עם זה למעלה, כשני אחים ממש.

עג.

בשורה האמצעית אין בהם אחיזה אל החצונים, כמו בשורה החיצונה שנתאחו החיצונים בערב רב ובעשו שבימין ושמאל - יעקב האמצעי לבדו, היה שלם מכולם ולא שלטו בו

שורה האמצעית, היא ג' פרצופים אחרים, והם, דור מדבר באמצע, וב' המטות הנזכר בתורה. הא' נקרא מטה סתם, הוא בצד ימין דדור המדבר. והב' נקרא מטה האלהים, הוא בצד שמאל דדור המדבר. ולכן נקרא מטה האלהים, כי היא בשמאל כנזכר בזוהר פרשת בשלח דף מ"ח ע"א. וגם נתבאר במ"ה, כי ב' מטות היו. ושלתם עומדים בבחי' אחור בפנים, ר"ל כי פניהם לצד החיצון, כנגד אחוריהם של ג' פרצופין דשורה החיצונה כנז"ל, אבל אחוריהם הם לצד הפנים של שורה הפנימית, שבה ג' פרצופין, שהם, ז"א, ומן, וענני כבוד, כמ"ש לקמן. ולהיות כי זו השורה היא יותר קרובה לז"א, ולכן אין בהם אחיזה אל החצונים, כמו בשורה החיצונה, שנתאחוזו החיצונים בערב רב ובעשו, שבימין ושמאל. ויעקב האמצעי לברו, היה שלם מכלם, ולא שלטו בו כנז"ל.

עד.

הטעם שלא שלטו החיצונים כיעקב, רק בערב רב ועשו שהם הארות גרועות ומועטות

ואמנם הארת דור המדבר, זה עניינו, הנה נתבאר לעיל, כי עיקר ההארה האמיתית בכחה ובגבורתה, היא באמצע, לפי שיוצאה ביושר, ולא בדרך נסיה. ולכן בשורה החיצונה, עיקר ההארה היא כיעקב. ולכן לא שלטו בו החיצונים כנז"ל, אבל בערב רב ועשו, שהם מן הצדדים, הם הארות גרועות ומועטות, ולכן שלטו בהם החיצונים. גם בשורה זו האמצעית, עיקר ההארה היא בדור המדבר, שהיא האמצעית. ושתי ההארות שבצדדיו, הם מפילות אליו, ונקרא מטות כנזכר.

שער הפסוקים - פרשת בא

עה.

הערב רב הם ניצוצות נשמות השחתת זרע אדם הראשון כאותם ק"ל שנה, ולא היו נתקנים עדיין, ולהיותם מכחינת הדעת שהוא משה ע"ה, השתדל

מאד לתקן אותם ולהוציאם ממצרים - השי"ת צוהו קדש לי כל בכור בבני ישראל, רק בכורות בני ישראל שגם הם מבחינת הדעת העליון הנקרא בכור והיו מתוקנים כבר מעון השחתת הזרע, אבל לא בכורות הערב רב שעדיין אינם נתקנים ואינם ראויים למצוה זאת

קדש לי כל בכור פטר כל רחם בבני ישראל וגו'. יש לתמוה מאוד בפרשה זו, כי הנה השי"ת ציווהו, קדש לי כל בכור, ומרע"ה הניח מלצות את ישראל על מצוה זו בזאת הפרשה, וציום מצוה אחרת, כמש"ה ויאמר משה אל העם זכור את היום אשר יצאתם ממצרים וכו'. ואח"כ חזר בפרשת והיה כי יביאך, וצוום והעברת כל פטר רחם וכו'. אבל הענין הוא, כמו שנתבאר לעיל בפסוק ויקם מלך חדש, כי הערב רב הם ניצוצות נשמות השחתת זרע אדם הראשון, באותם ק"ל שנה, ולא היו נתקנים עדיין, ולהיותם מבחי' הדעת שביסוד דאבא, שהוא משה ע"ה, השתדל מאד לתקן אותם, ולהוציאם ממצרים, כנזכר שם באורך, והנה השי"ת צוהו, קדש לי כל בכור בבני ישראל, להיות גם הם מבחי' הדעת העליון, הנקרא בכור, ושם מגיע פגם חמא של השחתת הזרע כנודע. ולכן בני ישראל שהיו מתוקנים כבר מעון הזה, קדש לי כל בכור שלהם, אבל לא בכורות הערב רב, שעדיין אינם נתקנים, ואינם ראויים למצוה זאת.

עו.

אם משה רבינו ע"ה היה תיכף אומר להם מצוה זאת, ויהיו הערב רב שומעים קדש לי כל בכור בבני ישראל, ולא בערב רב, היו פורקים עול וחוזרים לסורס, לכן בהיות רצון משה רבינו ע"ה להכניסם תחת כנפי השכינה, ולא יבעטו ח"ו בהקב"ה, לכן התחיל להם במצות זכור את היום הזה אשר יצאתם מארץ מצרים, שהיא מצוה כוללת לישראל ולהם, לכן כתיב ויאמר משה אל העם שהם הערב רב, ובלשון רבים אשר יצאתם היום היום אתם יוצאים - הערב רב לא נשתעבדו במצרים - כי אמר אלהים פן ינחם העם בראותם מלחמה ושבו מצרימה קאי על הערב רב - בראותם עמוד הענן נוסע לפני ישראל ולא לפני הערב רב, אמרו קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו

ומושה רבינו ע"ה ראה, והנה אם עתה שהוא התחלת נתינתו יתברך לישראל את המצות, וזו ראשונה מכולם, אחר מצות פסח וחג המצות, אם היה תיכף אומר להם מצוה זאת, ויהיו הערב רב שומעים קדש לי כל בכור בבני ישראל, ולא בערב רב, היו פורקים עול, וחוזרים לסורם. ובפרט, כי עדיין לא יצאו ישראל ממצרים, כי הרי כתיב (שמות י"ג י"ז) ולא נחם אלהים וגו', כי קרוב הוא, כי אמר אלהים פן ינחם העם, שהם הערב רב, ושבו מצרימה, ומכ"ש עתה שעדיין היו בבתיהם, וכמו שמצינו שבראותם עמוד הענן נוסע לפני ישראל, ולא לפני הערב רב, אמרו (שם ל"ב א') קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו, כנוצר בזוה"ק. ולכן בהיות רצון מרע"ה להכניסם תחת כנפי השכינה, ולא יבעטו ח"ו בהקב"ה, לכן התחיל להם במצות זכור את היום הזה אשר יצאתם מארץ מצרים, והיא מצוה כוללת לישראל ולהם, ולכן כתיב ויאמר משה אל העם, שהם הערב רב, ולכן אמר בלשון רבים, אשר יצאתם היום, היום אתם יוצאים. אמנם אמר מבית עבדים, כלומר יצאתם ממצרים הנקרא בית עבדים, ע"ש ישראל שנסתעבדו שם, אבל אתם לא נשתעבדתם שם, ולכן לא אמר הכתוב מהיות עבדים, אלא מבית עבדים. [הנהגה א"ש, גם עמ"ש חז"ל, שהמצריים נקראים עבדים, להיותם בני חם, הנקרא עבד, ואתי שפיר, בגלעד"ד].

עז.

כל צורך חוזק יד לא היה בעבור ישראל אלא בעבור הערב רב, שלולי חוזק ידו יתברך לא היה מניחם פרעה לצאת, אבל לישראל לבדם לא היה מקפיד פרעה כל כך ולא היה צריך ליד חזקה ההוא

גם רמזו באמרו כי בחוזק יד וכו', כי כל צורך חוזק יד לא היה בעבור ישראל, אלא בעבורם, וכמשה"ה (שם ט' י"ז) ולמען ספר שמי בכל הארץ. ולולי חזק ידו יתברך, לא היה מניחם פרעה לצאת. אבל לישראל לבדם, לא היה מקפיד פרעה כ"כ, ולא היה צריך ליד חזקה ההוא. וזש"ה,

כי בחזק יד הוציא ה' אתכם, ולא אמר את ישראל, וכיון שהוא כן, ולא יאכל חמץ, לא אתם ולא בני ישראל:

עח.

משה רבינו ע"ה פייס הערב רב בדברים - על ידי שאמר להם משה שהחזק יד עשה הקב"ה רק בשבילם, נתאמת בלכם שהקב"ה אוהב אותם - עתה אני רוצה לצוות לישראל מצוה פרטיית שאין לכם חלק בה, והטעם הוא כי הרי אתם הערב רב יוצאים היום ולא בחצות לילה כדרך ישראל שיצאו בחצות הלילה

והנה על ידי כן, נתאמת בלב הערב רב שהקב"ה אוהב אותם, ואחר שפייסם בדברים אלו, אז התחיל להתנצל להם על העתיד, והוא מצות הבכור כנו"ל. וז"ש, היום אתם יוצאים בחדש האביב, והוא הקדמה על העתיד, כלומר הרי נתתי לכם ולישראל מצוה אחת, ששניכם שוים בה לסיבה הנז"ל. ועתה אני רוצה לצוות לישראל מצוה פרטיית, שאין לכם חלק בה, ולא מחוסר רב אהבתו יתברך אתכם, כי הרי במצוה ראשונה השווה אתכם כנוכר. רק הטעם הוא, לפי שאין עליכם חיוב מצוה זאת, מן הטעם שנבאר, והוא, כי הרי אתם הערב רב יוצאים היום, ולא בחצות לילה כדרך ישראל שיצאו בחצות הלילה, כמש"ה (שם י"ב ל') ויקם פרעה לילה, בעבור מכת בכורות המצריים, וכנגד זה נתחייבו ישראל להקדיש בכוריהם, שגרמו להם יציאתם בלילה, בעת מכת בכורות. אבל אתם יוצאים היום, ולא בלילה, אתם פטורים ממצוה זו שנאמר עתה אח"כ.

עט.

אחר שפייס הערב רב בדברים, אז החזיר פניו כנגד ישראל, ודבר עמהם בלשון יחיד, כי ישראל גוי אחד הם בארץ - הסיבה שלא דבר משה רבינו ע"ה עם בני ישראל והערב רב ביחד

ואחר שפייסם בדברים, אז החזיר פניו כנגד ישראל, ודבר עמהם בלשון יחיד, כי ישראל גוי אחד הם בארץ. וז"ש, כי יביאך,

בלשון יחיד נאמרה כל זו הפרשה. ואמר להם, הנה כבר צויתי לערב רב על מצות חמץ, ועתה אני מצווה גם אתכם על המצוה הזאת ג"כ. והסיבה שלא דברתי עמהם ועמכם ביחד הוא, לפי שאין הטעמים שוים בשניכם, כי טעם שלהם הוא כנ"ל, כי בחזק יד. אבל הטעם שלכם הוא בלשון אחר, והגדת לבנך וגו', בעבור זה עשה ה' לי, ולא לע"ר, כי הם לא היו משועבדים כמוני, ולכן בי תלוי יציאת מצרים, כמוש"ה בצאתי ממצרים. ואחר אשר השווה לשניהם במצוה זאת, ונתפייסו כלם, אז אמר המצוה של קדש לי כל בכור וגו', לישראל לבדם בלשון יחיד. והיה כי יביאך, והעברת כל פטר רחם, ויהי כי הקשה פרעה לשלחנו וגו'. וטעם זה לא שייך אלא בכם, היוצאים בחצות לילה, בעת הריגת בכורי מצרים, משא"כ בערב רב שיצאו אח"כ ביום כנז"ל.

פ.

הטעם למה נתן מצות אכילת מצה גם לערב רב מה שלא עשה כן במצות הבכור - הערב רב הם בסוד דעת העליון שבכינה

והנה טעם למה נתן מצות אכילת מצה גם לערב רב, מה שלא עשה כן במצות הבכור, הטעם הוא במה שהודעתך, בפסוק ויקם מלך חדש, כי הערב רב הם בסוד דעת העליון שבכינה, ובחי' המצה שמורה היא במלכות של הבינה, והיא הנקרא ד' רבתי דאחד כנודע. והנה גם שם דעתן של נשים קלה, בנימטריא קל"ה כמנין מצה, ולכן נצטוו גם הם במצות המצה.

שער הפסוקים - פרשת בשלה

פ"א.

פ"ט הפסוק ויקח משה את עצמות יוסף עמו, הערב רב שעלו עם ישראל ממצרים הם אותם הנפשות שגזר עליהם יוסף הצדיק שימולו וגו' ומל אותם, ומשה גם הוא רצה לקרנם ולהכניסם תחת כנפי השכינה, ולפי שיוסף התחיל במצוה זאת והיה העיקר הראשון לגיירם, לכן לקחו משה עמו

ויקח משה את עצמות יוסף עמו. כבר ידעת מ"ש רז"ל בפסוק לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו, שגזר עליהם שימולו, וגייר כמה נפשות ומל אותם, והם הערב רב שעלו עם ישראל ממצרים. ומשה גם הוא רצה לקרבתם ולהכניסם תחת כנפי השכינה, ולפי שיוסף התחיל במצוה זאת, והיה העיקר הראשון לגיירם, לכן לקחו משה עמו.

פב.

השי"ת אמר למשה רבינו ע"ה "עבר לפני העם", "עבר" אותיות ער"ב, שהערב רב שיש מהם פחד שמא יסקלו אותו, אני מבטיחך שאצילך מהם, אמנם מן ישראל אל תפחד מהם כי קדושים הם ולא יזיקוך

ויאמר ה' אל משה עבור לפני העם. הנה ר"ת 'עבר לפני העם הוא על"ה, גם תיבת "עבר", אותיות ער"ב, פירוש, כי אותם ערב רב שעלה אתם, הנקרא העם סתם, מהם יש פחד פן יסקלוך, ולכן אני מבטיחך שאצילך מהם. אמנם מן ישראל, אל תפחד מהם, כי קדושים הם, ולא יזיקוך.

שער הפסוקים - פרשת תשא

פג.

מה היתה כוונת הערב רב בענין העגל - ענין בלעם וענין הערב רב איך הם מן הסיגים והזהמא של משה רבינו ע"ה, אבל עדיין היה בהם תערוכת ניצוצות קדושה, לכן נזדרז משה בכל כחו להכניס הערב רב תחת כנפי השכינה - לכן הארמי נתגלגל בכלעם בן בעור, כי בעור הוא בנו של לבן ואביו של בלעם - כל אותה המשפחה הם משורש אחד שהם סיגי נשמת מרע"ה, והם לבן ובעור ובלעם וכניו ינוס ויומברוס, לכן כולם היו קוסמים ומנחשים גדולים, לא היו כמותם בעולם

ענין העגל. צריך לדעת כונת הערב רב מה היתה, בעשותם עתה זה העגל. כבר הודעתך בפסוק ויקם מלך חדש על מצרים, ענין בלעם, וענין הערב רב, איך הם מן הסיגים והזהמא של מרע"ה, אשר נשמתו היתה מן הדעת עצמו רז"א, מבחי' מוחין ראבא. אבל עדיין היה

בהם תערובת ניצוצות קדושה, ולכן נזדרזו משה בכל כחו, להכניס הערב רב תחת כנפי השכינה. וכן מצינו בבלעם, שארז"ל עליו ולא קם נביא עוד בישראל כמשה, בישראל לא קם, ובאומות העולם קם, ומנו בלעם. גם הודעתך בפסוק ותגנוב רחל את התרפים אשר לאביה, כי לבן הארמי נתגלגל בבלעם בן בעור, כי בעור הוא בנו של לבן, ואביו של בלעם. והנה כל אותה המשפחה, הם משורש אחד הנזכר, שהם סיני נשמת מרע"ה. והם, לבן, ובעור, ובלעם, ובניו יונוס ויומברוס, הנז' בסוף בפרשת תשא. ולכן כולם היו קוסמים ומנחשים גדולים, לא היו כמותם בעולם.

פד.

בעור אביו של בלעם היה מגולגל בצומח, ולא היה לו עדיין תיקון לעלות בכעל חי מרוב זוהמת הרע אשר בו, הוא בחינה עליונה אשר בכל הסיגים שבשורש ההוא, לכן יונוס ויומברוס בני בניו שהיו ראשי הערב רב כנודע, וכן הערב רב עצמם, כולם היו חפצים בתיקונו, כי בעלייתו תהיה עלייה להם

וכבר הודעתך בשער הגלגולים, וכן במצות ברכת המזון, בפרשת עקב, ענין המגולגלים בכל ד' בחי', שהם, דומם, צומח, חי, מדבר. גם הודעתך שם, כי לכל בחי' מאלו יש זמן קצוב להם, לעלות משם למעלה יתירה. והנה זמן המגולגלים בצומח, הוא בד' חדשים ראשונים, שהם, ניסן, אייר, סיון, תמוז. והם עולים ומתגלגלים בבעל חי. והנה בעור אביו של בלעם, היה מגולגל בצומח, ולא היה לו עדיין תקון לעלות בבעל חי, מרוב זוהמת הרע אשר בו. ובלי ספק, כי הוא בחי' עליונה אשר בכל הסיגים שבשרש ההוא, ולכן יונוס ויומברוס בני בניו, שהיו ראשי הערב רב כנודע, וכן הע"ר עצמם, כלם היו חפצים בתיקונו, כי בעלייתו תהיה עלייה להם.

פה.

ויביטו ויבינו בקסמים שלהם כי אין לו יכולת לעלות משם אלא על ידי שיחסיאו ישראל ועל ידי כן תתגבר הקליפה ותוכל להוציא את נפש בעור

אביהם מן בחינת הצומח - נתחכמו לעשות העגל ההוא של זהב הנקרא שור על ידי הכשפים העצומים אשר בפיהם המכחישים פמליא של מעלה, ונתחברו כל הסיועים יחדיו, של הקליפה והכשפים, והקדושה של כח אהרן, ושל השם הקדוש שעל הטס ההוא, שבו העלו את יוסף מן היאור ועל ידי כן יצא משם שור הזהב ובתוכו רוחניות וחיות של נפש בעור אביהם, ועלה מצומח לחי, וקבלוהו עליהם למנהיג שיודיעם עתידות וכל הצריך אליהם, וכל זה על ידי מה שהחטיאו לישראל

ויביטו ויבינו בקסמים שלהם, כי אין לו יכולת לעלות משם, אלא ע"י שיחטיאו ישראל, ועי"כ תתגבר הקליפה, ותוכל להוציא את נפש בעור אביהם, מן בחי' הצומח. ויצורף לזה היות החטא הזה נעשת ע"י אהרן הכהן, קדוש ה'. ויצורף ג"כ לזה, היות בידם אותו טס של זהב, שכתוב בו עלה שור. ואז נתחכמו לעשות העגל ההוא של זהב הנקרא שור, ע"י הכשפים העצומים אשר בפיהם, המכחישים פמליא של מעלה, ונתחברו כל הסיועים הנז' יחדיו, של הקליפה והכשפים, והקדושה של כח אהרן, ושל השם הקדוש שעל הטס ההוא, שבו העלו את יוסף מן היאור ועי"כ, יצא משם שור הזהב, ובתוכו רוחניות וחיות, של נפש בעור אביהם, ועלה מצומח לחי, וקבלוהו עליהם למנהיג, שיודיעם עתידות וכל הצריך אליהם, וכל זה ע"י מה שהחטיאו לישראל בנו"ל.

פו.

נפש בעור הרשע אשר בשור ההוא, הוא שהיה צווח ואומר אלהיך ישראל, זה סוד מה שאמרו שהאכילוהו עשבים, כי כיון שהיה מגולגל בצומח ובעשבים היה אוכל מהם, להעתיק משם בחינת נפשו המגולגלת שם, ועל ידי אכילתו אותם, יחזרו אבר מאברי השור החי ההוא ויעלה מצומח לבעל חי, וכל זה על ידי כח הקסמים שלהם, ולכן עשו העגל הזה כחודש תמוז שהוא החדש האחרון של זמן גלגול עליית הצומח אל מדרגת בעל ח

ונפש בעור הרשע, אשר בשור ההוא, הוא שהיה צווח ואומר, אלהיך ישראל, כמ"ש חז"ל. גם זה סוד מ"ש חז"ל, שהאכילוהו עשבים, כמ"ש (תהלים ק"ו) כתבנית שור אוכל עשב. והענין הוא, כי כיון שהיה מגולגל בצומח ובעשבים, היה אוכל מהם, להעתיק משם בחי

נפשו המגולגלת שם, וע"י אכילתו אותם, יחזרו אבר מאברי השור החי
ההוא, ויעלה מצומח לבעל חי. וכל זה, ע"י כח הקסמים שלהם. ולכן
עשו העגל הזה בחדש תמוז, שהוא החדש האחרון של זמן גלגול עליית
הצומח אל מדרגת בעל חי.

פז.

כבר ידעת כי קין רובו רע, והבל הוא טוב, ומשה הוא הבל, ונאמר עליו ותרא
אותו כי טוב הוא - קין אתא מסטרא דנחש, שנאמר עליו ולכל תכלית הוא
חוקר, שכוונתו לכלות כל העולם

למה יאמרו מצרים לאמר ברעה הוציאם וגו'. ר"ת הוא הבל, והענין
הוא, כי כבר ידעת, כי קין רובו רע, והבל הוא טוב, ומשה הוא
הבל, ונאמר עליו ותרא אותו כי טוב הוא. וא"כ למה יאמרו מצרים, כי
הבל שהוא משה מסטרא דטוב, הוציא את בני ישראל ממצרים ברעה,
שהוא מסטרא דקין. וכמו שקין הרג להבל בהרים ובשדות, גם פה
הוציאם להרוג אותם בהרים. וכמו שקין אתא מסטרא דנחש, שנאמר
עליו ולכל תכלית הוא חוקר, שכוונתו לכלות כל העולם. כן פה נאמר,
ולכלותם מעל פני האדמה. וכמו שקין כתיב בו הן גרשת אותי היום מעל
פני האדמה, כן פה כתיב, ולכלותם מעל פני האדמה. וא"כ כדי שלא
יחשבו מצרים, שאני מסטרא דרע חם ושלום, לכן למה ה' יחרה אפך
בעמך, אשר הוצאת מארץ מצרים, לכן שוב מחרון אפך.

פח.

משה הוא שם כן נח - משה הוא גלגול הבל כן אדם - אחר כך נתגלגל בשת
אחיו, ואחר כך בנח הצדיק, שהיו בדורו דור המבול, שהם עצמם בחינת
הערב רב שבדורו של משה - לפי שנח הניחם למחות בדור המבול וחטא
כזה, לכן נתקן כמשה שמסר עצמו עליהם ואמר ואם אין מחני נא מספרך
אשר כתבת

[סיכום ל"ג] ויאמר משה אל ה' ראה אתה אומר אלי. קשה שלא
מצינו מאמר ידעתוך בשם כלל בכל התורה,

ואיך אמר ואתה אמרת ידעתוך בשם. אבל זה יובן במ"ש בספר התיקונים בתיקון ס"ט, כי משה הוא שם בן נח. והענין נתבאר אצלנו, כי משה הוא גלגול הבל בן אדם, ואח"כ נתגלגל בשת אחיו, ואח"כ בנח הצדיק, שהיו בדורו דור המבול, שהם עצמם בחי' הערב רב שברורו של משה, כנז"ל בפסוק ויקם מלך חדש על מצרים. ולפי שנח הניחם למחות בדור המבול וחטא בזה, לכן נתקן במשה, שמסר עצמו עליהם, ואמר ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת. ואחר כך נתגלגל בשם בן נח. ואל תתמה, איך נתגלגל בנח ובשם בנו, שהיו שניהם חיים בדור אחד. כי כבר הודעתך, כי בחי' כל הגלגולים האלה של משה, הם בסוד חלקי נר"ן שלו, וחלק זה בא באיש א', וחלק זה בא באיש אחר. וז"ש, ואתה אמרת ידעתוך בשם, כלומר כבר הודעת לי, שנתגלגלתי בשם בן נח, שהיה נביא, ושם ידעתני ודברת עמי בנבואה. וגם בהיותי מגולגל בנח, אמרת לי שמצאתי חן בעיניך. וכמשה, (בראשית) ונח מצא חן בעיני ה'. כי חן, הם עצמם אותיות נח, וז"ש"ה וגם מצאת חן בעיני.

שער הפסוקים - פרשת בלק

פ"ט.

בלק ובלעם היו קוסמים וחכמים שאין כמותם בעולם - נקרא בלק בן צפור על שם חכמתו שהיה קוסם על ידי צפור אחד

[סימן כ"ב] וירא בלק בן צפור את כל אשר וגו'. ראיתי לבאר כאן, ענין בלק ובלעם, שהיו קוסמים וחכמים, שאין כמותם בעולם. וכמ"ש חז"ל כי בבחי' אחת היה בלק טפל לבלעם. ובבחי' אחרת, היה בלעם טפל לבלק. וגם בזהוהר האריך בענין בלק ובלעם, כי נקרא בלק בן צפור, ע"ש חכמתו שהיה קוסם, ע"י צפור א'. [נהגה א"ש, אני פרשתי בזהוהר, כפי דבריהם, כי בן צפור, ירצה דדריש כן מלשון בינה שהיה מבין חכמתו מאמצעות אותו הצפור הנקס"ם].

תכלית שנאתם עם ישראל על חנם - גם עמלק היה שונא גדול לישראל - עמלק ע"ם ל"ק עמא דלקא לון - בלק ב"א ל"ק - בלעם ב"ל ע"ם - נשתארו אותיות עמ"ק, בלבל עמק דמחשבה דילהון דלא ישלטון ולא ישתארו בעלמא

גם ראינו תכלית שנאתם עם ישראל על חנם, משא"כ בזולתם. זולתי עמלק, שגם הוא היה שונא גדול לישראל. ולכן רצוני לייסר ענין זה, על מאמר ספר הזוהר בפרשת בלק רף קצ"ט ע"ב שורה כ"ג, וז"ל, ודוד מלכא אמר, (תהלים ט') כי הנה הרשעים ידרכון קשת כוננו חצם וגו', ואע"ג דהאי קרא וכו', אמרו עמלק, ע"ם ל"ק, עמא דלקא לון וכו'. בלק, בא לק וכו', בלעם, ב"ל ע"ם וכו'. מה אתוון אשתארו עמ"ק, בלבל עמק דמחשבה דילהון, דלא ישלטון, ולא ישתארו בעלמא וכו' עכ"ל.

צא.

עמלק הוא בחינת פסולת הרע שהוברר מן קין בן אדם הראשון, והוא בחינה אחת מן ה' מיני ערב רב שנתערבו בישראל, שהם עמלקים רפאים וכו' - כי גם בערב רב היה עירוב רע של קין ושל הבל - לכן היה עמלק שונא גדול לישראל - הטוב שבקין נברר ביתרו

דע, כי כל דברים אלו מיוסדים, ע"ד בחי' גלגול נשמותיהם, מהיכן נשרשו. הנה עמלק הוא בחי' פסולת הרע, שהוברר מן קין בן אדה"ר, והוא בחי' אחת, מן ה' מיני ערב רב, שנתערבו בישראל, שהם, עמלקים, רפאים, כנזכר בזוהר בפרשת בראשית כי גם בערב רב, היה עירוב רע של קין ושל הבל. ולכן עמלק שונא גדול לישראל היה, וכמ"ש למטה בפסוק ויסר קיני מהוך עמלק, כי הטוב שבקין, נברר ביתרו הנקרא חבר הקיני, הנפרד מקין, ר"ל מן הרע של קין, שהוא עמלק.

צב.

בלק ובלעם היו מעורבים משתי רעות, מן הרע של קין ומן הרע של הבל - יש בכל אחד מהם כ' אותיות ב"ל מן הבל - לא הוברר מן הבל רק ה' אחרונה והיא הטוב שבהכל ונתנה במשה, וכ' אותיות ל"ב של הבל לא הובררו, והיה בהם הרע של הבל ונתנו בכלק ובלעם בלכ"ל

ובלק ובלעם, היו מעורבים משתים רעות, מן הרע של קין, ומן הרע של הבל, ולכן יש בכל אחד מהם ב' אותיות ב"ל, מן הבל, וכמבואר לעיל בפסוק (שמות ב') וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה, כי לא הוברר מן הבל, רק ה' אחרונה, והיא הטוב שבהבל, ונתנה במשה. וב' אותיות ל"ב של הבל לא הובררו, והיה בהם הרע של הבל, ונתנו בבלק ובלעם בלב"ל.

צג.

ג' אותיות הראשונות של עמלק שהם עמ"ל נתנו ובלעם, ואות ק' נשארה בבלק - היות שבלק ובלעם יש בכל אחד מהם רע של קין ושל הבל, אבל עיקרו של בלק הוא מן הרע של קין, ועיקרו של בלעם הוא מן הבל

גם בחינת הרע של קין שנתערב בהם, נרמז בשמותיהם, כי כבר אמרנו שהרע של קין הוא עמלק, והנה ג' אותיות הראשונות, שהם עמ"ל, נתנו ובלעם, ואות ק' נשארה בבלק. ואמנם, עם היות שבלק ובלעם, יש בכל אחד מהם רע של קין ושל הבל, עם כל זה עיקרו של בלק, הוא מן הרע של קין. ועיקרו של בלעם, הוא מן הבל.

צד.

בלק בן צפור, בן יתרו, עליו נאמר גם צפור מצאה בית, אבי צפורה אשת משה, הטוב לקחו יתרו ונעשה צפור טהורה, והרע נתן בזרעה והוא בלק, דמכני בנוי של יתרו הוה - הנשמה של קין נתנה ביתרו, ורוח של קין בשמואל הנביא.

וענין בלק, נרמז בפסוק וירא בלק בן צפור, בן יתרו, שעליו נאמר (תהלים פ"ד), גם צפור מצאה בית, אבי צפורה אשת משה, כנזכר בזהר בפרשת בלק דף קצ"ו ע"ב. והטוב לקחו יתרו, ונעשה צפור טהורה. והרע נתן בזרעה והוא בלק, דמכני בנוי של יתרו הוה, כנזכר שם. וכבר נתבאר אצלינו כי הנשמה של קין, נתנה ביתרו. ורוח של קין, בשמואל הנביא.

צה.

ענין בלעם - "הנה ילדה מלכה גם היא בנים לנחור אחיך" הראשי תיבות ה"א ב"נים ל'נחור, הם הבל, לרמוז על לבן בן בתואל הארמי שהוא מהבל, וכל משפחתו היו גם כן משם - לבן עצמו נתגלגל בבלעם

וענין בלעם, נתבאר אצלינו בכמה מקומות, איך עיקרו מן הבל, בסוד (דברים ל"ג) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה, בישראל לא קם, אבל באומות העולם קם, ומנו בלעם. גם ביארנו בפסוק הנה ילדה מלכה גם היא בנים לנחור אחיך, כי ר"ת 'היא 'בנים 'לנחור, הם הבל, לרמוז על לבן בן בתואל הארמי, שהוא מהבל, וכל משפחתו ג"כ היו משם, כמבואר אצלינו בפרשת תשא, במעשה העגל. ובפרט במה שהודעתוך, כי לבן עצמו נתגלגל בבלעם.

צו.

בלק היה קוסם, ובלעם הוא נחש, והטעם לזה - בלק היה יותר בקי בקסמים מבלעם

ובזה תבין, איך בלק היה קוסם, ובלעם הוא נחש, כנזכר בזהר והטעם הוא, כי הנחש אין בחו אלא בפיו, וכן בלעם שעיקרו מן הבל כנז"ל, והוא הבל הרע, היוצא מן הפה. אבל בלק עיקרו מן קין, שהוא מאימא, שהוא בחי" מעשה, כמו שידעת בענין ל"ב אלהים הבראשית, דאבא אומר ואימא עושה. והקסם הוא ביד, וכמשה וקסמים בידם, כי בלק היה יותר בקי בהם מבלעם.

צז.

ב' בחינות היו בישראל, הישראל עצמם ששרשם הוא ניצוצות משה הבא מן הבל, והערב רב הנקראים עם סתם והם מן הרע אשר בקין - ויגר מואב מפני העם מאד כי רב הוא, שהם הערב רב הנקראים רב - ויקץ מפני בני ישראל עצמם שהם מן הבל

ויגר מואב מפני העם מאד כי רב הוא ויקץ וגו'. הענין הוא, כי ב' בחינות היו בישראל, אחד, הם ישראל עצמם, אשר בדור ההוא, כי שרשם הוא ניצוצות משה, הבא מן הבל, כמבואר אצלינו בענין דור

המדרב, בפסוק ויקם מלך הרש על מצרים. הבחי' הב', הם הערב רב, הנקראים עם סתם, והם מן הרע אשר בקין כנז"ל. וכנגדם אמר, ויגר מואב מפני העם מאד כי רב הוא, שהם הערב רב, הנקראים רב. ואמר ויקץ מפני בני ישראל עצמם שהם מן הבל.

צח.

בלעם הוא כחינת הרע של משה - משה הוא מן הדעת העליון - בלעם הוא מהקליפה שכנגד הדעת - בניו של בלעם יונוס ויומכרוס גם הם מן הדעת, והם היו ראשים של הערב רב, לכן ערב רב בנימטריא דעת

נאם שומע אמרי אל ויודע דעת עליון וגו'. זה יובן במש"ל, כי בלעם הוא בחי' הרע של משה, ולכן באומות העולם קם, ומנו בלעם. והנה משה הוא מן הדעת העליון דו"א אשר ביסוד דאבא, ולכן נקרא עליון. עוד ירצה קרוב אל האמור, כי כבר ידעת, כי בלעם הוא מהקליפה שכנגד הדעת, וז"ש ויודע דעת עליון. והנה בניו יונוס ויומכרוס, גם הם מן הדעת, והם היו ראשים של הערב רב, ולכן ערב רב בנימטריא דעת.

שער הפסוקים - פרשת עקב

צט.

ויאמר ה' אלי לאמר ראיתי את העם הזה, קאי על הערב רב

ויאמר ה' אלי לאמר ראיתי את העם הזה וגו'. הנה תחלה אומר סרו מחר מן הדרך אשר צויתם כתיב, והוא ענין אותה מצוה ראשונה, שביארנו לעיל בפרשת בא, בענין קדש לי כל בכור, כי אז צוה אל העם ערב רב, וא"ל זכור את היום הזה, ולא יאכל חמץ, ורצה לצוות להם מצוה ראשונה זו עם ישראל, וז"ש אשר צויתם חסר יו"ד.

שער הפסוקים - ספר מלכים א'

ק.

הערב רב עשו שני עגלים מחוברים אחור באחור, ונקרא עגל אחד, וירבעם בן נבט רצה לגמור הענין והוא ולנסור אותם ולהפרידם כדי להחזירם פנים בפנים, לכן עשאו ב' עגלים נפרדים, וישם את האחד בבית אל והאחד בדרן, ולא עלתה בידו רק הנסירה והפרידה ולא להחזירם פנים בפנים להזדווג יחד.

ויזעין המלך ויעש שני עגלי זהב וגו'. ענין שני עגלי זהב של ירבעם, ושני עגלי דור המדבר, נתבארו היטב בבאורינו בספר הזוהר, בפרשת משפטים בשאלת הסבא, מאן הוא נחשא דפרח באוירא וכו', שרי בחבורא וסיים בפירודא וכו', וביארנו, כי זכר ונקבה של הקליפה, בתחלה הם מחוברים אחור באחור, ולכך הערב רב עשו שני עגלים מחוברים אחור באחור, ונקרא עגל אחד. וז"ש, שרי בחבורא. ואת"כ ירבעם רצה לגמור הענין ההוא, ולנסור אותם, ולהפרידם, כדי להתזירם פב"פ. ולכן עשאו ב' עגלים נפרדים, וישם את האחד בבית אל, והאחד בדרן. האמנם לא עלתה בידו רק הנסירה והפרידה, וז"ש וסיים בפירודא. אבל לא עלתה בידו להחזירם פנים בפנים להזדווג יחד.

שער הפסוקים - ספר ישעיה

קא.

הפסוק "ידע שור קונוהו" נאמר על העגל שעשו הערב רב במדבר שהיה נכלל משור וחמור יחד - ישראל שנקראים עמי של השם יתברך לא ידעו ולא יתבוננו כמה שהיו עושים הערב רב הנקרא עם סתם, ולא עמי - ראשי תיבות "ידע ש'ור ק'ונוהו ו'חמור הוא ישק"ו, כמו שכתוב "זוכחי אדם עגלים ישקון", שהרגו לחור והיו נושקים העגל הכלול משנים ונקרא עגלים - וכל מי שנושק לעגל היו שפתותיו מזהיכות ומשה היה הורגם

[סימן א'] ידע שור קונוהו. הנה זה הפסוק נאמר על העגל שעשו הערב רב במדבר, שהיה נכלל משור וחמור יחד. והנה ישראל שנקראים עמי של השי"ת, לא ידעו ולא יתבוננו, במה שהיו עושים הערב רב, הנקרא עם סתם, ולא עמי. והנה ר"ת ידע שור קונוהו ו'חמור הוא ישק"ו. וזה סוד פסוק מ"ש (הושע י"ג ב') זוכחי אדם עגלים ישקון. ר"ל, שהרגו לחור, והיו נושקים העגל, הכלול משנים כנזכר.

ונקרא עגלים, וכל מי שנשק לעגל, היו שפתותיו מוזהיבות, ומשה היה הורגם, כמו"ש חז"ל.

קב.

הערב רב, בכלל הזהב שהשליכו לבור השליכו סס של זהב שכתוב בו עלה שור שהשליך משה לים ועלה ארונו של יוסף, ובכח שם זה יצא העגל הזה - גם היה כתוב בסס ההוא שם יל"י - ישראל לא ידע ראשי תיבות יל"י, ע'מי לא ה'תבונן ראשי תיבות על"ה, כי בשם יל"י עלה העגל, וישראל לא ידעו ולא התבוננו בהשלכת הסס הזה, וחשבו כי העגל עלה מעצמו, ולכן טעו

אחריו

ובבר ידעת כי הערב רב, בכלל הזהב שהשליכו לבור השליכו טם של זהב, שכתוב בו עלה שור, שהשליך משה לים, ועלה ארונו של יוסף, ובכח שם זה, ויצא העגל הזה. ודע, כי בטם ההוא, היה כתוב בו שם השני, של שם בן ע"ב שמות, שהוא שם יל"י, והוא בסוד בינה, עיש בה חמשים שערים, והם גבורות, כמנין השם הנזכר. והוא סוד שם י"ה בפשוטו י"ה, ובמלוי יו"ד ה"י, שעולה כמוהו חמשים. וכמו שהודעתך בענין קבלת שבת, בפסוק יהיה למבול י"שב כי גם שם נרמז בר"ת יל"י, כי בשם זה עולות הנשמות בכל ע"ש, ולכן בו עלה העגל, וזהו עלה שור. ולכן נרמז בר"ת ישראל לא ידע, ר"ת יל"י. ע'מי לא ה'תבונן, ר"ת על"ה. לרמז, כי בשם יל"י הנזכר, עלה העגל, וישראל לא ידעו, ולא התבוננו בהשלכת הטם הזה, וחשבו כי העגל עלה מעצמו, ולכן טעו אחריו.

קג.

ידע שור קונו, השור שעשו כמדבר, ידע מי הוא שעשאו וקונו, והם הערב רב וחמור שהם נמשלים לחמור, אבל השור לא נאמר בו אלא קונו, שהשליכו סס של זהב שהיה כתוב בו עלה שור, ישראל לא ידע בענין זה כלל, כי הרי הערב רב הם שעשו אותו - ע'מי לא ה'תבונן ראשי תיבות עלה, כי ישראל הנקרא עמי לא ידעו ולא התבוננו כאשר הערב רב השליכו לאש הטס שהיה כתוב בו עלה שור

אמר שמואל, עוד מצאתי בפסוק ידע שור קונו ענין אחד קרוב אל

הנזכר לעיל בפסוק ידע שור קונתו. וז"ל, פי', השור שעשו במדבר, ידע מי הוא שעשאו וקנתו, והם הערב רב וחמור, שהם נמשלים לחמור. אבל השור לא נאמר בו אלא קונתו, שדרשו רז"ל שהשליכו טס של זהב, שהיה כתוב בו עלה שור. ישראל לא ידע בענין זה כלל, כי הרי הערב רב הם שעשו אותו. עמי לא התבונן, ר"ת עלה, כי ישראל הנקרא עמי, לא ידעו ולא התבוננו, כאשר הערב רב השליכו לאש המם שהיה כתוב בו עלה שור כנזכר.

קד.

מי עשה את העגל, הערב רב, שכתוב וגם ערב רב עלה אתם

או ירצה, תדע מי עשה את העגל, הערב רב, שכתוב וגם ערב רב עלה אתם, וכבר הודעתוך, כי שם הב' מע"ב שמות של ויסע ויבא ויט, הוא יל"י, והוא הממונה על כח השור העליון ולזה נרמז זה השם בר"ת ישראל לא ידע.

קה.

כל היום שמי מ'נואץ למפרע, הוא ראשי תיבות משה, דעתיד משה לאתגלגל בכל דרא ודרא, והוא מנואץ ונבזה בעיני הערב רב המתגלגלים גם כן בכל דור ודור, ועד שיכלו גלגולי הערב רב, תמיד הוא מתגלגל ומנואץ בתוכם בגלותא בתראה

ועתה מה לי פה נאם ה' גו', ותמיד כל היום שמי מנואץ (ישעי' נב, ה). הנה ר"ת כל היום שמי מנואץ למפרע, הוא משה, ירמוז אל מה שכתוב בזוהר ברעיא מהימנא בפרשת נשא, וגם בהרבה מקומות, דעתיד משה לאתגלגל בכל דרא ודרא, והוא מנואץ ונבזה בעיני הערב רב, המתגלגלים ג"כ בכל דור ודור. ועד שיכלו גלגולי הערב רב, תמיד הוא מתגלגל ומנואץ בתוכם בגלותא בתראה.

ספר הליקוטים - פרשת תולדות

ומעמים אין איש אתי, שתערובת הע' שרים של עממין, כבר כלה אותם והפרידם ממנו מבין ישראל, כי כבר כליתים וארמסם בחמתי, ואז כל המלבושים שלו שהם נשמות ישראל שהיו מעורבים בהם, יגאל אותם ויבררם סולת מתוך פסולת, וכל זה הריב יהיה עם סמא"ל שר אדום, שהוא שר כל הע' שרים, ובנפול סמא"ל יפלו כולם יחד

ויובן עתה מה שכתוב ומעמים אין איש אתי, ר"ל שתערובת הע' שרים של עממין, כבר כלה אותם והפרידם ממנו מבין ישראל, כי כבר כליתים וארמסם בחמתי, ואז כל המלבושים שלו שהם נשמות ישראל שהיו מעורבים בהם, יגאל אותם ויבררם סולת מתוך פסולת, וכל זה הריב יהיה עם סמא"ל שר אדום, שהוא שר כל הע' שרים, ובנפול סמא"ל יפלו כולם יחד. ונרמז ג"כ קחת הבכורה יעקב מעשו, כדי שיהיה ראוי לקחת ג"כ הברכה, כי בהיות שאברהם מסר הברכה ליצחק, וראה שמת אברהם, שהיה הוא מונע ליצחק לתת הברכה לעשו, והבכורה היתה שלו בצאתו ראשונה, ובראש עשו היו ניצוצות הקדושה, כמו שכתבנו על פסוק כי ציד בפיו, והם מצד תערובת שעירב אדם הראשון לנשמותיהם של ישראל, הנק' (ירמי' ב' ג') ראשית תבואתה, ושם מקום הראש, ומשם נק' (שמות ד' כ"ג) בני בכורי ישראל, והבכורה כולה היתה לו, ומשם זכה לניצוצות הקדושה, ולכן עתה ג"כ יעקב רצה להוציא כל זה מתחת ידו, כמו שיהיה לעתיד בנקמת אדום הנז"ל ע"י חרב לה' מלאה דם, ודם ירדפו, כי דם ברית שנא, ג"כ יעקב ע"י נזיד עדשים האדום רצה ליטול ממנו הבכורה, ויפריד צד הקדושה ממנו. ובהיותו כי בא עיף ויגע ולא ירא אלהים, מהשדה, מקום הקליפות והשדים, ושב לסרחונו בהרוג שם את הנפש, ובא על נערה המאורסה, כי בשדה מצאה צעקה הנערה המאורסה ואין מושיע לה, ועשה ע"ז וג"ע וש"ד, ובאשר חללים שם היא, ואז אפרוחיו יעלעו דם, ואמר הלעיטני נא מן האדום האדום הזה וכו', אם לו יעקב מכרה כיום את בכורתך לי, רמז שהמכירה תהיה ע"י האדום הזה, ביום אשר יעשה ה' בו משפט, ע"י דריכת היין האדום, כי אז יכבם ביין לבושו וברם ענבים סותו, למסית ומדיח, כמ"ש הרב זלה"ה).

קז.

מכרה "כיום" את בכורתך לי, כאותו יום ממש שיעשה ה' נקמה באדום, כי אז כל המלבושים שהם נשמותיהם של ישראל, יגאלם ויובררו מבין העמים, כן גם כן אני רוצה לעשות לקחת ממך קדושת הבכורה על ידי זה האדום

וז"ש מכרה כיום, כאותו יום ממש שיעשה ה' נקמה באדום, כי אז כל המלבושים שהם נשמותיהם של ישראל, יגאלם ויובררו מבין העמים, כן ג"כ אני רוצה לעשות לקחת ממך קדושת הבכורה, ע"י זה האדום. וז"ש השבעה לי כיום ההוא ממש, וישבע לו וכו'.

קח.

זהו שרמז לו עשו, כי אחרי שהוא סוף סוף יתבטל מן העולם וימות, כי יכולת המות לנצח, וז"ש הנה אנכי הולך למות ולמה זה לי בכורה ונשמות ישראל, כי מה תועלת ישאר לו מהם, כי בודאי הם הנק' ראשית, וכל אוכליו יאשמו ורעה תבא אליהם וכו', - ענין הע' אומות לאפס ותוהו יחשבו, וישראל עושה חיל, והם רעה תבא אליהם נאם ה' - גחלים אתה חותה על ראשו, ליכש מקורו ומעיינו מניצוצות הקדושה שבראשו, וישאר עץ יבש, וכזה ישלימו לך, כל מה שהיית חסר והוא היה בקדושה, תקחנו מידו, ותהיה אתה שלם בכל

וז"הו ג"כ שרמז לו עשו, כי אחרי שהוא סוף סוף יתבטל מן העולם וימות, כי יכולת המות לנצח. וז"ש הנה אנכי הולך למות ולמה זה לי בכורה ונשמות ישראל, כי מה תועלת ישאר לו מהם, כי בודאי הם הנק' ראשית, וכל אוכליו יאשמו ורעה תבא אליהם וכו', כמו מצרף הכסף, שהוא מעורב בסיגים מנחושת ותערובת המתכת, כי בהיותו נצרף יברל הכסף מהתערובות, והמה הסיגים והתערובות כל הרעה של האש תבא אליהם, וישארו עפר ואפר, וזהו כל אוכליו לכסף הטוב, שהם הסיגים שלא נודע כי בא הכסף בקרבם ומראיהם רע, לכן יאשמו ורעה תבא אליהם, כי המה יכלו באפס ותוהו, וישארו עפר ואפר והבן, כן ענין הע' אומות לאפס ותוהו יחשבו, וישראל עושה חיל, והם רעה תבא אליהם נאם ה'. ויעקב קיים הפסוק שאמר (משלי כ"ה כ"א) אם רעב

שונאך האכילהו לחם, ואם צמ"א העולה סמא"ל, כי עיפה נפשו להורגים, לכן השקוהו מים, רמזו לח"ץ, שהם מכיתם ושבעים פרים בחג, ולמה כי גחלים אתה חותה על ראשו, ליבש מקורו ומעיניו מניצוצות הקדושה שבראשו, וישאר עץ יבש, ובזה ישלימנו לך, כל מה שהיית חסר והוא היה בקדושה, תקחנו מידו, ותהיה אתה שלם בכל.

קט.

באחרית הימים יבנה ה' בית ויעשה חג הסוכות, ולמקנהו יעשה סוכות שהם העמים, כדי לנסות בה רשעי ארץ, ואז כל מי שלא יעלה לחוג את חג הסוכות, אם הם מצד הגופים של הרשעים הנשארים בעפר יסודם - ישארו לעץ יבש בלי ניצוצות קדושה כלל, כי אפילו הניצוצות דקדושה שהיתה על מצילות הסוס סמא"ל סוס ורוכבו, יחזור הכל לקדושה, והמסילות הם המצולות ים, ונקרא צלמות שהם סמא"ל ונוקביה, צל רוכב על המות, ונקבא דיליה, והכל יחזור לקדושה, קדש לה', וכל מה שיש בקליפות החיצונים הנקרא סירות ומזרקים יהיו קדש - וכל סי"ר העולה בנימטריא רע, והיתה דבוקה בקדושה שהיא ירושלים ויהודה, יהיה הכל קודש - לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי, כי יתבטל צד הרע והקליפה - והשכתי חיה רעה מן הארץ - בלע המות לנצח - כל צד הרע ישוב להיותו טוב ומוח בלי קליפה - אז יתבטל היצה"ר מן העולם, כי לא יהיה כעניי עווד בבית ה', ואין שטן אין פנע רע אמן כן יהי רצון

עוד רומזו על מלחמת סיסרא, שעתידיה דבורה (נ"ל שצ"ל יעל) לתת לחם ונזיד עדשים, כלומר מאכל לסיסרא, ומים שאל חלב נתנה, וגחלים חתתה על ראשו, בסוד מחקה ראשו מחצה וחלפה רקתו. וה' שילם לה, שכן שמיכה מעיד עליה שלא נגע בה אותו רשע. וכן עתיד בע"ה להיות באחרית הימים, אז יבנה ה' בית ויעשה חג הסוכות, אחר שיעקב יבא שלם, אז ויבן לו בית, שהוא בית המקדש, ולמקנהו יעשה סוכות, שהם העמים. כארז"ל מצוה קלה יש לו וסוכה שמה, כדי לנסות בה רשעי ארץ, ואז כל מי (זכרי י"ד י"ח) שלא יעלה לחוג את חג הסוכות, אם הם מצד הגופים של הרשעים הנשארים בעפר יסודם. ותשובה היא על כי לא עליהם יהיה הגשם, שהוא על שמחיה בו את המתים, א"כ איך

יעלו לחוג את חג הסוכות, וג"כ הסיבה שמשפחת מצרים לא תעלה ולא באה, בהיות כי לא עליהם יהיה הגשם, בהיותם בנוף קיים, ואם עדיין הם בנופם הנקרא מצרים, אלו דודאי לא תהיה נקמתם ע"י הטל והגשם היורד להחיותם, אבל ישארו לעץ יבש בלי ניצוצות קדושה כלל, כי אפילו הניצוצות דקדושה שהיתה על מצילות הסום, סמא"ל, סום ורוכבו יחזור הכל לקדושה. והמסילות הם המצולות ים, ונקרא צלמות, שהם סמא"ל ונוקביה, צל רוכב על המות, נוקבא דיליה, והכל יחזור לקדושה, וז"ש קדש לה. וכל מה שיש בקליפות החיצונים, הנקרא סירות ומזרקים, יהיו קדש. וזהו וכל ס"ר העולה בגימטריא רע, והיתה דבוקה בקדושה שהיא ירושלם ויהודה, יהיה הכל קדש, כי (ישעי' י"א ט) לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי, כי יתבטל צד הרע והקליפה, בסוד (ויקרא כ"ו ו) והשבת חיה רעה מן הארץ, וכתוב (ישעי' כ) בלע המות לנצח, ואפילו כל צד הרע ישוב להיותו טוב ומוח בלי קליפה, כנז' בזוהר בפי' (תהלים נ"א כ) הטיבה ברוצחך את ציון, תחלה מצד שיבא הפרי יוקדם לקליפה, ואח"כ תבנה חומת ירושלם, והבן. ואז יתבטל היצה"ר מן העולם, כי לא יהיה כנעני עוד בבית ה', שהיצה"ר נק' (הושע י"ב ח) כנען בידו מאזני מרמה, לעשוק הקדושה אהב. וא"ת איך יהיה פריה ורביה, מאחר שיתבטל היצה"ר, כההוא עוברא דבעו ביעתא לחולה ולא מצאו עד שחזרו להתפלל עליו שיחזור, אמר אפילו שיבואו הזובחים את יצרם וביטלוהו, אפילו שיפרו וירבו הכל יהיה מצד בחינת הטובה. וז"ש ולקחו מהם, מצד אלו הקליפות שחזרו לקדושה, וכישלו בהם באלו הסירות והמזרקים הנז', יוכלו לבשל בהם בלי תערובת רע ח"ו, כמו עד עתה, והסיבה היא, כי לא יהיה כנעני בבית ה' עוד, שהיא היצה"ר, ואין שטן אין פגע רע אכ"ר:

ספר הליקוטים - פרשת וישב

קי.

נפשות האומות הן הן המזיקין, וכן הרשעים - כל צד הערב רב בא מנפשות האומות - ס"מ אחד נקרא קס"ם ואחד נח"ש, ובתיקון יעקב לאדם לא יכלו לשלוט בו, - ענין בלק ובלעם ולבן

[פרק מ"ח] וזה היה סיבה שתכף נדבקו עמו, ויפתוהו בפיהם, ואדם נדבק בלילית, ומשם הוליד רוחין ומזיקין, והם הם האומות, שנפשות האומות הן הן המזיקין, וכן הרשעים. ומשם, ומזהמת סמא"ל שהמיל בחוה, בא מקין כל צד הערב רב, מנפשות האומות. וכמנין סמ"ל מסמא"ל, שמש ק"ל שנה ברוחין ולילין. ואלו השנים נחש ורוכבו, ס"מ א' נק' קס"ם, וא' נח"ש. ובתיקון יעקב לאדם לא יכלו לשלוט בו, וז"ש בלעם (במדבר כ"ז כ"ג) כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל. והקסם הוא גדול מנחש, ולכן היה בלק גדול בקסם יותר מבלעם, שהוא בנחש מצד לבן אביו, הנקרא לבן מצד בהרת לבנה, והצרעת בנחש, בחברבורותיו מצורע, ולבן מאלו השני טיפות של קדושה שבאו בזוהמא היו דחל ולאח, ונמצאו בלבן מצד הנחש, ולכן בא יעקב מעין שופרי דאדם, ותיקן, ולקחה והביאם לקדושה, וזמש"ה (הושע י"ב י"ג) ויברח יעקב בשדה ארם ויעבוד באשה ובאשה שמר.

ספר הליקוטים - פרשת שמות

קיא.

כשיצאו ישראל ממצרים ויצא פרעה אחריהם, נתדבק בערב רב וחטאו - פרעה הדביק בהם הוזהמא - הקושי היה להם מצד פרעה - הערב רב היו קליפה של משה רבינו ע"ה, שהוא היתה כוונתו לתקנם בהיותם שהם הרע שלו, וכשעשו את העגל ולא נתקנו, ולא נכנסו לארץ גם כן, הוא מוכרח למות במדבר בחוץ לארץ כדי לתקנם, לקבץ מהם החלק שבו שהיה מעורב בהם - לכן נקראו ערב רב, פירוש, מהרב שהוא משה - על ידי גלגולים יתקנו עד ימות המשיח, ואז הוא יכנס עמהם לארץ

[פרק ב'] ויגדל הילד ותביאהו לבת פרעה ויהי לה לבן. דע, כי פרעה הם אותיות פ"ה ר"ע. ומשה נתגדל בביתו, ובת פרעה לקחה אותו, ולכן בסיבת שהיא קליפת משה לכן נתגדל

עמהם, ולזה היה משה אומר כי כבר פה וכו' כמה פעמים, ואיך אלך אל פרעה להוציא את בני ישראל. וזהו הסיבה שכשיצאו ישראל ממצרים ויצא פרעה אחריהם, נתדבק בערב רב וחטאו, וז"ש (שמות י"ג י"ז) ויהי בשלח פרעה את העם, מאותה יציאה שיצא פרעה לשלחם הדביק בהם הזוהמא. ולזה קראם משה (שם י"ג ג') עם קשה עורף, שהקושי היה להם מצד פרעה, לכן אמר מרע"ה (שם ל"ב ל"ב) ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך וכו' ואל אראה ברעתי, (במדבר י"א ט"ו) כי הערב רב היו קליפה שלו, שהוא היתה כוונתו לתקנם בהיותם שהם הרע שלו, וכשעשו את העגל ולא נתקנו, ולא נכנסו לארץ ג"כ, הוא מזכיר למות במדבר בח"ל כדי לתקנם, פי' לקבץ מהם החלק שבו שהיה מעורב בהם. ולכן נקראו ערב רב, פירוש, מהרב, שהוא משה. וע"י גלגולים יתקנו עד ימות המשיח, ואז הוא יכנס עמהם לארץ. ולכהן מדין שבע בנות.

קיב.

משה ובלעם הם סוד הדעת, זה בקדושה וזה בקליפה - סוד דורו של משה נקרא דור דעה כי כולם מסוד הדעת, וכנגדם הערב רב שהיו מהדעת דקליפה - עדיין לא היו מתוקנים, ומשה היה רוצה להוציאם קודם הזמן ולתקנם תיכף, ובשביל אלו היה הגלות של מצרים בסוד הדעת העליון - לכן ערב רב בגימטריא דעת

ונחזור לענין. כי כבר ידעת מ"ש רז"ל ולא קם נביא עוד בישראל כמשה, בישראל לא קם וכו', כי משה ובלעם הם סוד הדעת, זה בקדושה וזה בקליפה, ותחלה נתערבו הכל טו"ר, בעבור חטא אדם הראשון והבל, ואח"כ נתקן ויצא משה בקדושה הטובה לכר, וזהו ותרא אותו כי טוב הוא, ונפרד ממנו בלעם, השקול כמותו ברעת הקליפה, וזה סוד מ"ש (במדבר כ"ד י') ויודע דעת עליון. אמנם סוד דורו של משה נקרא דור דעה, כי כלם מסוד הדעת, וכנגדם הערב רב שהיו מהדעת דקליפה. פירוש, אותם הניצוצין דקרי, מה שהוציא אדם הראשון בק"ל שנה כמ"ש במ"א, ועדיין לא היו מתוקנים, ומשה היה רוצה להוציאם קודם הזמן ולתקנם תיכף, ובשביל אלו היה הגלות של מצרים בסוד

הרעת העליון, בסוד כמש"ל בסוד רד"ו שמה, כי ישראל וערב רב כולם
מסוד הרעת, ולכן תמצא כי ערב רב בנימטריא דעת.

קיג.

הנך שוכב עם אבותיך וקם, מלת וקם תוכל לחזור עם שלפניו ועם
שלאחריו, והכל אמת, כי משה יקום הוא בעצמו אחר כך, שיתגלגל בימים
ההם כדרא בתראה עם ערב רב עצמו, וזהו וקם העם שהם הערב רב - אשר
בא שמ"ה אותיות מש"ה, כי ממש משה יתגלגל בתוכם, כי כולם מסוד
הדעת

גם עם זה תבין מש"ה בפ' (דברים ל"א ט"ו) וילך, הנך שוכב עם
אבותיך וקם וכו', והוא מהמקראות שאין להם הכרע, כי מלת וקם
תוכל לחזור עם שלפניו ועם שלאחריו, והכל אמת. והוא, כי משה יקום
הוא בעצמו אח"כ, פי' שיתגלגל בימים ההם כדרא בתראה, עם ערב רב
עצמו, וזהו וקם העם, שהם הע"ר, וזהו אשר בא שמ"ה אותיות מש"ה, כי
מכוש משה יתגלגל בתוכם, כי כולם מסוד הרעת.

קיד.

סוד הגלגול הזה של משה רבינו ע"ה הוא דבר נעלם, כי אין לך דור ודור
שמשה אינו בתוכו, להשלים הדור ההוא של המדבר, כי גם דור המדבר הם
יחזרו להתגלגל בדורינו זה דרא בתראה - ובזה תבין כי רוב אנשי דורינו
נשותיהם מושלות עליהם ובפרט הבעלי תורה, והטעם הוא לפי שהיו בזמן
העגל שלא מיחו בערב רב ולפי שהנשים לא רצו לתת נזמי זהב, ולכן הנשים
שולטים בהם - נמצא כי בדורינו זה הוא גלגול דור המדבר וגם הערב רב גם
כן, ומשה בתוך כולם

ואמנם סוד הגלגול הזה הוא דבר נעלם, והענין הוא כי אין לך דור
דור שמשה אינו בתוכו, להשלים הדור ההוא של המדבר, כי
גם דור המדבר הם יחזרו להתגלגל בדורינו זה דרא בתראה. ובזה תבין,
כי רוב אנשי דורינו נשותיהם מושלות עליהם, ובפרט הבעלי תורה,
והטעם הוא, לפי שהיו בזמן העגל שלא מיחו בערב רב, ולפי שהנשים

לא רצו לתת נזמי זהב, ולכן הנשים שולטים בהם. נמצא, כי בדורינו זה הוא גלגול דור המדבר, וגם הערב רב ג"כ, ומשה בתוך כולם.

ספר הליקוטים - פרשת בשלח

קטז.

ולא נחם אלהים, חשש פן ינחם העם הערב רב, ובראותם מלחמה ושבו מצרימה

ויהי בשלח פרעה את העם. דע כי ויהי הוא לשון צער היה, כששלח את העם ערב רב, כי בעבורם לא נחם אלהים לישראל וכו'. כי היה קרוב, והיו נכנסים מיד לארץ, אלא חשש פן ינחם העם הערב רב, ובראותם מלחמה ושבו מצרימה, וכיון שראה מרע"ה כך שהם מוכרחים לילך דרך המדבר ים סוף, והיו צריכים לעבור הים, לקח עצמות יוסף עמו לבקוע ים סוף, כענין הים ראה וינם.

ספר הליקוטים - פרשת כי תשא

קטז.

סוד העגל שעשו ישראל ושעשו ירבעם

ויקח מידם ויצר אותו בחרט ויעשהו וכו'. סוד העגל שעשו ישראל ושעשו ירבעם, בזה תבין מ"ש בזהר פ' משפטים דף צ"ח ע"א מאן איהו נחשא דפרת באוירא, שארי בחיבורא וסיים בפירודא, וסוד אשר הלך חשכים וכו'. והוא, כי כבר ידעת כי הקליפה אצל הקדושה בקוף בפני אדם. והנה סוד האצילות היה תחילה הנקבה מתוברת עם הזכר אב"א, ואח"כ נפרדה וננסרה, ואח"כ חזרה להתחבר פכ"פ. והנה גם הקליפה עשתה כן, אך כאשר ננסרה ונפרדה, אז בא יום השבת ונשארה בפירודא, ולא יכלו עוד להתחבר פכ"פ, וז"ש שארי בחיבורא וסיים בפירודא.

ואמנם כבר ידעת, כי באדם יש בו שני נקודות, אות יסוד ברית קדש, ולמעלה ממנו נקודת הטיבור. והתחתון הוא למטה ביסוד, והעליון למעלה בבינה. ולכן הוא סתום, עלמא דאתכסייא. ואין התינוק יונק בהיותו במעי אמו, סוד עלמא סתימא, אלא דרך שם בעלמא דאתי. ואמנם באחור האדם אין נקודה כלל כנגד הטיבור, אך יש נקודה כנגד היסוד באחור האדם, כי אין אחיזה לחיצונים בבינה.

ק"ז.

הערב רב רצו לעשות אחיזה לסומאה גם כנגד הטיבור

אמנם כל הדור ההוא היו מסוד הבינה, כנודע, ולכן לא נכנסו לארץ רק מתו במדבר. והנה רצו ערב רב לעשות אחיזה לסומאה גם כנגד הטיבור, בסוד הבינה, והנה שם מן הטיבור ההוא, התחלת המלכות באחור כנז' באדרא רבה, כמ"ש בטיבורא שארי ובטיבורא שלים, ואז עשו אותו העגל כלול זה בזה אב"א. וז"ש קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו בלשון רבים, והוא סוד שארי בחיבורא. והנה בהיות שניהם אב"א, נמצא כי מכל צד שיביטו בהם יש להם פנים, כי האחוריים הם מחוברים ואינם נראים, וזהו פ"י אשר ילכו לפנינו, סוד הפנים כנז'. ולפי שראו איחור משה, כדכתיב וירא העם כי בשש משה, לכן עשו גם הם סוד אב"א. וכבר ידעת, מ"ש בווהר שיר השירים כי לא נתחבר ת"ת עם המלכות פכ"פ, רק ע"י שלמה ע"ה.

ק"ח.

לפי שערב רב היו סוד ק"ן, לכן אמרו אלה אלהיך ישראל

והנה סוד אלהים רומז, כי משם אחיזת כל החיצונים, כמו שנק' בסוד הגאווה והליצנות, אמנם סודו הוא מצנפ"ך ה' גבורות, סוד מי, הם סוד ההבל, שהוא סוד (משלי ל' ד') מי אסף רוח בחפניו, כי הוא סוד החוטם האוסף כל ה' רינים למקומם, ואז מתבסמים, וכל ה' חוזרים בחוטם, בסוד א' לכר בבינה. וזה סוד (במדבר י"ט) וכבס האוסף את אפר

הפרה, כי הוא הבינה האוספת בסוד החוטם הריח, ומה שהיו ה' דינין שהם סוד פרה, שביאורו ה' פ"ר, ר"ל שהם אותיות מנצפ"ך שעולים פ"ר, עתה היו אפ"ר, ר"ל, א' פ"ר. כי כולם נכללים בא', אשר שם החוטם, ושם נתבסמו בסוד אל"ה. והם סוד קין, א' זרוע, ל' היד, ה' הם ה' אצבעות. ולפי שערב רב היו סוד קין, לכן אמרו אלה אלהיך ישראל.

אמנם אמת הוא, שהם היו רוצים להמשיכו אליהם הבל, שהוא סוד הבל הפה והחוטם, וזה סוד (הושע י"ג) עגלים ישקון, כי סוד הנשיקה בפומא. ולכן תמצא ר"ת של "ידע" שור "קונהו" וחמור, ישקו. כי רצו לנשקו, בסוד הורדת דיני הפה וחוטם אליו, ואם היו עושים כן היה נאבד העולם, כי היו הדינים והקליפות מגיעים עד הבינה, ולא עלה בידם רק אל"ה לבד. אמנם עכ"ז, בכח שני גבורות פה וחוטם, הרמוזים במלת מ"י של אלהים, בו עשו העגל. וזה סוד יל"י, שעולה מ"י. ונרמז, בר"ת (ישעיה א' ג') "ישראל" לא "ידע. ומזה תבין, איך שם זה הוא סוד שני גבורות אלו, והבן. וכשבא ירבעם, רצה לנסור אותה ולעשות אותם שניה, ואז סיים בפירודא. והבן כל זה.

קום עשה לנו אלהים וכו'. הגה תחלה היה הולך לפני ישראל, ארונו של יוסף, וגם מרע"ה. ועתה ראו שבשש משה, אמרו כי זה משה האיש וכו', כי לולא הוא ארונו הולך לפנינו, אך עתה שלא מת, עשה לנו אלהים. באופן שלא יחסרו שניהם תמיד, שילכו לפנינו. והבן זה.

ק"ט.

ענין אהרן הכהן

אהרן הוא גלגול הרן, והנה הוא גלגול אדם הראשון שעבד ע"ז, והרן כדי לתקן זה, בא בגלגול אהרן כנז"ל, אל"ף, וגם אז לא נתקן, כי היה אז צריך ליהרג, כשאמרו לו הערב רב לעשות העגל לעבודה זרה, כי התחילו למסור נפשו למיתה. והטעם שלא עשה כן, לפי שראה שחור זכות לפניו, וחזר גלגול אדה"ר, כי גם אדם הראשון בא בנחור אחי אברהם, ועתה בא הרן באהרן, ונחור בא בחור"ר כמש"ל, ע"ש. והבן היטב.

ספר הליקוטים - פרשת בהעלותך

קכ.

העם הבוכים היו הערב רב - והיו מחלק הרע של משה - והיו מתקנאים בו, מצד שהוא לקח תאומתו שהיא ציפורה

[פרק י"א] ובעיני משה רע. הנה העם הבוכים היו הערב רב, והיו מחלק הרע של משה, מאותה הבחינה של העין, והיו מתקנאים בו, מצד שהוא לקח תאומתו שהיא ציפורה, כמו שכתבנו. בן היו רוצים לעשות, ולכן ארז"ל, על עסקי משפחות, עב"ל מהרח"ו זלה"ה.

קכא.

משה רבינו ע"ה היה משורש הבל, והסימן מ'שה, ש'ת, ה'בל - בלעם היה גם כן מהבל, וב"ל של הבל"ל היא ב"ל של בלעם - נמצא שמשה רבינו ע"ה ובלעם הם משורש אחד - מאותה שעה והלאה כשהטיל הנחש זוהמא בחוה שהיא היתה אם כל חי, אז כל הנולדים וכל הבאים היו מורכבים מטוב ורע

[פרק י"א] פסוק ואם ככה את עשה לי הרגני נא הרג אם מצאתי חן בעיניך ואל אראה ברעתי. י"ל, מהו אומר ברעתי, היל"ל ברעתם. אמנם הענין הוא, כי מרע"ה היה משורש הבל, וסימנך, מש"ה, ש"ת, הבל. נמצא, כי ס' של משה, היא ס' של הבל. וג"כ בלעם היה מהבל, וב"ל של הבל, היא בל של בלעם. נמצא, שהם משורש אחד, מרע"ה ובלעם. וצריך שתדע, שכשהטיל הנחש זוהמא בחוה, שהיא היתה אם כל חי, מאותה שעה והלאה, כל הנולדים וכל הבאים היו מורכבים מטוב ורע א"כ, בהיות שמשה ובלעם הרשע היו באים מהבל, צריך להיות שמרע"ה היה מצד הטוב של הבל, ובלעם הרשע היה מצד הרע.

קכב.

כבר ידעת מה שכתב רשב"י ע"ה, שראשי אלפי ערב רב היו בניו של בלעם יונו"ס ויומברו"ס - ומרע"ה היה משתדל עליהם לזכותם ולנקותם על כן קבלם והוציאם ממצרים, והיה חוזר ומתפלל עליהם ואומר למה הרעות לעם הזה למה יחרה אפך בעמך, והכל היה על ערב רב, שהיה משתדל ומתחבט עליהם, על היותם מחלקו, וכוננתו היתה להרחיק הרע מהכל ולעשות הכל

טוב

זכבר ידעת מ"ש רשב"י ע"ה, שראשי אלפי ערב רב, היו בניו של בלעם יונו"ס ויומברו"ס. ומרע"ה, על היות הוא ג"כ מצד הבל כאמור, ובלעם ג"כ, וערב רב ג"כ היו מצד הרע של הבל, וערב רב היו מחלקו של משה, לכן היה משתדל עליהם לזכותם ולנקותם, ועל כן קבלם והוציאם ממצרים. וזהו שאמר לו הקב"ה, (שמות ל"ב ז') לך רד כי שחת עמך אשר הוצאת וכו', והיה מרע"ה חוזר ומתפלל עליהם, ואומר, למה הרעות לעם הזה למה יחרה אפך בעמך, והכל היה על ערב רב, שהיה משתדל ומתחבט עליהם, על היותם מחלקו, וכוננתו היתה, להרחיק הרע מהבל, ולעשות הכל טוב.

קכג.

כשראה משה רבינו ע"ה האספסוף אשר בקרבו התאוו תאוה אמר להשי"ת הרגני נא הרוג, אם ישראל חוטאים ולא תשא חטאתם, יותר טוב שתהרגני, מפני שיתגבר הערב רב, ובהתגברותו נמצא שגובר צד הרע של הבל על הטוב, וצד הטוב ידחה ממנו - בלע המות לנצח, ר"ת הבל, כשיבלע המות שהוא צד הרע של הבל, ומחה אז אלהים דמעה מעל כל פנים, כביכול מהפנים העליונים

אכונם, כשראה האספסוף אשר בקרבו התאוו תאוה, אמר מרע"ה להשי"ת, הרגני נא הרוג, אם ישראל חוטאים ולא תשא חטאתם, יותר טוב שתהרגני. מפני שיתגבר הערב רב, ובהתגברותו נמצא שגובר צד הרע של הבל על הטוב, וצד הטוב ידחה ממנו. וז"ש ואם ככה את עושה לי, לי דייקא, פירוש, שיתגבר עלי צד הרע של הבל. וזהו ג"כ אומרו ברעתי. ולזה תמצא בפסוק (ישעיה כ"ה ח') בלע המות לנצח, ר"ת הבל. פירוש, כשיבלע המות שהוא צד הרע של הבל. וזהו ג"כ אומרו אז,

זמחה אז אלהים דמעה מעל כל פנים. כביכול מהפנים העליונים, שהם חר"ב.

ספר הליקוטים - פרשת הקת

קכד.

ישראל היו רוצים התורה כב"פ בלי שום קליפה אלא המים הזכים, ומשה רבינו ע"ה ראה שעדיין הערב רב היו מגבירין קליפתן של ישראל, לכך ויך את הסלע במטה, והקב"ה לא צוה אותו כי אם ודברתם אל הסלע לעיניהם, כדיבור לכד

[פרק י"ט] עוד יורם משה את ידו ויך את הסלע. דע, כי ישראל היו רוצים התורה כב"פ בלי שום קליפה, אלא המים הזכים. זמרע"ה ראה, שעדיין הערב רב היו מגבירין קליפתן של ישראל, ולכך ויך את הסלע במטה, לשבור אותה בחינה, מנוף ומלבוש התורה, כמו שאנחנו מכים איש את רעהו בפלפול, להכות ולשבר הקליפה. והקב"ה לא צוה אותו, כי אם ודברתם אל הסלע לעיניהם, כדיבור לכד, כמו ששונים למעלה כב"פ כדיבור. וזהו ונתן מימיו, כדיבור, כלומר, האמיתים, ושיקח את המטה בלבד בידו, שזהו רמז שישאר בידו מעט מנוף התורה, שבלעדה אי אפשר.

קכה.

שמעו נא המורים המן הסלע הזה וכו', מאחר שאתם מורים וגסים וגשמיים, אפשר להוציא לכם מים כדיבור בלבד - ויצאו מים רבים ותשת העדה ובעירם, מהעיקר ומהסולת של התורה תשקה את העדה שהם הגדולים, ומהסוכין תשקה את העם שדומים לבעירים

ויקהילו את העם, ואמר שמעו נא המורים, המן הסלע הזה וכו'. מאחר שאתם מורים וגסים וגשמיים, אפשר להוציא לכם מים כדיבור בלבד, זה אי אפשר, שאתם מורים, ואז ויך את הסלע במטהו פעמים, כנגד תלמוד בבלי ותלמוד ירושלמי. ויצאו מים רבים

ותשת העדה ובעירם, ר"ל, מהעיקר ומהסולת של התורה, תשקה את העדה שהם הגדולים, ומהסובין, השקה את העם שרומים לבעירים.

ספר הליקוטאים - פרשת דברים

קכו.

מצות לא תחיה כל נשמה

[פרק א'] יש לדעת למה ב' עממין, צוה הקב"ה לא תחיה כל נשמה, ובשעיר ומזבח ועמון צוה שלא להלחם בם. והענין הוא, כי ז' עממין, הם ז' קליפות של כלים הנשברים, ואז כבר יצא מהם כל הקדושה. אבל של ג"ר עריין היה בהם קדושה, והם קני קניזי קדמוני. והוא מה שנתברר מג"ר.

קכז.

"הזמזמים" הם מבירור חכמה, לשון מחשבה, ומאלו היו ערב רב, וכל מי שיש הרהור ומחשבות רעות הוא מהם - "סיחון" לשון סייחין ועגלים, והוא קליפת חמור, והוא סוד ערלה שעל הכרית - "עוג" הוא סוד עור הפריעה המעכב הכרית, וזהו עג עוגה, והיא קליפה קשה

גם מהם לא נחיה כל נשמה. והם שעיר עמון ומזבח. שעיר רמז לראשונה, כד"א משעיר מלכם. מזבח, לשון אב בחכמה. עמון, נועם בינה. ושעיר, הוא ארום. וז' מלכים שמלכו שם, אינם ממנו, רק מלכו בארץ. לכן כתיב בכל א' מהם שם ארצו, שלא היו מארום. והזמזמים, הם מבירור חכמה, לשון מחשבה, כמש"ה (רברים י"ט) אשר זמם וכו'. ומאלו היו ערב רב, וכל מי שיש הרהור ומחשבות רעות, הוא מהם. סיחון, לשון סייחין ועגלים. והוא קליפת חמור, והוא סוד ערלה שעל הכרית. ועוג, הוא סוד עור הפריעה המעכב הכרית. וזהו עג עוגה, והיא קליפה קשה, הגם כי היא רקה יותר קרובה לקדושה. ואלו הם סוד שני מלכי האמודי הוא היסוד, כמש"ה רז"ל ב' וג' נגרים בראש אמיר.

ספר הליקוטים - פרשת ואתחנן

קכח.

הערב רב היו מקליפת משה, ויצאו בלא זמן ולא נתקנו, ולכן חטאו, ומת משה כדי לעלות למעלה לקבל משם שפע, ולכך אין דור שאין בו משה

ויתעבר ה' בי למענכם. הנה הערב רב היו מקליפת משה, ויצאו בלא זמן ולא נתקנו, ולכן חטאו. ומת משה, כדי לעלות למעלה לקבל משם שפע, ולכך אין דור שאין בו משה, ובעלותו מזווג או"א, ומתעבר בבינה י"ב חדש, וזהו "ויתעבר" יי"ב "בי" למענכם, פירוש י"ב. ור"ת שלהם יובל, שהיא בינה הנקראת יובל. וכשנולד בפ"א, לא הוצרך רק בו' חדשים, כי לא היה צריך כ"כ בירור. והבן זה, כי בבינה יש י"ב מזלות, רמוז בבינה י"ב, נשאר ג' וה', ה' ראשונה ה"ג.

קכט.

בכל דור בא משה בסוד עיבור, לפי שהקב"ה לא היה רוצה לקבל ערב רב, ובזה לא היה מיתה ולא גלות, והוא קבלם, בחשבו כי טוב הוא להכניסם בקדושה, ובפרט שהיו נוגעים לו קצת, כמו שכתוב העם אשר אנכי בקרבן, וכתוב כל העם אשר ברגליך, ולזה רצה לתקנם, ואדרבה קלקלו לישראל

ויתעבר ה' בי למענכם. דע, כי בכל דור בא משה בסוד עיבור, לפי שהקב"ה לא היה רוצה לקבל ערב רב, ובזה לא היה מיתה ולא גלות, כמ"ש רז"ל חרות על הלוחות, חירות וכו'. והוא קבלם, בחשבו כי טוב הוא להכניסם בקדושה, ובפרט שהיו נוגעים לו קצת, כמ"ש העם אשר אנכי בקרבן, וכתוב כל העם אשר ברגליך, ולזה רצה לתקנם, ואדרבה קלקלו לישראל.

קל.

לך רד כי שיחת עמך וכו', נשחת לא נאמר אלא שיחת, פירוש שיחת לישראל, ועתה רוב הדור מהם - משה הוצרך לבוא בעיבור, אחד לנ' שנה, לפי שהוא שורש ישראל, לתקנם שלא יטעום ערב רב - קודם שחטאו

ישראל היה משה בתכלית השלימות, והיה משיג שער הנ' של חמשים שערי בינה הגדול מכולם, וכשחטאו ישראל נעלם ממנו

וזה סוד מ"ש לך רד כי שיחת עמך וכו', נשחת לא נאמר אלא שיחת, פי' שיחת לישראל, ועתה רוב הדור מהם. ולזה הוצרך לבוא משה בעיבור א' לנ' שנה, לפי שהוא שרש ישראל, לתקנם שלא יטעו ערב רב. וקודם שחטאו ישראל, היה משה בתכלית השלמות, והיה משיג שער הן' של חמשים שערי בינה הגדול מכולם, וכשחטאו ישראל נעלם ממנו.

קלא.

נ' שערי בינה נבראו בעולם וניתנו למשה חסר א', מעיקרא כולם נתנו לו, וא' חסרו לו אחר כך

וזה"ש ה' לך רד, כי שחת וכו', ר"ל רד ממנין לך, וז"ש רז"ל נ' שערי בינה נבראו בעולם, וניתנו למשה חסר א', פירוש, מעיקרא כלם נתנו לו, וא' חסרו לו אח"כ. וז"ש ותחסרהו מעט וכו', פירוש, מעיקרו שלם היה, אלא שאח"כ חסרוהו היותר מעט מאלהים, שהוא אות א'. או פירוש, שחסרו הרבה, ולא נשאר לו אלא מ"ט, כמ"ש רז"ל אל תקרי מעט אלא מ"ט, והמ"ט הן מעט מזעיר, בערך שער הן' הגדול מכולם. ולהיות שכוונת מרע"ה היה לטובה, לא מנע השי"ת ממנו הטוב, ובעת אסיפת רוחו, ויעל משה מערבות מואב אל הר נבו, נ' בו, ונכנס הן' בשמו, ונעשה נשמה, וידוע כי נשמה הוא בינה.

קלב.

כמה תפלות התפלל משה שלא יבוא בעיבור כל דור, ולא נענה - ויתעבר ה' בי למענכם, שאני בא בעיבור כל דור למענכם, כי אתם גורמים לי, והיה מדבר עם ערב רב או מדבר עם ישראל, ופירוש למענכם, לתקן אתכם, ולא שמע אלי, שלא נתקבלה תפלותי

וזהנה כמה תפלות התפלל משה שלא יבוא בעיבור כל דור, ולא נענה. וז"ש ויתעבר ה' בי למענכם, שאני בא בעיבור כל דור למענכם,

כי אתם גורמים לי. והיה מדבר עם ערב רב או מדבר עם ישראל, ופירוש למענכם, לתקן אתכם. ומלת ב"י, רמז לי"ב חדשי עיבור, כענין רבה תוספאה. ולא שמע אלי, שלא נתקבלה תפלתי.

ספר הליקוטים - פרשת עקב

קלג.

כוונת הבורא יתברך בתת המן לישראל היתה כדי לנסותם הילכו בתורתו אם לא, וגם כן לראות מי הוא הראוי לדעת סודות התורה ויהיה בעל נשמה, זה יוכל לקבל רוחנית התורה, שהיה מוצא פי ה', מצד המן שהיה נבלע באיברים שלו, ומאכלו מצד קנה חכמה - אבל מי שיהיה בעל חומר, גם כמו האספסוף אשר בקרבו שהתאוו תאוה, דברים חומריים כמו הבצלים והשומים ואבטיחים מצד הושט שהוא חומרי מצד העולם הזה, ונעשה להם לשטן - כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם, שהוא צד החומר והגשמות שיש בו, כי זה הוא לבעלי חומר בלי צורה כמו הערב רב, ולכן הם גם כן לא יזכו לרוחניות התורה וסודותיה

[פרק ח'] אמנם הענין הוא, כי לא היתה כוונת הבורא ית' בתת המן לישראל, כדי שתהיה אכילתם ע"ד טבע, כי אם עשה זה הקב"ה כדי לנסותם הילכו בתורתו אם לא, וג"כ לראות מי הוא הראוי לדעת סודות התורה ויהיה בעל נשמה, זה יוכל לקבל רוחנית התורה, שהיה מוצא פי ה', מצד המן שהיה נבלע באיברים שלו, ומאכלו מצד קנה חכמה. אבל מי שיהיה בעל חומר, גם כמו האספסוף אשר בקרבו שהתאוו תאוה, דברים חומריים, כמו הבצלים והשומים ואבטיחים, מצד הושט שהוא חומרי מצד העה"ז, ונעשה להם לשטן, והם מצד שטמו העם, ולקטמו וטחנו ובישלו מהם מיני פשטים הרבה, ובזה די להם. וכן יהיה אכילתם מצד החומר וכו', כי בכוונת המכוון אמר הכתוב, אפילו שויענך וירעיבך, רצה אח"כ לתת לכם את המן שלא בדרך טבע למלאת רעבון, כי עשה זה, למען הודיעך כי נתינת המן הוא מאכל גשמי, כי למען תדעו כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם, שהוא צד החומר והגשמות שיש בו, כי זה הוא לבעלי חומר בלי צורה, כמו הערב

רב, ולכן הם גם כן לא יזכו לרוחניות התורה וסודותיה. אבל מי שהוא בעל נפש ונשמה מצד ישראל, בודאי אכילת המן להם אינו מזין צד החומר, כי אם צד הרוחנית שיש בה, שהוא מוצא פי ה', וזהו המחיה ומזין אותם. עם היות שענינה בדרך כחם והרעיבם, עכ"ז המן היה מזין אותם, ובזה ג"כ היו זוכין לקבל התורה וסודותיה מפי מרע"ה.

קלד.

וערב רב לא ידעו מה הוא, ושטו העם ולקטו, וישראל היה יורד להם פתח אהליהם - לכן זכו ישראל לתורה וסודותיה, ולא ערב רב, כי טחנו בריחים וכישלו בפרור, ולא סוד הרוחניות שיש בה, וישראל אוכלים אותו כמו שהוא, וטועמים בו כל מה שירצו, שהם הסודות, חוץ מהדברים הגסים בעלי החומר, שהם הנצלים והשומים וכו', כי רמז זה לדברים חומריים, ואין חלק ישראל בזה

וערב רב לא ידעו מה הוא, ושטו העם ולקטו, וישראל היה יורד להם פתח אהליהם. ולכן זכו ישראל לתורה וסודותיה, ולא ערב רב, כי טחנו בריחים וכישלו בפרור, ולא סוד הרוחניות שיש בה, וישראל אוכלים אותו כמו שהוא, וטועמים בו כל מה שירצו, שהם הסודות. חוץ מהדברים הגסים בעלי החומר, שהם הנצלים והשומים וכו', כי רמז זה לדברים חומריים, ואין חלק ישראל בזה וכו'. ואפילו הלוחות הראשונות, אם היינו זוכין בהם, היו חצובות ממקום עליון, ממקום הטלא רבדולחא, וברדתם למטה נגלם, ולא זכינו בהם בעונות, ואין להאריך יותר בזה.

קלה.

כחטא אדם שעירב טוב ברע, נתערבו ישראל בערב רב, ונתקלקל הכל, שהם הנבראים דומם וצומח וחי בלתי מדבר ואדם, וכולם צריכין תיקון, כדי לברור אוכל מתוך פיסולת - ואפילו ישראל, על ידי גלגולים שמתגלגלים בעונות כדומם וצומח וכו"ח

ובל זה הדרוש רמז בפסוק (ירמיה ב') קדש ישראל לה, כי אצילותם ממקום קדש הנקרא ראשית, ואח"כ באו למקום תבואת"ה, ובחטא אדם שעירב טוב ברע, נתערבו ישראל בערב רב, ונתקלקל הכל, שהם

הנבראים דומם וצומח וחי בלתי מדבר ואדם, וכולם צריכין תיקון, כדי לברור אוכל מתוך פיסולת. ואפילו ישראל, ע"י גלגולים שמתגלגלים בעונות בדומם וצומח וב"ח, וג"כ יש מי שנתקן בסוד הקרבן בזמן כ"ה קיים, אבל עכשיו בעונותינו, נתקן ע"י אכילת הצומח וחי ודומם, ע"י ברכת הנהנין ודברי תורה, בשולחן הנקרא ג"כ מזבח, יתקנו ויובררו. כמו שכתבנו בהפטרת אסוף אסיפם.

קלו.

יש שעה שהאדם אוכל אחד מאלו מינים, או חי או צומח, או דומם, כגון גוש עפר קטן הנאכל על ידי פרי או זולתו, ויוכל להיות שם מגולגל, או אביו או שארו הקרוב אליו, ובברכה של ברכת הנהנין ככוונה שאוכל זה הפרי, יעלהו למדרגת חי מדבר, ויוכל להשיבו אל אביו שבשמים, ואם לאו, ח"ו יעכבהו בלי גאולה, כשלא יברך ברכת הנהנין

כי יש שעה שהאדם אוכל א' מאלו מינים, או חי או צומח, או דומם, כגון גוש עפר קטן הנאכל ע"י פרי או זולתו, ויוכל להיות שם מגולגל, או אביו או שארו הקרוב אליו, ובברכה של ברכת הנהנין ככוונה שאוכל זה הפרי, יעלהו למדרגת חי מדבר, וזה סוד (ויקרא כ"ה) או דודו או בן דודו יגאלנו או השיגה ידו ונגאל, ויוכל להשיבו אל אביו שבשמים. ואם לאו, ח"ו יעכבהו בלי גאולה, כשלא יברך ברכת הנהנין.

ספר הליקוטים - פרשת תצא

קלו.

ענין הגליות, הוצרכו לברר ניצוצות הקדושה שנתערכו בחסאו של אדם הראשון בתוך הקליפות, שעירב טוב ברע כנודע - עת אשר שלט האדם באדם לרע לו, האדם, הוא אדם הכליעל באדם דקדושה, לרע לו, לרעתו של אדם בליעל, כי במה שהוא מצר לישראל נעשה ראש עליהם, ומוציאים ממנו ישראל כל ניצוצות הקדושה אשר בקרבנו לא נשאר דבר

[פרק כ"א] אמנם, הארבעה גליות, היו כנגד ד' אותיות הוי"ה, וגלות מצרים היה כנגד קוצה של יו"ד, שהוא

שקול ככולם, ויותר מהמה. ולכן הוזכר כמה פעמים, ולכן לא הוזכר בכללם, כי היא בחינה גדולה מכולם. והנה הגליות, הוצרכו לברר ניצוצות הקדושה, שנתערבו בחטאו של אדם הראשון בתוך הקליפות, שעירב טוב ברע כנודע. וז"ש (קהלת ח' ט') עת אשר שלט האדם באדם לרע לו, האדם, הוא אדם הבליעל באדם דקדושה, לרע לו, לרעתו של אדם בליעל, כי במה שהוא מצר לישראל נעשה ראש עליהם, ומוציאים ממנו ישראל כל ניצוצות הקדושה אשר בקרבו, לא נשאר דבר. ובכל מקום שכינה עמהם, לברר כל חלקיה. ולכן צוה שלא יוסיפו לראותה, ולא עשה כן בשאר גליות, שעדיין לא בררו כל מה שהיה בקרבה לגמרי. ולכן אמר והשיבך ה' מצרים, כי להיות מצרים כנגד הטוב שבקוץ הירד, ועדיין נשאר ברור בכל שאר הגליות, שהם כנגד כל הגוף בערך אל השאר, ישובו למצרים. אבל בערך מצרים עצמו, אמר אין קונה, כי בשניצוץ הקדושה ומעורב עדיין בקרבם, הם מתאווים להשתעבד בישראל, אבל מצרים, כיון שנתברר לגמרי, לא נשאר להם שום תאוה להשתעבד בהם, ולכן לא רצו לקנותם.

ספר הליקוטים - פרשת וילך

קלח.

ויאמר ה' אל משה הנך שוכב עם אבותיך וקם, קאי לשניהם, למשה ולעם שיקומו - ירמוז על גלגול משה רבינו ע"ה, אשר הוא בא שמ"ה בקרבו, של ערב רב, וחרה אפי בו והסתרתני פני מהם חוזר לעם, לכן לפעמים רבות, והיה לאכול ומצאוהו צרות רבות ורעות - אכן חליינו הוא נשא וה' הפגיע בו עון כולנו, ואנכי הסתר אסתיר וכו' על כל הרעה אשר עשה, על מה שקבל הערב רב, שנאמר כי שיחת עמך

פסוק ויאמר ה' אל משה הנך שוכב עם אבותיך וקם. זה אחד מה' פסוקים שאין להם הכרע, דקאי לשניהם, למשה ולעם שיקומו. ועוד ירמוז על גלגול משה רבינו ע"ה. וכן נרמז במ"ש אשר הוא בא שמ"ה בקרבו, של ערב רב, וחרה אפי בו והסתרתני פני מהם חוזר לעם.

לכן לפעמים רבות, והיה לאכול ומצאוהו צרות רבות ורעות, ירמוז כמש"ה (ישעיה נ"ג) אכן חליינו הוא נשא וד' הפניע בו עון כולנו. ואנכי הסתר אסתיר וכו', על כל הרעה אשר עשה, על מה שקבל הערב רב, שנאמר כי שיחת עמך, וכן אמר על כי אין אלהי בקרבי, כי אינו מסוד עיבור, רק מסוד גלגול, לפי שהגלגול הוא משרשו. אמנם העיבור מזולתו בצדיקים, בהיות שהרבה קדושה מוכנת בו, ויודע גלגולו, יקח הממר' הלז וידבק במחשבתו נפש בנפש רוח ברוח נשמה בנשמה עכ"מ.

ספר הליקוטים - ספר מלכים א'

קלט.

בכל דור ודור לא חסר לנו ואל יחסר לנו ניצוץ אחד של משה רבינו ע"ה, כי בזכותו כל הדור מתקיים, ובזכותו נרפה לנו וחוליינו הוא נושא תמיד, ובא בכל דור ודור באורך זה הגלות, עד שיתברר מן הערב רב ויכלה כל הסיג, ואז ציון במשפט וכו'.

ובכל דור ודור לא חסר לנו ואל יחסר לנו ניצוץ א' של מרע"ה. דכתיב זרח השמש ובא השמש, ואל מקומו בדורו שואף זרח הוא שם, כמ"ש הרב זלה"ה, כי בזכותו כל הדור מתקיים, ובזכותו נרפה לנו וחוליינו הוא נושא תמיד, ובא בכל דור ודור באורך זה הגלות, עד שיתברר מן הערב רב ויכלה כל הסיג. וזמש"ה ואצרוף כבור סיגך ואסירה כל בדיליך, ואז ציון במשפט וכו'.

פרק ד'] ובהקדמה זאת יובנו קצת מאלו הכתובים. וזהו והי היום, שהוא יום אדיר, יום ר"ה, יום הרת עולם. וביום ההוא הורצה לפני הקב"ה, שבתוך הבאים לזה העולם, רצה שיעבור אלישע איש האלהים קדוש, כי כן עולה אלישע ע"ה, ואמר לו שיעבור אל שונם אל אוצר הנשמות, ושם יכלל בו נשמת איזה צדיק גמור, כדי לבא לעה"ז בדור ההוא כפעם בפעם. ושם באותו האוצר מצא אשה גדולה, כלומר נשמה גדולה של חסיד אחד וצדיק גמור, ואז בראותם אותו ניצוץ, אז החזיקה בו ונשקה לו. וזהו ותחזק בו לאכול

לחם, כי רצתה להתחבר בו, ותתגלגל עמו לבא לזה העולם לאכול בו לחם, ועכשיו אומר הכתוב, אל תתמה על זה, כי בכל דור ודור צריך שתשתנה שם בבני אדם לאכול לחם.

קמ.

אומרת השכינה להקב"ה, בהיות שבכל דור ודור יחוייב משה רבינו ע"ה שילך, ואחר כך לבוא בגלגולים עד סוף ביאת הגואל, אם כן יחוייב לנו לעשות לו הכנת גוף נאה - בכל אלו ההכנות יעבור אל מקום בני דורו ויאיר להם ויהנה גם כן הוא מאלו ההכנות - אמור לזאת הנשמה, אשר הלכה וסבלה עליה יסורים קשים וצער המיתה בעון ישראל, וכל זה בשבילי ובשבילך שאתה גרמת הערב רב, וגם כן אני גזרתי עליך להיותך הולך ושכ בגלגולים, אם כן היא סבלה כל זה הצער הגדול - למועד הזה כעת חיה את חובקת בן מושיע לישראל

וזה סוד ויהי מדי עברו יסור שמ"ה, הם אותיות משה. לאכול לחם, כי זהו הכרת גמור, כי אזלת לקרתא הלך בנימוסה, ועתה אומר הכתוב כי אומרת השכינה להקב"ה, בהיות שבכל דור ודור יחוייב שילך, ואח"כ לבא בגלגולים עד סוף ביאת הגואל, א"כ יחוייב לנו לעשות לו הכנת גוף נאה. וז"ש נעשה נא עליית קיר קטנה, בנין גוף מתורה, כי נקרא עיר קטנה ובהיותו שם, אל יחסר לו מאומה, כמו מטה ושלחן וכסא ומנורה, ואל יצטרך מן הבריות, כמו השמש שמשפיע אור לזולתו, והיא אינו חסר כלום. ומטה, רמז לבת זוגו שימצאנה. שלחן, כנזכר, שאל יחסר לו די מחסורו. כסא, הכנת רוח טובה, שיעשו כסא לנשמה, ויהיה צדיק גמור. ואז שמן לא יחסר על ראשו, נשמה לנשמה הנקראת מנורה, ובכל אלו ההכנות יעבור אל מקום בני דורו, ויאיר להם, ויהנה ג"כ הוא מאלו ההכנות. ולכן תמצא בס"ת של מט"ה ושלחן וכסא ומנורה, הנא"ה. ר"ל, כי זאת היא הנאתו בזה העולם. וזה סוד מ"ש רז"ל הרוצה להנות יהנה כאלישע. ואמר עוד הפסוק ויהי היום ויבא שמ"ה, הוא מש"ה, כנזכר. ויסר אל העלייה, שהיא הגוף הנבנה עליו, ובא להגין על הרור ההוא הרע, כי לא זכו לשוב בתשובה על ידו, הלך לו פעם

אחרת אל מנוחתם. וזהו שכתוב וישכב שמ"ה, משה, כנזכר. ועתה אומר הכתוב, כי בהיות ששבה זאת הנשמה אל מקום מנוחתה, ושבה אל בית אביה כנעוריה, ורצה השי"ת שמלחם אביה תאכל וליתן לה שכרה, ויאמר אל גחזי נערו, שרומז אל מטטרון, הממונה על הנשמות. ואומר לו, קרא לשונמית הזאת אותיות נשמה, והיא האשה הגדולה הנז"ל, ואז ויקרא לה ותעמוד לפניו, במקום הנאמר חי ה' אשר עמדתי לפניו, במקום אשר עין לא ראתה אלה"ם זולתך. ועתה אמר ויאמר לו ולא אמר לגחזי נערו, כי עתה אמר למרע"ה העומד שם הרמוז בו' של ל"ו, אמור לזאת הנשמה, אשר הלכה וסבלה עליה יסורים קשים וצער המיתה בעון ישראל, וכל זה בשבילי ובשבילך שאתה גרמת הערב רב, ונ"כ אני גזרתי עליך להיותך הולך ושב בגלגולים, א"כ היא סבלה כל זה הצער הגדול. וז"ש הנה חרדת אלינו את כל החרדה הזאת, וכל אלו היסורים, לכן שאלי שכרך, ומה לעשות לך, אם מקומך מקום הי"ש, ושכרך י"ש עולמות, נדבר עליך אל המלך. ואם מקומך פחות מהיש, נדבר אל שר הצבא, ומ"מ אל האבדי את שכרך. ואז היא אומרת כי בתוך עמה היא יושבת, ואינה רוצה להתפרסם עוד ללכת בגלגולים, בהיותה יושבת בין הצדיקים בג"ע, לחזות בנועם ה'. אז בא אחד מן השרים העומדים שם, מיכאל שר ישראל, ואומר אבל בן אין לה, הבן יקיר לי אפרים ילד שעשועים, כי בן פורת יוסף ולא זכה עדין לגאול, וכבר הגיע הזמן ואישה זקן, בסוד נער הייתי גם זקנתי, א"כ ראוי הוא שיותן לה הבן, ובזה יתוקן הטורח של הגלגולים, ובזה לא תשוב היונה לבא שם עוד. אז אומר לו קרא לה, ויקרא לה, ואומר לה למועד הזה כעת חיה את חובקת בן, מושיע לישראל.

ספר הליקוטים - ספר ישעיה

קמא.

אלה אלהיך ישראל, כל כחינות אלה הם בישראל, והערב רב רצו לפגום בו, ולהפרידו מ"י מאלה

[פרק ס'] מי אלה כעב תעופינה. בפסוק זה נרמז סוד אמון יהא שמיה רבא. ר"ל, ששם י"ה נעשה מ"י, כזה, י"פ ה' נעשה י'. ובחיי' הו' של השם, הוא אל"ה, כי ו"פ ו' עולה גימטריא אל"ה. וז"ש אלה אלהיך ישראל, כי כל בחינות אלה, הם בישראל שהוא הו"א, והערב רב רצו לפגום בו, ולהפרידו מ"י מאלה, שהוא הבחינה הנזכר. וכשיוצא ממנו זה הי"ה, נשאר אל"ם. וזה נקרא שם י"ה שמו הגדול, הוא בחינת נ' שערי בינה. וזה סוד סולו לרוכב בערבות ב"ה שמו, כי ערבות הם נ"ה, ובינה עד הוד אתפשטת, הם החמשים שערי בינה הנזכרים. וזה סוד לרוכב בערבות, מי הוא, ב"ה שמו.

ספר הליקוטים - ספר תהלים

קמב.

עיקר חטא אדם הראשון היה שרצה להקריב אליו כל תערוכת חמץ ערב רב ושבעים אומות - דוגמת זה היה גם כן חטא משה רבינו ע"ה כהקריבו ערב רב, והם השחיתו התעיבו עול בעשותם העגל - ועדיין אנו בגלות הארוך הזה, כי לא יבא גואל ויגאלנו עד שנטהר ונתברר מהם - וגם כזה היה חטא שלמה המלך ע"ה, כרצותו להקריב גרים

נער חית קנה ערת אבירים. ארז"ל. גער בחיה זו, שכל מעשיה נכתבים בקנה. וזה הפסוק יובן, במ"ש רז"ל כי בשעה שנשא שלמה את בת פרעה ירד גבריאלי ונעץ קנה בים ועלה עליה שרטון ועליו נבנה כרך גדול של רומי. זה המאמר ע"ד הפשט כולו מקשה, כי למה היה זה ע"י גבריאלי מלאך קדוש, ולמה נעץ קנה ולא ד"א ממיני העצים, ומהו השירטון, והיך נבנית רומי עליו תוך הים על השירטון שהעלה הקנה. אמנם דע, כי ע"י חטא אד"הר תבין זה הענין. והוא, כי עיקר חטא אדם הראשון היה, שרצה להקריב אליו כל תערוכת חמץ ערב רב ושבעים אומות, ודוגמת זה היה ג"כ חטא מרע"ה כהקריבו ערב רב, והם השחיתו התעיבו עול בעשותם העגל. ועדיין אנו בגלות הארוך הזה, כי לא יבא גואל ויגאלנו עד שנטהר ונתברר מהם. וגם כזה היה חטא שלמה המלך

ע"ה, ברצותו להקריב גרים, ואז תבאנה שתיים נשים זונות, ולא מקרמת רנא בימי יהושע בשלוח שנים אנשים המרגלים חרש לאמר, ונמתקו להיות זכרים, והנקבות דינם יותר קשה לבא לירי מיתוק, ובאו בימי שלמה. ובהיות שנשא את בת פרעה, ונתבטל התמיד של שחר ער ר' שעות, ובאת אמו ויסרה אותו, אז בזה החטא ירר גבריא"ל ונעץ זה הקנה בים וכו'.

קמג.

כל כוונתו של עמלק לעשות לישראל זרים ונכרים, ולהרחיקם מאביהם שבשמים

נסוד זה הקנה, יובן בזה הפסוק גער חית קנה. כי ידוע שיש שני בחינות, סטרא דמסאבא הנקרא חמץ, וסטרא דקדושה הנקרא מצה. וכשיחתוך רגל זו החי"ת, תשאר ה'. וכשיחתך רגל זה הק' של קנ"ה, ישאר הנה, בסור ראשון לציון הנה הנם. וזהו גער חי"ת וק' דקנ"ה, וחתכם ועשה אותם ההי"ן, ויעשו מחמץ מצה, ומקנה הנ"ה, כנזכר. בהיות כי הם מסטרא אחרא, והם ראש לע' אומות שהם בעגולה, והוא עליהם. וז"ש בעגלי עמים, והוא מתרפס ברצי כסף ומקבל שוחר, כרי שלא לקטרג על ישראל, כנרמזו בשעיר עזאזל, וח"ץ קרבנות לע' אומות בז' ימי החג, כי כל כוונתו לעשות לישראל זרים ונכרים, ולהרחיקם מאביהם שבשמים.

קמד.

נבנה הכרך גדול שעולה עמל"ק ראש צורים - בזה השירטוט"ן יש אותיות שט"ן רוי"ה, למען שפות הרוה את הצמאה, ונבנתה צור מחורבנה של ירושלם, כי כשצור מלאה ירושלם חרבה, וכשירושלם ב"ה שהיא זאת הה' תהיה מלאה, אז תחרב צור שהיא רומי, יהי רצון שיהיה במהרה בימינו אמן וז"ש ביזר עמים, ויהיה מלת ביזר כמו פיזר, כי אותיות בונמף מתחלפות, אבל אומתו רוצה לקרבה לקדושה, ז"ש עמים קרבנות יחפצו. ובהקדמה הזאת תבין נעיצת הקנה בים על העון הנז"ל, בהיות

ששלמה נשא בת פרעה, ועשה כוונת סמא"ל, כי קרבות יחפצו, והקריבה לקדושה. ובזה העון ירשה שפחה לגבירתה, ונתרחקה האשה הקדושה מדודה, ונתקיים ביזר עמים, והם קרבות יחפצו. ואז ירדו רגליה מות לתוך החיצונים, ונתארך רגל הה' ונעשית ק', כזה, ק', וירדה לחיצונים, וינקו ממנה החיצונים. וממצה שמורה לבעלה, נעשה חמץ ושאר. וזה סוד נעימת הקנה בים, ר"ל רגל זאת הק' נתארכה, ונעצה בים שהיא ה' תתאה, הנקרא ים, והורידה לחיצונים. וק' של זאת הקנה שנתארכה מהנה, הוא שהעלה שירמון. ר"ל, קו ארוך מרגל הק'. ועליה נבנה כרך גדול של רומי, ר"ל, ברדתה לחיצונים, לקחו כח וינקו שפע ממנה, ונבנה הכרך גדול שעולה עמל"ק ראש צורים. ובזה השירמון יש אותיות שט"ן רוי"ה, למען שפות הרוה את הצמאה, ונבנתה צור מחורבנה של ירושלם, כי כשצור מלאה ירושלם חרבה. וכשירושלם ב"ה שהיא זאת הה' תהיה מלאה, אז תחרב צור שהיא רומי, יהי רצון שיהיה במהרה בימינו אמן.

קמה.

שלמה המלך לא נתן עבד מישראל ככנין בית המקדש, אלא על ידי גוים שגירים, ולכן בעונות נחרב - אבל משה אדונינו לא קבל נדבה להמשכן מערב רב כי אם מישראל לכד, כי ערב רב מחוץ למחנה מושבם - ויקהל משה את כל עדת בני ישראל דווקא - וכהיות שכנה שלמה הקדושה על ידי גרים זרים וגויר גם כן בת פרעה, לכן נעשה לו מדה נגד מדה, בהיות שבא גם כן מלאך קדוש שהוא גבריאל"ל באותו עון, ונעץ זה הקנה ונכנת העיר הטמאה עליה, ונתמלאת צור ונחרבה ירושלם - ועד שירחם השי"ת ויעביר רוח הטומאה מן הארץ, אנו בגלות הזה וכית המקדש חרב, דכתיב אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו. ובעזרת השם לעתיד, ואני אהיה לה חומת אש סביב ולכבוד אהיה בתוכה, אז ימלא שחוק פינו ולשונו רינה, כי הגדיל ה' לעשות עמנו כשוכ ה' את שכותנו אמן

ובזה יובן ג"כ, שככנין בית המקדש לא נתן שלמה עבד מישראל לבני"ן ב"ה, אלא ע"י גוים שגירים, ולכן בעונות נחרב. ומצינו זה בהפך מה שעשה משה אדונינו בענין המשכן, שלא קבל נדבה מערב רב כי אם מישראל לבר, כי ערב רב מחוץ למחנה מושבם, וזהו ויקהל משה

את כל עדת בני ישראל הזוקא. ובהיות שבנה שלמה הקדושה ע"י גרים זרים, ונייר ג"כ בת פרעה, לכן נעשה לו מדה נגד מדה, בהיות שבא ג"כ מלאך קדוש שהוא גבריאל באותו עון, ונעץ זה הקנה ונכנת העיר הטמאה עליה, ונתמלאת צור ונחרבה ירושלים. ועד שירחם השי"ת ויעביר רוח הטומאה מן הארץ, אנו בגלות הזה, ובית המקדש חרב, דכתיב אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו. ובע"ה לעתיד, ואני אהיה לה חומת אש סביב ולכבוד אהיה בתוכה, אז ימלא שחוק פינו ולשונו רינה, כי הגדיל ה' לעשות עמנו בשוב ה' את שבותנו אמן.

שער מאמרי רשב"י - פרשת משפטים

קמו.

הערב רב רצו לתת אחיזה אל הקליפות אף גם בנקודת הטיבור מכנגדה בצד האחורים ולהתאחז אף בכינה.

להיות כי אותו הדור שיצאו ממצרים היו מבחינת הבינה עלמא דאתי כי הנה לסיבה זו לא נכנסו לארץ אבל מתו במדבר כמבואר במקומו ולכן רצו הערב רב אשר ביניהם לתת אחיזה אל הקליפות אף גם בנקודת הטיבור מכנגדה בצד האחורים ולהתאחז אף בכינה.

קמו.

הערב רב עשו העגלים בסוד אחר באחור דוגמת הקדושה - לפי שהערב רב מבחינת קין, לכך אמרו "אלה אלהיך ישראל" לרמוז אל אותיות אל"ה של שם אלהים, ועם כל זה היו רוצים להמשיך אליו גם בחינת הבל - ראשי תיבות של י'דע ש'ור ק'ונו ו'חמור הוא ישק"ו, וארז"ל שהערב רב היו מנשקין את העגל

ולכן גם הערב רב עשו העגלים בסוד אחר באחור דוגמת הקדושה ומ"ש עשה לנו אלהים הוא כי משם אלהים הוא אחיזת כל הקליפות כמבואר אצלנו בסוד תיקון הגאווה והליצנות וע"ש. גם צריך שתדע כי סוד שם אלהים הוא ה' אותיות מנצפ"ך שהם בחינת ה'

הגבורות הנודעות. ושתי אותיות מ"י הם בחינת הב"ל בן אדם הראשון והוא סוד מי אסף רוח בחפניו כי הוא סוד החוטם האוסף ומקבץ כל החמש גבורות למקומם ושם מתבסמין ונמתקים לפי שכולם חוזרים ועולים בחוטם בסוד גבורה אחת בלבד בבניה. וזהו סוד פסוק וכבם האוסף את אפר הפרה כי היא הבינה האוספת אשר היא בסוד החוטם האוספת את הרוח לתוכה ומה שהיו בתחילה ה' גבורות שהם סוד פרה שרוצה לומר פ"ר ה' שהם ה' אותיות מנצפ"ך העולים פ"ר חזרו עתה להתאחד ונעשו אחד וזהו לשון אפ"ר רוצה לו" פ"ר א'. לפי שכולן נכללו עתה כאחד בסוד החוטם ושם נתבסמו. וג' אותיות אלה הם בחינת קין בן אדם הראשון וסודם א' הוא הזרוע אשר משם בחינת קין כנודע אצלינו. ול' היא הירד וה' הם חמש אצבעות הירד. ולפי שהערב רב מבחי' קין לכך אמרו אלה אלהיך ישראל לרמוז אל אותיות אל"ה של שם אלהים ועכ"ז היו רוצים להמשיך אליו גם בחינת הב"ל. שהוא בחינת הבל היוצא מן החוטם והפה וזמשה זוכחי אדם עגלים ישקון כי סוד הנשיקה היא בפה וכן ר"ת של ידע שויר קזנהו וחמור הוא ישקו ואריז"ל שהערב רב היו מנשקין את העגל. וענין נשיקה זו היתה כונתם להוריד אליו הבל הדינין והגבורות של הפה ושל החוטם כנז' אצלנו (ע"ג) לקמן ד' בסוד קי"ן והב"ל איך מתחלקים בענין החמש' גבורות וזה לוקח שתיהם. וזה שלש הנשאים ואם היו ח"ו יכולין להמשיכם היה העולם אבד לפי שהיו הדינין והקליפות מגיעין עד הבינה אבל לא עלה בידם רק ג' גבורות אלה לבד. אלא שעכ"ז בכח שתי גבורות הפה והחוטם הנרמזים במ"י של אלהים מהם עשו את העגל.

וזתו סוד שם הקדוש יל"י שהוא בגמטריא מי ונרמזו בר"ת ישראל לא ידע וזהו מ"ש רז"ל כי היה שם הקדוש חקוק על טם של זהב שהעלה בו משה לארזנו של יוסף. והשליכוהו לכור הזהב ויצא העגל הזה והוא סוד השם הנז'. וזכור ענין זה כי שם הזה של יל"י הוא בחי' שתי הגבורות הנז' של החוטם ושל הפה שהם ב' אותיות מי של אלהים. והרי נתבאר ענין העגל שעשו ישראל שהיה בבחינת אחור באחור בלבד

בדמיון הקדושה כקוף בפני אדם ובאשר בא שלמה ובנה בית המקדש החזיר פנים בפנים לז"א ונוקביה דקדושה וכשבא ירבעם אח"ך רצה להחזיר גם הקל"י פנים בפנים ולנסור את שני העגלים ועשאם שנים. ואת האחד נתן בבית אל והאחד נתן בדן. ואמנם לא עלה הדבר בידו להחזיר פנים בפנים בחבור ממש. אמנם אחר שנסרם לשנים נשארו בפירודא ולא אתחברו אפ"ן באפ"ן וזהו סוד הנחשא דפרח באוירא היא סוד הקליפה אשר רוצה להתדמות אל הקדושה כקוף בפני אדם והתחילה להיותם שארי בחיבורא. רוצה לומר שאני רוצה לומר בחיבור אחד בסוד אחר באחר. אבל כאשר ננסרו ונפרדו לא עלה בידם להתחבר אפ"ן באפ"ן. אבל נשארו נפרדין לשנים ולא נתחברו עוד וזמ"ש וסיים בפירודא. כי אם ח"ו (ד"ש ד"ט ע"א) היו מתחברים אפ"ן באפ"ן היה העולם חרב. ועתה נבאר הדבר הזה גם בתחילת ברייתו של עולם כי הנה בתחיל' היו הקליפו' מחוברין אחר באחר דוגמת הקדוש' וכאשר בא ע"ש אשר אז ננסרו דבר ונוקבא של הקדוש' כדי שיוכלו להתחבר אח"כ ביום שבת עצמו להזדווג אפ"ן באפ"ן ולא בחול. ננסרו גם זכר ונוקבא של הקליפות. ובבא יום שבת דמעשה בראשית חזרו ז"א ונוקביה דקדושה אפ"ן באפ"ן ונזדווגו יחד אבל הקליפה שאין לה אחיזה ביום השבת לא יכלה לחזור פנים בפנים. ונשארו זעיר ונוקביה דקליפה ננסרין ונפרדים זה מזה ולא אתחברו פנים בפנים (א"ש וזהו סוד מ"ש הכתוב בפסוק מזמור שיר ליום השבת כו' יתפרדו כל פועלי און) נמצא כי הקדושה עם שבאמצע היה פירודה שהיא הנסירה. אמנם שארי בתחי' בחיבורא בהיותם אחר באחר וגם בסיום סיים בחיבורא והוחזרו אפ"ן באפ"ן בחיבור גמור. ונמצא כי הפירוד שבאמצע היה בתכלית החיבור האחרון המעולה. אבל הקל"י שארי בחיבורא בבחינת אחר באחר. ואח"כ ננסרו ונשארה בסיומא בפירודא כי עוד לא הוחזרה אפ"ן באפ"ן.

ספר לקוטי תורה - פרשת בראשית

קמח.

ראוי היה משה שיזכה למלאך, אך שגרם החטא בעבור ערכונות ערב רב שהיה רוצה לתקנם ולא תקנם - וחנוך לא היה רוצה לתקן דורו, כי קודם מתן תורה לא היו ערבים זה בזה - אליהו לא רצה בערכות, והיה מקנא ורוצה להורגם, ונסתלק מערכות, ונכנס תחתיו אלישע

ויתהלך. דע כי כשמת חנוך, היה יותר גבוה ממדרגת משה, כי הוא רבו של משה, והוא מלאך זגזנא"ל. וגם כי הוא השיג חיה, ומשה נשמה, אך משיח ישיג יחידה. וראוי היה משה שיזכה למלאך, אך שגרם החטא, בעבור ערכונות ערב רב, שהיה רוצה לתקנם ולא תקנם, וחנוך לא היה רוצה לתקן דורו, כי קודם מתן תורה לא היו ערבים זה בזה. אך אליהו לא רצה בערכות, והיה מקנא, ורוצה להורגם, ונסתלק מערכות, ונכנס תחתיו אלישע.

ספר לקוטי תורה - פרשת מקץ

קמט.

אותן ק"ל שנה שהיו ישראל במצרים קודם לידת משה רבינו ע"ה, היה להציל אותן נצוצי קרי של אדם הראשון, לכן נידונו בעבודה קשה כדי לצרפן וללבנן - ניצוצים אלו באו תחלה בדור המבול ודור הפלגה, וגם הם חטאו בעון האדם והיו משחיתין את זרעם כנודע - אותן ניצוצים שהיו בני בניהם של אדם אשר יצאו בדור המבול, היו בסוד מצרים שמל יוסף להחזירם אל הקדושה בסוד ברית העליון לפי שיצאו משם בסוד קרי כמו שכתוב "ואת העם העביר לערים מקצה גבול מצרים", כי אלו שהעביר יוסף הם אותן שמל וסלטלם לצרפם וללבנם ואלו הם הערב רב - יעקב אבינו היה גם כן מגייר גרים, וכל אלו היו נוהגין מנהג ישראל - וגם ערב רב עלה אתם, הם סוד הערב רב שתנערכו ניצוצין דקדושה במצרים, לכן רצה משה להעלותם, אך הקב"ה ראה שהנה עדיין לא היו מתוקנין וראויין, ולא היה רוצה להוציאן עדיין, אמנם ב' מינים היו, ואלו נקראים ערב רב, ויש ערב קטן כנזכר בזוהר פרשת תשא שאית ערב רב ואית ערב זעיר, ואלו הם הערב רב שיצאו מדעת העליון הנקרא רב ולא מצד היסוד הנקרא קטן - לכן ער"ב ר"ב גימטריא דע"ת

לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו, ארז"ל שמל אותם יוסף, סוד

הדבר דע כי כבר הודעתך כי אותן ק"ל שנה שהיו ישראל במצרים קודם לידת מרע"ה היה להציל אותן נצוצי קרי של אדם הראשון לכן נידונו בעבודה קשה כדי לצרפן וללבנן. גם הודעתך כי נצוצים אלו באו תחלה ברור המבול ודור הפלגה וגם הם חטאו בעון האדם והיו משחיתין את זרעם כנודע והנה אותן נצוצי שהיו בניבניהם של אדם אשר יצאו בדר המבול היו בסוד מצרים שמל יוסף להחזירם אל הקדושה בסוד ברית העליון לפי שיצאו משם בסוד קרי וז"ש ואת העם העביר לערים מקצה גבול מצרים כי אלו שהעביר יוסף הם אותן שמל ומלטלם לצרפם וללבנם ואלו הם הערב רב וז"ש הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו כי מתחלה אמר עם בני ישראל ואח"כ אמר ויקוצו מפני בני ישראל וסוד הענין כי הלא (כבר) [עברים] היו אותן שנמולו והיו בעריהן נוהגין מנהג ישראל וגם יעקב ארז"ל שהי' במצרים מגייר גרים וכל אלו היו נוהגין מנהג ישראל אמנם ראה פרעה את אלו הנקרא עם בני [ואינם ישראל] עצמן וזהו הנה עם בני ישראל וכו' וזהו ויאמר אל עמו וכו' (כי גם) אלו היו מצרים אלא שלא היו עמו של פרעה אלא עם בני ישראל לכן אמר ויאמר אל עמו אל המצרים האחרים שלא היו עם בני ישראל ואח"כ ויקוצו מפני בני שהם ישראל עצמן ובזה תבין קצת טעם למה גלו ישראל למצרים הכל בשביל ניצוצות אלו שקלט' ערות מצרים והבן, וז"ש וגם ערב רב עלה אתם כי אלו הם סוד הערב רב שתנערכו ניצוצין דקדושה במצרים לכן רצה משה להעלותם אך הקב"ה ראה שהנה עדיין לא היו מתקנין וראויין ולא היה רוצה להוציאן עדיין אמנם ב' מינים היו ואלו נקראים ערב רב ויש ערב קטן כנזכר בזוהר פ' תשא שאית ערב רב ואית ערב זעיר כנזכר בזוהר בין הערכים ואלו הם הערב רב שיצאו מודעת העליון הנקרא רב ולא מצד היסוד הנקרא קטן לכן ער"ב ר"ב גי' דע"ת ואלו הם שחטאו וקצצו למעלה בסוד עם קשה עורף שבפ' עקב ע"ש בסוד ד' דאח"ד.

קג.

סוד דורו של משה נקרא דור דעה, כי כולם מסוד הדעת, וכנגדם ער"ב ר"ב הם מסוד הדעת שבקליפה, כל זה הוא אותן ניצוצין של אדם הראשון באותן ק"ל שנה, ועדיין לא היו מתוקנים, ומשה היה רוצה להוציאם קודם זמנם ולתקנם תיכף, ובשבייל אלו היה הגלות של מצרים בסוד הדעת העליון - ערב רב כולם מסוד הדעת, לכן תמצא כי ער"ב ר"ב גי' דעת - משה עצמו יקום אח"כ כך ויתגלגל בימים הללו בדרא בתראה בערב רב עצמו - וקם העם הזה וזנה הוא הערב רב - אשר בא שמ"ה אותיות מש"ה, כי משה יתגלגל בתוכם, כי כולם בסוד דעת, אמנם סוד הגלגול הזה הוא סוד נעלם - אין לך דור שמשה אינו בתוכו להשלים הדור ההוא, גם דור המדבר יחזרו כדורינו זה להתגלגל בדרא בתרא - ובזה תבין כי רוב אנשי דוריני נשותיהם מושלות עליהם, לפי שהיו בזמן העגל ונתנו הנזמים לעגל והנשים לא רצו לכן הם מושלות עליהם, נמצא כי בדור הזה הוא גלגול דור המדבר והערב רב גם כן ומשה בתוך כולם

ולהשלים הענין דע כי כבר ידעת איך ארז"ל לא קם נביא בישראל כמשה אבל בא"ה קם ומנו בלעם כי משה ובלעם הם סוד הרעת זה בקרושה וזה בטומאה ותחלה נתערבו טו"ר ע"י חטא הבל ואח"כ נתקנו ויצא משה טוב לברו וזהו ותרא אותו כי טוב ונפרד ממנו בלעם השקול כמשה ברעת של טומאה וזה שהי' מתפאר ויודע דעת עילון. אמנם בסוד דורו של משה נקרא דור דעה כי כולם מסוד הרעת וכנגדם ער"ב ר"ב הם מסוד הרעת שבקליפה כי כ"ז הוא אותן ניצוצין של אדם הראשון באותן ק"ל שנה כמ"ש במ"א, ועדיין לא היו מתוקנים ומשה היה רוצה להוציאם קודם זמנם ולתקנם תיכף ובשבייל אלו היה הגלות של מצרים בסוד הרעת העליון כמבואר לעיל בסוד רד"ו שנה בי ישראל והער"ב כולם מסוד הרעת לכן תמצא כי ער"ב ר"ב גי' דעת. גם עם זה תבין מ"ש פי' וילך הנך שזכב עם אבותיך וקם והנה הוא א' מן המקראות שאין להם הכרע פי' כי מלת וקם תוכל לחזור על שלפניו ועל שלאחריו והכל אמת והוא כי משה עצמו יקום אח"כ ויתגלגל בימים הללו בדרא בתראה בערב רב עצמו וזהו וקם העם הזה וזנה שהוא הער"ב וזהו אשר בא שמ"ה

אותיות מש"ה כי משה יתגלגל בתוכם כמ"ש כי כולם בסוד דעת. אמנם סוד הגלגול הזה הוא סוד נעלם והענין כי אין לך דור שמושה אינו בתוכו להשלים הרור ההוא גם דור המדבר יחזרו בדורינו זה להתגלגל בדרא בתרא. ובזה תבין כי רוב אנשי דורינו נשותיהם מושלות עליהם לפי שהיו בזמן העגל ונתנו הנומים לעגל והנשים לא רצו לבן הם מושלות עליהם נמצא כי ברור הזה הוא גלגול דור המדבר והע"ר ג"כ ומשה בתוך כולם.

ספר עין הדעת טוב - פרשת בא

קנא.

הערב רב לא היו תוך עוני כבוד אלא חוצה להם - הערב רב היו נפשות חצוניות מצד עשו, והם ערכוביאי מסטרא דרך - לא מצריים היו אלא עמלקים - ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו, הם אלו הערב רב שהיו מתחברים אז בו, והיו עתידים להתגייר

וגם ערב רב וכו' מלת וגם ריבה להוסיפם עם יצא הצאן והבקר הנזכר בסוף הפסוק ובאלו אמר וצאן ובקר עלה אתם וגם ערב רב והכוונה להודיע כי הערב רב לא היו תוך עוני כבוד אלא חוצה להם גם מקנה הצאן והבקר ודע כי אלו היו נפשות חצוניות מצד עשו שעליו נאמר ורב יעבוד צעיר והם ערכוביאי מסטרא דרך וז"ש בספר הזוהר כי לא מצריים היו אלא עמלקים וכו' ה' מינים הנזכר שם בפרשת בראשית בפסוק המה הגבורים וכו' ובזה יתבאר טעם ויאהב יצחק את עשו לסיבת כי ציד בפיו הם אלו הערב רב שהיו מתחברים אז בו והיו עתידים להתגייר נודע כי הנגרים מחמת יראה הם מסטרא רפחד יצחק ולא באלה בחר ה' כי אם בזרעו יעקב.

קנב.

ועתה אני נותן רשות אפילו למצרים הרוצים להתגייר כמו שכתוב וגם ערב רב וכו', כלומר אתם וגם יונוס ויומברוס ראשי הערב רב השקולים בחכמת הכשפים ככם, וכן בני ישראל, וגם דלת העם ערב רב הדומים להם, איני

מעכב לכל מי שירצה לצאת - ויהי בשלח פרעה את העם, זה ערב רב הנקרא
עם סתם

והגה ב' גם יש בזה והם הפכיים והענין הוא אל תחשבו כי ישראל
לברם היו עבדים ואתם בני חורין כי גם אתם צריכין ממני רשות
לשאומר לכם קומו צאו גם אתם. ובבחינה אחרת היו להיפך כי לא די
שלכם אתן רשות לצאת יען אתם שלוחי השי"ת. אלא גם לבני ישראל
אני נותן רשות שיצאו, או ירצה כי תחלה דברתי עמכם במדרגות רבות
תחלה נתתי רשות לגברים בלבד ואח"כ גם לטף ונשים ואח"כ גם למקנה
צאן ובקר ועתה אני נותן רשות אפי' למצרים הרוצים להתגזיר כמ"ש וגם
ערב רב וכו' וז"ש גם אתם כלומר אתם וגם יונוס ויומברום ראשי הערב
רב השקולים בחכמת הכשפים ככם וכן בני ישראל וגם דלת העם ערב
רב הדומים להם איני מעכב לכל מי שירצה לצאת. וזהו מה שרמז
הכתוב ויהי בשלח פרעה את העם זה ערב רב הנקרא עם סתם כמו
שיתבאר במקומו והנה לא מצינו זה מפורש רק פה במ"ש גם אתם גם
בני ישראל כנז"ל וגם צאנכם וכו' ירמוז אל מה שאמר משה גם אתה תתן
בידינו זכחים ועולות ונרמז בריבוי גם צאנכם וכו' וז"ש ג"כ כאשר דברתם
והוא מ"ש גם אתה תתן בידינו וכו'. ואם לא כן יהיו מיותר אומרו כאשר
דברתה וביאר היראה שהיתה בלבו ואמר וברכתם גם אותי כלומר מה
שאני מתיירא וממהר לשלחכם הוא למעני כי אני בכור כנז"ל ולכן אני
ממהר לשלחכם כדי וברכתם גם אותי בתפלתכם שלא אמות עם שאני
ג"כ בכור כשאר הבכורות ואנצל מגזירת ומת כל בכור וכו'. וז"ש גם
כלומר כי גם שאנכי בכור עכ"ז תברכוני.

ספר עץ הדעת טוב - פרשת בשלח

קנג.

ויהי בשלח פרעה את העם, ויהי לשון צער, ויהי צער גדול כמה ששלח פרעה
גם את הערב רב הנקראים עם כמו שכתוב וגם ערב רב עלה אתם, ולא מנעם
פרעה - לסיבת הערב רב לא נחם אלקים דרך ארץ פלשתים - קשים גרים

לישראל כספחת, כי כמה טובות נעל מהם, וכמה רעות הביאו עליהם, כי הנה אם היו הולכין דרך ארץ פלשתים, היו טוב להם - לא נחם דרך פלשתים ומוע מהם הטובות, כשביל הערב רב שאין לבם שלם באמונה ולא היו גירי צדק לשמה - יש חשש כי בראותם ראיית מלחמה בעלמא, כיון שנתגיירו שלא לשמה, ינחם העם ממה שנתגיירו ושבו מצרימה, ויחזרו לסורן, ויותר טוב היו אם לא נתגיירו כלל, משאם נתגיירו וחזרו לסורן, כי עונשם רב, כי תורה אחת כגר כאזרח, ועוד כי יהיו חילול שמים לאין קץ לעיני כל העמים כי חס ושלום אין ממשות בתורת ה', כי לולא שלא ראו גדולתו לא היו שבין מצרימה - אל תאמר כי גם בישראל היה חשש הזה, כי הנה וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים, כפי השני הפירושים, אם מזויינין בכלי זין, ואם מזורזין בתכלית הזריזות, לבם כשמיר חזק, נכון לבם בטוח בה' להלחם עם הקמים עליהם

אז ירצה ויהי בשלח וכו' כמ"ש בספר הוזהר כי פתם העם הם ערב רב ובפרט כאן שנוכר תיכף וחמושים עלו בני ישראל כנראה כי העם הנ"ל הם ערב רב ובוזה יתבאר ענין הצער הנרמז במלת ויהי וז"ש ויהי צער גדול במה ששלח פרעה גם את הערב רב הנקראים עם כמ"ש וגם ערב רב עלה אתם ולא מנעם פרעה כי הקב"ה לא אמר לו רק שלח עמי ויעבדוני והנה הצער הוא כי לסיבת הערב רב לא נחם אלקים דרך ארץ פלשתים וכו' עם שהיו שם טובות גדולות ורבות. וע"ר משו"ל קשים גרים לישראל כספחת כי כמה טובות נעל מהם וכמה רעות הביאו עליהם כי הנה אם היו הולכין דרך ארץ פלשתים היו טוב להם הא' כי קרוב הוא ואין בו טורח כלל והב' כי הוא דרך ארץ כלומר של יישוב שמצויין שם מזונות. הג' כי בהתקרב הזמן ימנעו המקרים וינצלו מן הנסיונות והחטאים ותיכף יכנסו לארץ, ועכ"ז לא נחם שם ומנע מהם הטובות הנז"ל לסבב את העם הם ערב רב שאין לבם באמונה ולא היו גירי צדק לשמה אלא בראותם מעלת שבארץ כדרך משו"ל אין מקבלין גרים בזמן רוד ושלמה ולכן יש חשש כי בראותם ראיית מלחמה בעלמא כיון שנתגיירו שלא לשמה ינחם העם ממה שנתגיירו ושבו מצרימה ויחזרו לסורן ויותר טוב היו אם לא נתגיירו כלל משאם נתגיירו וחזרו לסורן כי עונשם רב כי תורה אחת כגר כאזרח ועוד כי יהיו חילול שמים לאין קץ

לעיני כל העמים כי ח"ו אין ממשות בתורת ה' כי לולא שלא ראו גדולתו לא היו שבין מצרימה. ויטילו ח"ו פגם ומום בשם אלקים הנז"ל כי אמר אלקים כי היא מדת הדין העושה האותות והמופתים ויטילו מום ח"ו בשם אלקים העולה מו"ם בגימט' ולכן ר"ת של מ"לחמה ו"שבו מ"צרימה הוא מום ועתה יזכור הרעות שבאו עליהם לסיבתם וז"ש ויסב וכו' הא' כי היא דרך רחוקה וסיבוב רב הב' שהי' דרך המדבר שמם אשר לא די שאין בו לא שום מזון ולא מים ובחוסר כל אלה גם יש בו נחש שרף ועקרב וכו' ג' כי להיותו דרך המדבר נתגלגל הדבר בו ניסו את ה' בעשר נסיונות עד שגרם להפיל אותם במדבר אחרי היותם שם נדים ונעים ארבעים שנה וכל זה לסיבת פן ינחם העם כנ"ל, ואל תאמר כי גם בישראל הי' חשש הזה כי הנה וחמושים עלו בני ישראל מאמ"צ וכו' כפי השני הפירושים הנ"ל אם מזויינין בכלי זיין ואם מזורזין בתכלית הזריוות לבם כשמיר חזק נכון לבם בטוח בה' להלחם עם הקמים עליהם א"כ מה שסיבב אלקים הי' את העם כלומר לסיבתם ולא בסיבת ישראל.

קנד.

בנסעם מרעמסס לא היו כי אם בני ישראל לבדם, ואז בדרך ההוא נתחברו אליהם הערב רב - וגם ערב רב עלה אתם, כלומר מעורבין בערבובייה עם בני ישראל - ואחר אשר כבר ויחנו בסוכות, הופרשו בני ישראל מן הערב רב בעת החנייה, איש על דגלו בלי ערבובייה - הקב"ה אמר: הואיל כי חמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים ותלו בטחונם בי, ואדרכה בא עליהם צרה גדולה לנחותם בדרך רחוקה מפני הערב רב שעלה אתם, אם כן צריך אני להפריש ביניהם, ולהראות אהבתי לבני ישראל, והוא שיופרשו זה מזה שלא בערבובייה, ואז אלך בשני העמודין לפניהם של ישראל, ולא לפני הערב רב ויסעו מסכות וכו' הנה הי' ראוי להיות הסדר ויהי בשלח פרעה וכו' ויסב וכו' ויסעו מרעמסס ויסעו מסוכות אבל הענין ויהי בשלח פרעה וכו' לא נחם לצד מזרח דרך ארץ פלשתים רק מרעמסס לסוכות שהוא לצד דרום דרך המדבר ים סוף והנה הי' במסע הראשון שהוא מרעמסס לסוכות ואח"כ סיפר מסע השני ואומר ויסעו מסוכות וכו', והנה

בנעם מרעמסם לא היו כי אם בני ישראל לבדם ואז בדרך ההוא נתחברו אליהם הערב רב כמ"ש פ' בא ויסעו בני ישראל מרעמסם וכו' וגם ערב רב וכו' ואז עדיין לא הוכר ענין שני העמודים עם מי היו הולכין כי כולן היו בערבובייה ובחפזון גדול בצאתם מעבדות לחירות וז"ש וגם ערב רב עלה אתם כלומר מעורבין בערבובייה עם בני ישראל ולסבה זו הנחם דרך המדבר כנז"ל ואחר אשר כבר ויחננו בסוכות הופרשו בני ישראל מן הערב רב בעת החניי' איש על דגלו בלי ערבובי' אז אמר הקב"ה הואיל כי חמושים עלו ב"י מא"מ ותלו בטחונם כי כנ"ל ואדרבה בא עליהם צרה גדולה לנחותם בדרך רחוקה מפני הערב רב שעלה אתם א"כ צריך אני להפריש ביניהם ולהראות אהבתי לבני ישראל והוא שיופרשו זה מזה שלא בערבובייה ואז אלך בשני העמודין לפניהם של ישראל ולא לפני הערב רב, וז"ש וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים במסע הראשון שהוא מרעמסם לסוכות ושם נמצאו יחד בני ישראל עם הער"ר אחר חנייתן שם אלו חמושים מזורזין בוטחין בקונם משא"כ בערב רב כי לסיבה זו לא נחם אלקים.

קנה.

להיות כי הערב רב היו כפלי כפליים מבני ישראל, לכן ויאסור את רכבו וכו' וכל רכב מצרים וכו' כי היו צריכין עם רב להלחם עם העם שיצאו - בני ישראל ששלחם פרעה בעצמו היו בטוחים שלא אחריהם היה רודף, לכן ובני ישראל יוצאים ביד רמה שלא כבורחים - והם לא ידעו כי אליהם נוגעת הרעה, עד אשר ופרעה הקריב לבא קרוב אליהם, ולא אל הערב רב

אן ירצה כי עתה שראה כי גם הערב רב עלה אתם שהם מעם מצרים ולא מבני ישראל המה אשר תחת יד ה' והנה אני הוא מלך מצרים ואיך יברח העם שלי מתחת רשותי. כי בתחלה חשב שהערב רב יצאו עמהם ע"ד מ"ש ותחזק מצרים למהר נשלחם ועתה שהוגד לו שאינו כן אלא כי ברח העם והנה הוא מלך מצרים המושל עליהם אז ויהפך לבבו מאליז בעבור העם ואמרו הנה ה' ממפיק להניח את בני ישראל שיצאו ממצרים אבל מה זאת עשינו זאת למעוטי היציאה בעצמה אבל למה

שלחנו אנחנו את בני ישראל לשון לוייה כמו ואברהם הולך עמם לשלחם כי עי"כ ברת העם הנז' בא"ו כי לא הי' הולכים רק לאלויותהון וא"כ ארדוף אחר המם ולא אחר בני ישראל. ולהיות כי הערב רב הי' כפליי כפליים מבני ישראל לכן ויאסור את רכבו וכו' וכל רכב מצרים וכו' כי הי' צריכין עם רב להלחם עם העם שיצאו, אח"כ כיון שכבר יצא בקלות מעט תספיק לשיחזק ה' את לבו וירדוף אחר בני ישראל משא"כ בצאתו שלא הי' רק בשבילי, ואז העם שברחו הי' מתחבאים בתוך בני ישראל כי בורחים הי' אבל בני ישראל ששלחם פרעה בעצמו הי' בטוחים שלא אחריהם הי' רודף לכן ובני ישראל יוצאים ביד רמה שלא כבורחים ואמנם מצרים אחריהם ממש הי' רודפים וז"ש וירדפו מצרים אחריהם של ישראל הנז' והם לא ידעו כי אליהם נוגעת הרעה עד אשר ופרעה הקריב לבא קרוב אליהם ולא אל הערב רב אז וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נוסע אחריהם ממש אז ויראו מאוד וכו' ולא הלכו ביד רמה כבתחילה.

קנו.

הוסיף כי גם העם הם ערב רב עתה ויראו העם את ה' מחמת יראה, לא מחמת אהבה כבני ישראל

ויושע הי' ביום ההוא וכו' למעלה סיפר תשועת בני ישראל כמ"ש ובני ישראל הלכו ביבשה וכו' ועתה מספר תשועה אחרת כי הקבה"ו הבטיח ליעקב ואנכי אעלך לקבר במערה גם עלה ביציאת מצרים כי כמו שמכל עמהם צער הגלות כן ישמח עם בני" כנ"ו בפרשה פינחס בס' הזוהר בפסוק ישמח ישראל בעושיו שהם אביו ואמו וכו' וז"ש ויושע הק ביום ההוא את ישראל סבא אביהם כי גם הוא הי' עמהם בגלות. ובמלת את ריבה דרך העלם וכבוד את השכינה כי גם היתה עמהם בגלות וכמ"ש ותושע לו ימינו וכו' ולהיות ישראל בנפש לבר יכול לראות את השר הרוחני הנקרא מצרים מת על שפת הים משא"כ בבניו וביאר כי לא די זה כי גם את היר הגדולה אשר כבר עשה ה' מזמן קודם בהיותם

במצרים עצמה גם ראה אותם ישראל סבא הנ"ל כי שם הי'. ועתה הוסיף כי גם העם הם ערב רב עתה וייראו העם את ה' מחמת ידאה לא מחמת אהבה כבני ישראל הנ"ל וגם באמרם בה' וכו'. אך ישראל האמינו מתחיל' כנזכר פ' שמות. אז אשר וירא ישראל סבא וכו' והתחיל לשורר לכן נתעורר משה ובני ישראל גם הם לעתיד לשורר וז"ש ישיר בלשון עתיד כי ישראל סבא קדמה ואח"כ גם משה ובני ישראל הנז' שרו את השירה הזאת של אביהם ויאמרו מה שכבר אמר אביהם וז"ש ויאמרו לאמר.

ספר עין הדעת טוב - פרשת יתרו

קנז.

גם הציל את העם הם הערב רב והצילם מתחת יד מצרים, והצלה זו אינה הצלת שעבוד בלבד כי הרי לא היו משועבדים, אמנם היה הצלת נפשם מגיהנם כי קבלם להיותם גרים - להיותו שם הויה המושל על ישראל בפרטות רצה להציל הערב רב ולגייירם - כמו שהציל נפשות הערב רב וגייירם גם אני מתגיייר כמותם - לקח הערב רב שהם מצרים ונתגייירו, היפך ממה שחשבו להוציא את ישראל מתחת יד הקב"ה לעשותם גויים כמותם

ויאמר יתרו ברוך ה' אשר הציל אתכם את ישראל וגם אותך משה עם היותך השליח וזה מיד מצרים השר העליון כמ"ש ז"ל על והנה מצרים נוסע אחריהם ואח"כ מיד פרעה השר והמלך התחתון וז"ש שני פעמים מיד ומיד וגם לכן הזכיר את מצרים טרם פרעה וא"כ לא מאת שם אלקים היחה זאת כי מלך אלקים על גוים כנודע ובראות כי גם השר העליון הכניע הנה זה מאת ה' שם הוי"ה הי' יען כי הוא מלך ישראל בפרטות ולכן לו יאתה הברכה וז"ש ברוך ה' ולא אמר ברוך אלקים, עוד ראייה אחרת כי גם הציל את העם הם הערב רב והצילם מתחת יד מצרים והצלה זו אינה הצלת שעבוד בלבד כי הרי לא הי' משועבדים אמנם הי' הצלת נפשם מגיהנם כי קבלם להיותם גרים, ולהיותם תחלה גויים כמותם בנוף ונפש אמר מתחת יד אמנם בישראל שנפשם לא הי' משועבדות רק גופם בלבד לכן לא כתיב מתחת יד שהוא

שעבוד יתירה רק מיד בלבד שהוא שעבוד היר בגופם בלבד, והנה אלו שם אלקי' אינו מקפיד כ"כ בזה כי גם אם ישארו גויים גם הם תחת ידו כמ"ש מלך אלקים על גויים אבל להיותו שם הויה המושל על ישראל בפרטות רצה להציל הערב רב ולגיירם כנז"ל והנה כמו שהציל נפשות הערב רב וגיירם גם אני מתגייר כמותם ועל הטובה הזו אני חייב לברך את ה' וז"ש ברוך ה' וכו' והרי נתגייר כנ"ל וכיון שנתגייר הרי ידע והכיר את הבורא ית' ונכנס בעבודתו.

וז"ש עתה ידעתי כלומר עתה אשר נתגיירתי הוא לסיבת אשר כבר ידעתי ידיעה חלוטה גדול שם הוי"ה כנ"ל מכח שתי הראיות הנ"ל וידעתי כי לא די אשר שם הוי"ה הוא גדול מן שבעים שרים של מעלה הנקראים גם הם בשם אלקים בסוד גוי ואלהי' אלא גם הוא גדול משם אלקים עצמו ית' הכולל כל האלקי' שהם עי' שרים וז"ש מכל האלקים כנודע כי מלך אלקים על גויים ושם הוי"ה גדול אפי' משם אלקים ית' עם שהוא אלקים חיים ית' הנה שם הוי"ה הוא יותר עצמי ועקרי, והראיה כי בדבר אשר וכו' ירצה כי בתחלה השר של מצרים הוא אשר ויאמר אל עמו והכנים מחשבה זו בלב עמו התחתונים כנז' בס' הזוהר הבה נתחכמה לו בחכמה יתירה לשעברם וזה כאשר יהי' גויים כמותם משא"כ בתחלה בהיותם נקראים עם בני ישראל כי אז הם רב ועצום ממנו וכן עשו מצרים עמו התחתונים ובוה הרבר אשר זדו השר והעם התחתון וחשבו על ישראל נתהפכה עליהם כי גם את השר וירא ישראל את מצרים מת לשון יחיד וגם את העם ג"כ ולא די זה אלא שלקח הערב רב שהם מצרים ונתגיירו היפך ממה שחשבו להוציא את ישראל מתחת יד הקב"ה להטותם גויים כמותם, ולכן קדם שידעתי זה הייתי חושב כי שם של אלקי' גדול מן הכל וא"כ יספיק לי להיותי מחסידי אומות העולם תחת רשות שם אלקים המולך על כל הגויים כולם אבל עתה כי ידעתי כי גדול ה' שם הוי"ה במאוד מאוד א"כ רצוני להתגייר מכלל ישראל גירי צדק כדי שאזכה גם לחלק שם התויה שאינו מולך רק על ישראל לבדם, ולהיות כי הבא להתגייר טעון קרבן כמו שמצינו בישראל במתן תורה

הנה דם הברית אשר כרת ה' עמכם בהרצאת קרבן זבחים שלמים כנוזר בהרמב"ם לכן גם הוא.

קנה.

השי"ת הוציא את ישראל ממצרים, והערב רב הוציאם משה, לכן נקראים עמו של משה - עלו ממצרים שלא ברשותו יתברך - לא גרועים המה משאר האומות, אדרבה כיוון שבאו להתגייר יש להם יתר שאת

וכל העם רואים את הקולות וכו' כבר נתבאר למעלה בפסוק אנכי ה' אלקיך כי בהיות הבוקר ביום השלישי היו קולות רעמים וברקים וקול שופר וכו' וכל זה הו' כדי להשמיע שהוא ית' נגלה לתת תורת אמת לעמו ישראל מה שלא אירע בן בכל דתות שבעמים אומות העולם כי הבל המה מעשי תעתועים ואחר פרסום הנז' אז אח"כ נתן התורה הם העשר דברות לישראל לברם בדיבור חיתוך אותיות הנקרא דיבור וכל העולם לא שמעו חיתוך האותיות רק קול הברה הנקרא קול כנודע, גם נודע כי השי"ת הוציא את ישראל ממצרים משא"כ הערב רב כי משה הוא המוציאם כמ"ש אשר הוצאת מארץ מצרים ולא אמר הוצאתי ולכן נקראים עמו של משה ולכן אמר כי שחת עמך אשר הוצאת וכו' וז"ש וגם ערב רב עלה אתם כי עלו ממצרים שלא ברשותו ית' ואמנם לא גרועים המה משאר האומות ואדרבה כיוון שבאו להתגייר יש להם יתר שאת כמו שיתבאר.

קנט.

כל העם לרבות גם הערב רב, כי גם הם ראו ירידה זו בעיניהם כי ירד ממש על הר סיני בפרטות, משא"כ כל העולם כי שמעו קולות ולא ידעו איפה הם עד אשר הודיעם בלעם בן בעור - אמנם דיבור כחיתוך אותיות לא נשמע רק לקהל ישראל - פנים בפנים דבר ה' לכל קהלכם ולא קהל הערב רב - ג' מדרגות היו, הא' כל העולם, הב' כללות הערב רב, הג' עם ישראל לכדם

וזוה כי ביום הג' ירד ה' לעיני כל העם ומלת כל לרבות גם הערב רב כי גם הם ראו ירידה זו בעיניהם כי ירד ממש על הר סיני בפרטות

משא"כ כל העולם כי שמעו קולות ולא ידעו איפה הם עד אשר הודיעם בלעם בן בעור כמשז"ל ואמנם דבור בחיתוך אותיות לא נשמע רק לקהל ישראל וז"ש פנים בפנים דבר ה' לכל קהלכם ולא קהל הערב רב כמו שפי" במפר הזוהר על פסוק ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ועיי"ש וז"ש אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך משא"כ הערב רב כי משה הוציאם כנז"ל באופן כי ג' מדרגות היו הא' כל העולם והב' כללות הערב רב והג' עם ישראל לברם כנ"ל, ואמנם כל העולם אין אנו עסוקים עתה בעניינם כי מדרגה פחותה היתה כנ"ל ואמנם ענין הערב רב הנקראים עם סתם נבאר בעניינם והוא כי לישראל לברם וידבר אלקים וכו' אנכי וכו' כנ"ל אבל וכל העם הם הערב רב לא שמעו חיתוך אותיות הנקרא דיבור אבל היו רואים את הקולות וכו' ירצה את הקולות והלפידים וכו' אשר נשמעו ביום הג' בהיות הבוקר כו', וגם אם נרצה לפרש כי את הקולות הם קולות העשר דברות עצמן יפורש כך כי לא שמעו הדיבור שהוא חיתוך האותיות רק קולות הברה בלבד ולהיות כי דבריו ית' אש אוכלה הם כמ"ש מימינו אש דת למו והיו קולות כעין לפידי אש לכן לא כתיב שומעים אבל ראה ממש רואים את הקולות ואת הלפידים ומכיון שראו בעין הקולות שהיו אש בוערה ידעו והכירו כי הוא ית' אשר הוא אש אוכלה הוא המדבר ואיננו משה וכמ"ש ודבריו שמעת מתוך האש משא"כ במשה בעל הגוף שאין קולו נראה כי איננו אש.

קס.

הערב רב שמעו גם קול המלאך העליון מכריז בקול שופר חזק כי הנה ה' עתיד לירד על ההר ולכן ישמרו מעלות בהר, ועי"כ נתיפה להם אמונה אחרת **עוד** אחרת כי גם שמעו קול המלאך העליון מכריז בקול שופר חזק כי הנה ה' עתיד לירד על ההר ולכן ישמרו מעלות בהר וכמ"ש במשנך היובל המה יעלו בהר' ועי"כ נתיפה להם אמונה אחרת והיא כי ע"י הקולות והלפידים נתאמת להם כי הוא ית' המדבר' אבל ה' אפשר כי מן השמים השמיע את קולו אמנם ע"י קול השופר המכריז השמרו לכם

עלות בהר כי בו ירד ה' על הר סיני ידעו כי זולת הדיבור גם ירד ממש על ההר, ועוד ראי' אחרת על ענין זו הירידה כי גם ראו את ההר עשן ואין זה אלא מאשו הגדולה שירדה שם כמ"ש וחר סיני עשן כולו מפני אשר ירד עליו ה' באש כי אלו היה בשמים, למה ההר התחתון היו עשן, ואעפ"י שכתוב מן השמים השמיעך את קולו יתבאר למטה בפסוק אתם ראיתם כי מן השמים וכו' ועיי"ש.

קטא.

בכל זה נתאמת אצל הערב רב היות אמת כי השי"ת נתן התורה לישראל, האמנם וירא העם ראי' אחרת בעין השכל, והיא כי השי"ת לא רצה לדבר עמהם ממש, אז וינועו נעו מאמונתם - כי תחלה חשבו להתאחד עם ישראל להיות לעם אחד, ועתה ויעמדו מרחוק בלבכם רחוקים מישראל, על דרך שלום שלום לרחוק ולקרוב למי שנתרחק בלבו וחסא, וגם היו כפשוטו שנתרחקו מהם פן תאכלם האש הגדולה

והנה בכל זה נתאמת אצל הערב רב היות אמת כי השי"ת נתן התורה לישראל האמנם וירא העם ראי' אחרת בעין השכל והיא כי השי"ת לא רצה לדבר עמהם ממש כמ"ש על אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך וכו' אז וינועו נעו מאמונתם כמ"ש בס' הזוהר על פסוק ונעו אלילי מצרים נעו מאמונה דילהו בפ' שמות וכו' כי תחלה חשבו להתאחד עם ישראל להיות לעם אחד ועתה ויעמדו מרחוק בלבכם רחוקים מישראל על דרך שלום שלום לרחוק ולקרוב למי שנתרחק בלבו וחסא וגם היו כפשוטו שנתרחקו מהם פן תאכלם האש הגדולה.

קטב.

לא כפרו ח"ו באמונה כי כבר נתאמת להם, אמנם אמרו מודים אנחנו באלהותו ית"ש ובתורתו האמנם ידענו כי אין אנו ראויים כמו ישראל ממש וגם אין אנו ח"ו שוין לשאר אומות העולם כי אנו נתגייירונו כו', אם כן צריך שיהיה לנו יתר שאת על כל העולם, אמנם לא כמדריגת ישראל ממש, הלא הוא דבר אתה עמנו ונשמעה, ובזה יהיה לנו יתרון על כל האומות כי אנו

מקבלים התורה, אלא שהיא על ידך, דבר אתה עמנו, ולא עם שאר כל האומות.

ואז ויאמרו אל משה וכו' לא כפרו ח"ו באמונה כי כבר נתאמת להם כנו' אמנם אמרו מודים אנחנו באלהותו ית"ש ובתורתו האמנם ידענו כי אין אנו ראויים כמו ישראל ממש וגם אין אנו ח"ו שרין לשאד אומות העולם כי אנו נתגיירנו כו' א"כ צריך שיהי' לנו יתר שאת על כל העולם אמנם לא כמדדגת ישראל ממש הלא הוא דבר אתה עמנו ונשמעה וכוה יהי' לנו יתרון על כל האומות כי אנו מקבלים התורה אלא שהיא על ידך דבר אתה עמנו ולא עם שאר כל האומות כמו שנים אתה הוא אשר הצאתנו ממצרים על ידך.

קסג.

מדריגת ישראל עצמן שידבר עמנו אלקים כמו הם, אין אנו שואלין, כי יודעים אנו שאי אפשר, יען כי אין אנו במדריגתם, וכן נמות כי תאכלנו האש הגדולה, ואל תחשוב בזה כי תואנה אנו מבקשים בזה ודעתינו לחזור לסורינו ח"ו, כי זה אינו, אלא ונשמעה - כמו שישראל אשר האלקים מדבר עמם אמרו נעשה ונשמע, כן אנו, אע"פ שאתה המדבר עמנו ג"כ ונשמעה, כי מה שאנו אומרים ואל ידבר עמנו אלקים, אינו לתכלית רעה ח"ו, רק מפני היראה פן נמות כו', כי אין אנו במדריגתם, כי הם בני האבות ומכח שבועתו עמהם יוכרח שלא להמית אותם

ואמנם מדדגת ישראל עצמן שידבר עמנו אלקים כמו הם אין אנו שואלין כי יודעים אנו שאי אפשר יען כי אין אנו במדריגתם ופן נמות כי תאכלנו האש הגדולה, ואל תחשוב בזה כי תואנה אנו מבקשים כוה ודעתינו לחזור לסודינו ח"ו כי זה אינו אלא ונשמעה כמו שישראל אשר האלקים מדבר עמם אמרו נעשה ונשמע כן אנו אע"פ שאתה המדבר עמנו ג"כ ונשמעה כי מה שאנו אומרים ואל ידבר עמנו אלקים אינו לתכלית רעה ח"ו רק מפני היראה פן נמות כו' כי אין אנו במדריגתם כי הם בני האבות ומכח שבועתו עמהם יוכרח שלא להמית אותם.

קסד.

אנו אשר אין שם הוי"ה מדבר עמנו כלל, אם ידבר עמנו שם אלהים בלבד נמות ולא נחיה עוד, כי אם ישראל עמו מתו, מכל שכן שגם אנו נמות, אלא ההפרש הוא, שהם חזרו לחיות, כמ"ש ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולם היום, משא"כ אנו שלא זכינו אל שם הוי"ה

ודייק עוד לתת לזה טעם לשבח באומרו ואל ידבר עמנו אלקים פן נמות, ירצה על מה שאמר לעיל אנכי ה' אלהיך כי חלק ה' עמו וא"כ גם אשר כתיב וידבר אלקים אינו אלהים לברו כי הרי אח"כ אנכי ה' אלהיך וכמ"ש ג"כ פנים בפנים דבר ה' עמכם וזה להיות מתנהג עמם בשם הויה ולכן גם כי שם אלקים מדת הדין גם הוא מדבר עמהם וימותו כי הוא אש. אוכלת מדת הדין הנה שם הויה מחייב אותם כמ"ש המשורר והחזיר בחסדיו נשמות לפגרים אבל אנו אשר אין שם הויה מדבר עמנו כלל אם ידבר עמנו שם אלהים בלבד נמות ולא נחיו עוד כי אם ישראל עמו מתו מכ"ש שגם אנו נמות אלא ההפרש הוא שהם חזרו לחיות כמ"ש ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולם היום משא"כ אנו שלא זכינו אל שם הויה והנה כל זה נתאמת להם מהקודם כמ"ש וכל העם רואים את הקולות והלפידים כי כל זה הוראת שם אלקים הקשה אבל הדיבור הנמשך משם הויה כמ"ש אנכי ה' אלהיך לא ראינו.

קסה.

משה אמר להם: אל תיראו ממה שראיתם הקולות והלפידים ועשן, כי הוא לבעבור נסות אתכם האם אתם חזקים באמונה או ירך לבבכם ותחזירו לסורכם באמורכם כי לא תוכלו לסובלו, משא"כ בישראל כי בחנם וצרפם כזהב ארבע מאות שנה בחומר ולבנים וכו' ונתקיימו באמונתו, וגם הם בני האכות שנכנסו ועמדו באמונתו כנודע

ויאמר משה אל העם אל תיראו וכו' אל תיראו ממה שראיתם הקולות והלפידים ועשן כי זה יורה שבשם אלקים בלבד שהוא מדת הדין מתנהג עמכם כי הנה מה שבא האלקים לכם בקולות וכו' ביאה לבררה בלתי דבור כנ"ל הוא לבעבור נסות אתכם האם אתם חזקים באמונה או ירך לבבכם ותחזירו לסורכם באמורכם כי לא תוכלו

לסובלו כמו שהתרה יהושע את ישראל בסוף ימיו לא תוכלו לעבוד את ה' כי אלהים קדושים אל קנא לא ישא לפשעכם וכו' משא"כ בישראל כי בחנם וצרפם כזהב ארבע מאות שנה בחומר ולבנים וכו' ונתקיימו באמונתו וגם הה בני האבות שנכנסו ועמדו באמונתו כנודע.

קסז.

כי לבעבור נסות ולהרים דגליהם בא האלהים, להראות חיבתו אתכם כי חפץ הוא בכם והוא המושל והמנהיג אתכם, ואלו בא בשם הוי"ה, היו נראה שמפני ישראל בא שהם חלק ה' שם הויה נגלה להם בו ואין לכם חלק בו, אבל עתה שבא בשם אלקים, הוא שחפץ הוא בכם, כי הוא השליט בכם - גלוי וידוע לפניו שאתם עתידין לחטוא בעגל לאמר אלה אלהיך ישראל, משא"כ ישראל שלא כתיב אלה אלקינו, ואם כן איך יאמר לכם אנכי ה' אלהיך וכו' כיון שעתידין אתם לחטוא בזה, ולכן גלה להם במידת הדין שה' אלקים אשו הגדולה, לשתיה יראתו של האש על פניכם תמיד אולי לא תחטאו

אז ירצה ע"ד מ"ש במ' הזוהר על והאלקים ניסה את אברהם הרים נמו ודגלו על העולם וז"ש כי לבעבור נסות ולהרים דגליהם בא האלהים להראות חיבתו אתכם כי חפץ הוא בכם והוא המושל והמנהיג אתכם ואלו בא בשם הויה היו נראה שמפני ישראל בא שהם חלק ה' שם הויה נגלה להם בו ואין לכם חלק בו אבל עתה שבא בשם אלקים הוא שחפץ הוא בכם כי הוא השליט בכם כנ"ל וכמו שבארנו על פסוק ולא נחם אלקים וכו' ויסב אלקים וכו' אבל לישראל זה' הולך לפניהם וכו' ועיי"ש והרי נתבאר טעם א' באשר הוא שם ועוד יש טעם אחר לסיבת העתיד והוא ובעבור תהיזכו. כי גלוי וידוע לפניו שאתם עתידין לחטוא בעגל לאמר אלה אלהיך ישראל משא"כ ישראל שלא כתיב אלה אלקינו כמו שיתבאר במקומו וא"כ איך יאמר לכם אנכי ה' אלהיך וכו' כיון שעתידין אתם לחטוא בזה ולכן גלה להם במידת הדין שה' אלקים אשו הגדולה לשתיה יראתו של האש הנ"ל על פניכם תמיד אולי לא תחטאו.

קסז.

משה לא מיחה בהם על אשר נעו ועמדו מרחוק, אמנם הבטיחם מן המיתה, ואמנם יפה כיוונו לעמוד מרחוק, כי אין מדריגתם כמדריגת ישראל, ואז נשארו במקומן מרחוק כבתחילה, ולא חזרו למקומן הראשון

ויעמוד העם וכו' משה לא מיחה בהם על אשר נעו ועמדו מרחוק אמנם הבטיחם מן המיתה כמ"ש אל תיראו ואמנם יפה כיוונו לעמוד מרחוק כי אין מדריגתם כמדריגת ישראל ואז נשארו במקומן מרחוק כבתחילה ולא חזרו למקומן הראשון.

קסח.

ויעמוד העם מרחוק ומשה ניגש אל הערפל אשר שם האלקים, להגיד לו את כל הקורות אותו עם הערב רב בסבתו, לדעת אם צדק בתשובתו אליהם אם לאו - לא משה הוא המדבר עשרת הדברות, אלא הקב"ה בעצמו, דאם משה בקדושתו היה מדבר, הנה הקול היה יוצא מתוך הערפל, ואם כן בכל מקום שהיה משה הולך, היה ראוי שילך הערפל עמו, והאמנם לא כן היה, כי בהיות משה הולך ובא לדבר עם העם ה' הערפל קבוע בהר לא ימיש משם זכאשר ה' משה חוזר אל ההר ה' נגש והולך וקרב אל הערפל הקבוע שם וזה יורה אשר שם האלקים עומד ולכן הערפל שם סביבו א"כ זו הוראה גמורה כי מפי הגבורה נשמעו עשרת הדברות.

וז"ש שנית ויעמוד העם מרחוק ומשה ניגש אל הערפל אשר שם האלקים להגיד לו את כל הקורות אותו עם הערב רב בסבתו הנקרא בשם האלקים לדעת אם צדק בתשובתו אליהם אם לאו.

קסט.

לא משה הוא המדבר עשרת הדברות, אלא הקב"ה בעצמו

גם הורה בזה כי לא משה הוא המדבר עשרת הדברות אלא הקב"ה בעצמו דאם משה בקדושתו ה' מדבר הנה הקול ה' יוצא מתוך הערפל כנזכר פ' ואתחנן וא"כ בכל מקום שה' משה הולך ה' ראוי שילך הערפל עמו והאמנם לא כן היה כי בהיות משה הולך ובא לדבר עם העם ה' הערפל קבוע בהר לא ימיש משם זכאשר ה' משה חוזר אל ההר ה' נגש והולך וקרב אל הערפל הקבוע שם וזה יורה אשר שם

האלקים עומד ולכן הערפל שם סביבו א"כ זו הוראה גמורה כי מפי הגבורה נשמעו עשרת הדברות.

קע.

הגיד לה' את כל אשר קרהו עם הערב רב, והודה לדבריו כי יפה השיב, כי אין מדריגתם שוה - כיון אשר משה הקדים והתרה את הערב רב שלא יחטאו בעגל, ביקש להתרות גם את ישראל עמו לכל ישתתפו בענין העגל עם הערב רב - להערב רב התרה בשם אלקים שהוא המנהיג אותם, ולישראל התרה בשם הוי"ה ב"ה, כי להיותו אני שם הוי"ה המושל עליהם, והם חלקי ונחלתי

ויאמר וכו' כאשר נגש אל הערפל הגיד לה' את כל אשר קרהו עם הערב רב והודה לדבריו כי יפה השיב כי אין מדריגתם שוה ומכיון אשר משה הקדים והתרה את הערב רב שלא יחטאו בעגל ביקש להתרות גם את ישראל עמו לכל ישתתפו בענין העגל עם הערב רב, והנה בערב רב השיבם את הנוסח ההוא כי שם אלקים הוא המנהיג אותם אמנ' לישראל צריך שתשיב להם בנוסח אחר וזהו כה תאמר אל בני ישראל וכו' כי להיותו אני שם הוי"ה המושל עליהם והם חלקי ונחלתי וכמ"ש ויאמר ה' בשם הוי"ה אמור להם כך אתם ראיתם וכו' משא"כ בערב רב שלא דברתי עמהם רק עמכם כנ"ל על אנכי ה' אלהיך א"כ לא תעשון אתי וכו' כמו שיתבאר.

קעא.

יש שתי סברות המינין, הא' הוא כי ח"ו אין שם אלוה כלל, והב' כי יש אלוה אמנם הם שתי רשויות אחד בשמים ואחד בארץ - אל תטעו כמו הערב רב אשר הודו שיש אלוה בעולם כמ"ש ואל ידבר עמנו אלקים אמנם נסתפק בסברה השנית כי יש רשות אחד בשמים ואחד בארץ

ויען נודעו שתי סברות המינין הא' הוא כי ח"ו אין שם אלוה כלל. והב' כי יש אלוה אמנם הם שתי רשויות אחד בשמים ואחד בארץ כנודע כי שני סברות אלו החזירן השי"ת כמ"ש וידעתם היום וכו' בשמים ממעל ועל הארץ וכו' לכן עתה החזירן משתיהן וזה בכח ראיות

מוכרחות הא' הוא באומרו דברתי עמכם והרי זה סותר האומרים שאין שם אלוה ח"ו והב' באומרו כי מן השמים ולא אמר כי מן ההר או כי בשמים, וזה יובן במשז"ל קשו קראי אהדדי כתיב מן השמים השמעך וכו' וכתוב וירד ה' על הר סיני בא הכתוב השלישי והכריע ויט שמיא וירד והענין כי שתי דברים הי' כי בתחילה הפה והרכין השמים והורידן למטה ומשם ירד על הר סיני והראה את עמו וז"א מן השמים כלומר משם מן השמים התחיל הענין ונגמר בירידתו על ההר ואמנה סיבת כל זה הי' להסיר מלבם שתי הסברות הנ"ל כי אלו דבר עמהם בהיותו למעלה בשמים או למטה בהר הי' מודים שיש אלוה ועדיין יאמרו כי יש ח"ו שתי רשויות אבל עתה שהרכין השמים עד הארץ בהר סיני א"כ אלוה אחד שליט בשמים ובארץ, וכיוון שכן אל תטעו כמו הערב רב אשר הודו שיש אלוה בעולם כמ"ש ואל ידבר עמנו אלקים אמנם נסתפקו בסברא השנית כי יש רשות אחד בשמים ואחד בארץ כי זה ענין אומרים בעגל קום עשה לנו אלקים אשר ילכו לפנינו בארץ בדרך הזה כי זה משה האיש וכו' הי' מנהיג אותנו בארץ ועשה לנו אלקים בארץ תמודת משה כי האלקים אשר בשמים איננו מנהיג אותנו בארץ. וז"א ג"כ אלה אלהיך ישראל אשר העלוך ולא אמרו סתם אלה אלהיך ישראל כי יודעים הי' כי יש אלקים בשמים וסיבת טעותם הוא יען עמדו מרחוק ולא ראו פנים בפנים דברו עמהם, אבל אתם אשר ראיתם וכו' אין לכה לטעות כמותם לחשוב שהם שתי רשויות ח"ו וז"ש לא תעשון אתי כלומר בהשתתפותי כי תחשבו שיש רשות אחרת ח"ו עמדי כי הסברא האחרת להכחיש אלהותו אינה עולה בדעת ופשוט אצלי שלא תעשו לכם לבדכם בלתי השתתפותי אבל מה שאני צריך להזהיר היא הסברא האחרת לא תעשון אתי כנ"ל וכו' יתורץ מה שחזר ואמר לא תעשון לכם ולהורות כי כוונתו היא להורות ולהזהירם על העגל שהוא אלהי זהב לא אמר לא תעשון אתי אלהים אחרים אבל פירש ואמר אלהי כסף ואלהי זהב וסמך ואלהי זהב אל ולא תעשון לכם.

קעב.

אל תטעו במה שראיתם כי מן השמים הרחוקים דברתי עמכם, ובשכיל כן תבקשו מנהיג בארץ, כי הרי מזבח אדמה ארציית תעשה לי, ושם בארץ אבוא אליך ואנהיג אותך וברכתיך ואשפיע עליך הצורך, ואהיה לך לאלוה וגם מנהיג

אז ירצה לא תעשו עבודה זרה אלהי כסף וז"ש וגם לא אלהי זהב לא תעשו לכם, כלומר ומנהיג פי' הגם שלא תעבדוה לאלוה ממש ואל תטעו במה שראיתם כי מן השמים הרחוקים דברתי עמכם ובשכיל כן תבקשו מנהיג בארץ כי הרי מזבח אדמה ארציית תעשה לי ושם בארץ אבא אליך ואנהיג אותך וברכתיך ואשפיע עליך הצורך ואהי' לך לאלוה וגם מנהיג.

אז ירצה הזהירן משתי הסברות הא' לא תעשון אתי ר"ל בשמים ממועל במקום שאני עומד וגם למטה בארץ לא תעשון לכם ר"ל במקום שאתם עומדים.

קעג.

לא תאמרו: והלא אתה אל בשמים, וצריכים אנו בארץ אל מנהיג שינהוג אותנו, כי אלו היה דברי הערב רב באמרם קום עשה לנו אלקים אשר ילכו לפנינו, כי בני אדם מעותדין לחטוא, ואולי תסתיר את פניך ממנו - הנה מזבח אדמה תעשה לי וזבחת וכו', וע"י כך בכל המקום וכו' אבא אליך וברכתיך, אני בעצמי, ולא תצטרכו אל מנהיג זולתי

מזבחת אדמה וכו' אגב אורחוי' כמו שרמזו להם שעתידין לעשות עגל הנקרא אלהי זהב רמזו להם ג"כ ענין כפירתם שהוא וירא אהרן ויבן מזבח כמ"ש בס' הזוהר שאלמלא המזבח ההוא הי' נחרב אז העולם וז"ש מזבח אדמה תעשה לי ולא לעגל כמ"ש חג לה' מחר ולא לעגל, ופשט הכתוב הוא כי הלא תאמרו והלא אתה אל בשמים וצריכים אנו בארץ אל מנהיג שינהוג אותנו כי אלו הי' דברי הערב רב באמרם קום עשה לנו אלקים אשר ילכו לפנינו כנ"ל כי בני אדם מעותדין לחטוא

ואולי תסתיר את פניך ממנו לז"א הנה מזבח ארמה תעשה לי זבחת וכו' וע"י כך בכל המקום וכו' אבא אליך וברכתך אני בעצמי ולא תצטרכו אל מנהיג זולתי, וא"ת הרי אנו נרים ונעים במרבר ואיך נוכל לבנות לך לשמך מזבח מיוחד לז"א מזבח ארמה וכו' ירצה הנה עיקר המזבח הוא מזבח הנחושת החלול שתעשו לי לשמי ואז בכל מקום שאתם הולכים תמלאוהו ארמה כנודע וז"א בכל המקום ירצה אעפ"י שבכל יום מתחרש לכם מקום חרש לתקים שם את המזבח ואיננו קבוע אין בזה חשש כי בכל מקוה מהם אבא אליך וכו'.

קעד.

ענין המוליך במדבר וכו' נחש שרף וכו' הם כוחות סטרא אחרא המוחזקים תמיד במדבר בהם ינסו את ה' בנסיונות מכוערים ההם ח"ו אלא שתוקף הסטרא מסאבא השולט שם היה מחטיאם שלא כדרך הטבע עד הפילם במדבר, לז"א אל תפחדו בזה כי יש תיקון בדבר, כי כאשר אני ארצה לבא אצלכם אזכיר תחילה את שמי, ועי"כ כל הסטרא אחרא יתרחקו ויברחו כנודע בסגולת הזכרת שמות הקדושים במקום שהמזיקין מצויין, ואח"כ אבא אליך

עוד ידמוז לסוד גרול הלא הוא מ"ש בספר הזוהר פ' תצא ענין המוליך במדבר וכו' נחש שרף וכו' הם כחות סטרא אחרא המוחזקים תמיד במדבר בהם ינסו את ה' בנסיונות מכוערים ההם ח"ו אלא שתוקף הסטרא מסאבא השולט שם היה מחטיאם שלא כדרך הטבע עד הפילם במדבר ונודע כי האלהים קרושים מתרחק משם לז"א אל תפחדו בזה כי יש תיקון ברבר כי כאשר אני ארצה לבא אצלכם אזכיר תחילה את שמי ועי"כ כל הסטרא אחרא יתרחקו ויברחו כנודע בסגולת הזכרת שמות הקדושים במקום שהמזיקין מצויין ואח"כ אבא אליך וכו' ובוה יתורץ קושייא עצומה השל"ל אשר תזכיר ולא אזכיר גם רהל"ל מזבח ארמה וכו' ושם אבא אליך וכו'. ולא יאמר בכל המקום כי אינו צורך עם מ"ש מזבח ארמה וכו'.

קעה.

אעפ"י שאמרתי שבכל מקום מדבר שתקימו המזבח אבא אליך וברכתך, אין זה אלא במזבח ציבור אשר הוקם באוהל מועד, כי שם הוא המקום אשר אני מזכיר את שמי, ולא יהיה כל אחד בונה מזבח לעצמו

או ירצה כי אעפ"י שאמרתי שבכל מקום מדבר שתקימו המזבח אבא אליך וברכתך אין זה אלא במזבח ציבור אשר הוקם באוהל מועד כי שם הוא המקום אשר אני מזכיר את שמי ולא יהיה כל אחד בונה מזבח לעצמו, וכאשר אח"כ תבואו אל ארץ כנען אשר אז מזבח אבנים הוא כנודע שהיו לוקחין אבנים עגולות הנמצאות בקרקע בתולה שלא נגע בהם ברזל ומערבין אותם בסיד ובקנניא ושופכין לתוך דפוס א' וכו' לא תבנה אתהן גזית וכו' כי אז ותחלליה ולא אוכל לבא אליך וברכתך כי הקודש אינו שורה במקום המחולל.

קעו.

ברוך ה' על שהציל את העם הם הערב רב כצאתם גם הם ממצרים ולא הרגום, ולפי שאלו היו גוים כמותם ומשועבדים לדתיהם ונימוסיהם, ועתה נתגייירו לכן אמר בהם מתחת יד מצרים, אך בישראל לא הזכיר "מתחת יד" אלא "מיד" הוא השעבוד, אבל לא היה לגמרי תחת דתיהם כמו הערב רב, ולכן בישראל הזכיר שם ההוי"ה כי חלק ה' עמו, אך בהם אמר הציל סתם, ויחזור גם לשם אלקים הנזכר בתחלה וישמע יתרו וכו'.

ויאמר וכו' יש מפרשים כי אתכם ר"ל משה ואהרן והעם הם ישראל ואיננו נכון כי הם לא היו בכלל השעבוד ואם בשביל שליחותם אין דרך המלכים להעניש את השליח. והנראה במה שנדקדק ג"כ למה תחלה הזכיר פרעה ומצרים ולא אח"כ והענין ברוך ה' אשר הציל אתכם הם כללות בני ישראל מיד מצרים ומיד פרעה המשעבדים אותם כמ"ש ויאמר אל עמו הבה נתחכמה לו וכו' וגם ברוך ה' על שהציל את העם הם הערב רב בצאתם גם הם ממצרים ולא הרגום ולפי שאלו היו גוים כמותם ומשועבדים לדתיהם ונימוסיהם ועתה נתגייירו לכן אמר בהם מתחת יד מצרים אך בישראל לא הזכיר מתחת יד אלא מיד הוא השעבוד אבל לא היה לגמרי תחת דתיהם כמו הערב רב ולכן בישראל

הזכיר שם ההויה כי חלק ה' עמו אך בהם אמר הציל סתם ויחזור גם לשם אלקים הנזכר בתחלה וישמע יתרו וכו'.

ספר עין הדעת טוב - פרשת משפטים

קעז.

כמו שבארנו לעיל ענין לא תעשו אלהי זהב לכם לתועלותיכם למנהיג כלכד, כמו שאמרו הערב רב קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו, כי הרי מזבח אדמה תעשה לי ועל ידי כן אף כי אני בשמים רחוק מכם, ולסיבה זו תטעו לבקש מנהיג, ולכן על ידי מזבח אדמה ארציי' תעשה לי, ושם ארד מן השמים ואבא אליך בארץ וברכתיך ואנהיגך ככל הצורך, כמו כן ואלה המשפטים בוא"ו יתירה מוסיף על הראשונים, גם מצוה זו של העבד עברי הקדים לכל המצות, כי גם הוא חטא להיותו גנב כי לא בטח בקונו המשגיח והמנהיג והשולח ברכתו לכל איש ואיש, ולכן נמכר בגניבתו לעבד כיון שלא האמין באדונו העליון הזן ומפרנס אותו

ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם וכו' סמיכות הפרשיות ירמוז וכו'. ואם נסמוך פ' זו אל סיום הפרשה הקודמות מזבח אדמה וכו' כמו שבארנו שם עניינה לא תעשו אלהי זהב לכם לתועלותיכם למנהיג בלבד כמ"ש הערב רב קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו כי הרי מזבח אדמה תעשה לי ועל ידי כן אף כי אני בשמים רחוק מכם כמ"ש אתם ראית' כי מן השמים וכו' ולסיבה זו תטעו לבקש מנהיג ולכן על ידי מזבח אדמה ארציי' תעשה לי ושם ארד מן השמים ואבא אליך כארץ וברכתיך ואנהיגך ככל הצורך. ולכן אחר שרת הרברות הקדים מצות המזבח לכל שאר המצות וכמו כן ואלה המשפטים בוא"ו יתירה מוסיף על הראשונים גם מצוה זו של העבד עברי הקדים לכל המצות כי גם הוא חטא להיותו גנב כי לא בטח בקונו המשגיח והמנהיג והשולח ברכתו לכל איש ואיש כנ"ל אבא אליך וברכתיך בלשון יחיד וכנודע כי המזבח נקרא שולחן כמשול' ביחזקאל על ויאמר אלי זה השלחן אשר לפני ה' וכנודע כי משבטלו נסכים וקרבנות ומנחות בטלו בשר ויין ולחה בעולם ולכן נמכר בגניבתו לעבד כיון שלא האמין באדונו העליון הזן

ומפרנס אותו ונודע כי שורש האמונה היא ענין הבטחון והיכר היות משגיח בעולם ואם נממכה אל עשרת הדברות עצמן יאמר ואלה המשפטים ודיני עבד עברי כולם הם הוראה על היותם מוסיפים מל הראשוני ה' ב' מצות אנכי ולא יהיה לך כנוכר כי היותו גנב יורה על בלתי מאמין כי ה' אלקיו ומשגיח עליו וע"כ תשובתו היא שש שנים יעבוד לרבו יען עובר על אשר הוצאתיך ממצרים מבית עבדים וכמ"ש כי לי בני ישראל עבדים עברי הם ולא עבדים לעבדים לכן עונשו שש שנים יעבוד את רבו ואח"כ שקבל עונשו ובשביעית יצא לחפשי חנם כי עבדי הה ולא עבדים כבתחלה כמו שיתבאר.

ספר עין הדעת טוב - פרשת תרומה

קעח.

ישראל נקרא גוי אחד, ולכן "אשר תקחו מאתם", ולא מאת הערב רב שהן מעורבין ואין בהם אחדות, ורק ישראל נקרא אחד, וכן המשכן נקרא אחד כמ"ש ויהי המשכן אחד - המשכן הי' לכפר על עגל הזהב המורכב משנים שור וחמור כמ"ש אלה אלהיך ישראל ולא אמרו זה אלהיך, ולכן יבא הזהב ראשון א' של אחד שכלו הי"ג תרומות ויהי עם שאר המינין כמנין אחד לכפר על הפירוד הנעשה על ידי זהב העגל

או ירצה ועשו זכו' ככל זכו' כי ס"ת מקדש ושכנתי בתוכם ס"ת שמי' והענין הרגיש כי השמי' שמי' לה' זכו' ואיך אניח השמים וארד לשכון בתחתונים לזה הודיע סוד נפלא גדול כי השי"ת וכחותיו הם כשלהבת קשורה בנחלת והוא ועצמותו הוא בשמים וכוחו בארץ והם סוד ברוך הוא וברוך שמו וסוד ביום ההוא יהי ה' אחד ושמו אחד וענינם כרמיון השמש ואורו הנמשך ממנו שאין בהם פירוד ועכ"ז ניתן השמש במרומים ואורו בארץ (חסר כאן וחבל על דאברין ולא משתבחין) סמני הקמורת ולכן הי' מספרם כמנין אחד כנ"ל כענין ישראל הנקרא גוי אחד ולכן אשר תקחו מאתם ולא מאת הערב רב שהן מעורבין ואין בהם אחדות ואם תרדקך תראה כי ישראל נקרא אחד כי כן הדבר כי

אביהם הזקן הוא אחד ובניו מן רחל ולאה הגבירות הם ח' מן אחד ובניו מן השפחות הם ד' מן אחד הרי כי בני ישראל הבנים עם האב במספרו וכסדר האותיות והמשכן נקרא אחד כמ"ש ויהי המשכן אחד כי י"ג דברים נכללו בו והקבה"ו השוכן בתוכם נקרא אחד כמ"ש ה' אלקינו ה' אחד כי גם הוא נקרא שם הויה ובו י"ב צרופים ועם הכולל הרי אחד ולרמוז דבר זה יותר על נכון התחיל מספר הי"ג דברים בזהב ולא באבני שוהם עם שהם יותר יקרים וחשובים לרמוז כי הנה המשכן ה' לכפר על עגל הזהב המורכב משנים שור וחמור כמ"ש אלה אלהיך ישראל ולא אמרו זה אלהיך ולכן יבא הזהב ראשון א' של אחד שבאלו הי"ג תרומות ויהי עם שאר המינין כמנין אחד לכפר על הפירוד הנ"ל הנעשה ע"י זהב העגל.

קעט.

ישראל שלא עשו העגל להיות להם למנהיג אשר ילך לפניהם, יעשו לי מקדש ושכנתי בתוכם להנהיגם ללכת עמהם, משא"כ הערב רב שעשו העגל מנהיגם, לכן לא יעשו לי מקדש לשכנו בתוכם להנהיגם

ועשו לי זכו' ישראל שלא עשו העגל להיות להם למנהיג אשר ילך לפניהם יעשו לי מקדש ושכנתי בתוכם להנהיג' ללכת עמהם משא"כ הערב רב שעשו העגל מנהיגם לכן לא יעשו לי מקדש לשכנו בתוכם להנהיגם ובזה כמה מעלות טובות למקום עליכם הא' כי הם עשו העגל ואתה עושין המשכן לי שאשכון אני בתוכם ולא העגל והב' כי העגל טמא ושלכם נקרא מקדש בתכלית הקדושה הג' כי הם עשו העגל לשילך עמהם דרך הליכה אבל אני ושכנתי בתוכם דירת קבע ולא דרך הליכה הד' כי הם בקשוהו שילך לפניהם ולא בתוכם ואני אשכון בתוכם לשתהי' השגחתי עליכם בתכלית ע"ד שבארנו בדרך הראשון כמ"ש נוסע אוהל מועד בתוך המחנות גם ירמוז כי אל תחשוב שהמקדש הזה שאשכון בו אניחו מחוץ למחנה ע"ד שנאמר ומשה יקח את האוהל ונמה

לו מחוץ למחנה שהיא בית מדרשו של משה אמנם מקדש הנ"ל אניחוחו בתוכם תוך המחנה להורות שמחלתי לכם עון העגל כרצונו הפשוט.

ספר עין הדעת טוב - פרשת כי תשא

קפ.

הערב רב הם העושים העגל כמעשה ופרקו נזמיהם, אך ישראל לא חטאו אלא במחשבה בלבד כשראו ענין העגל, וכל אחד משניהם גורם מחצית העון, ולכן ונתנו כופר נפש מחצית השקל, כי המחשבה היא מחצית העון - אם היו חטאו גם כמעשה לפרוק גם הם נזמי הזהב כמו הערב רב, היו צריך אז להיות הכופר איש כפי חטאו, העשיר לפי חטאו כנתינת הרכה זהב לעגל והעני לפי חטאו המועט, כמו בתרומת המשכן כפי נדבת הלב העשיר ירבה והדל ימעיט, אמנם כיון שלא חטאו רק במחשבה, השוה כולם עשיר ועני, לכן העשיר לא ירבה וכו' מחצית השקל בלבד כנגד המחשבה

אז ירצה קרוב לזה והוא במה שנודע כי הערב רב הם העושים העגל כמעשה ופרקו נזמיהם אך ישראל לא חטאו אלא במחשבה בלבד כשראו ענין העגל והנה הנפש חוטאת במחשבה והגוף גומרו כמעשה וע"י שניהם נגמר העון כמ"ש הוי חושבי האון וכו' לאור הבוקר יעשוה וכו' וכל אחד משניהם גורם מחצית העון וז"ש כי תשא את ראש בני ישראל אשר לא חטאו כמעשה כמו הערב רב רק בהרהור מחשבתם התלויה במוח אשר בראשם וזה רמז באמרו לשון המספר בלשון נשיאות ראש כי שם ה' חטאם במחשבה התלויה בראש והיא הנשואה מכל הגוף כמ"ש והמתנשא לכל לראש ולכן ונתנו כופר נפש כי שם היא במחשבה ולא כופר גופו כי לא חטאו כמעשה ולכן זה יתנו וכו' יען עברו על הלוחות שנאמר בהם מזה ומזה הם כתובים וכתובים בתחלתן אנכי ולא יהי' לך שהם תלויין במחשבה כנודע כי לא תעשה לך פסל וכו' היא כמעשה ולכן גם הכופר שיתנו הוא מחצית השקל כי המחשבה היא מחצית העון אמנם יען שתים אלו שמעננים מפי הגבורה והם שורש לכל יו"ד הדברות כנודע לכן מחצית זה השקל יהי' עשרה גרה כנגד עשרת הדברות והנה

אלו גם חטאו במעשה ופרקו גם הם נזמי הזהב כמו הערב רב אפשר מי שהיה עשיר נתן אז זהב הרבה לעגל והעני נתן זהב מועט וגם עתה תרומה זו יהי' כענין תרומת המשכן כפי נדבת הלב העשיר ירבה והדל ימעיט אמנם כיון שלא חטאו רק במחשבה השוה כולם עשיר ועני לכן העשיר לא ירבה וכו' מחצית השקל בלבד כנגד המחשבה כנ"ל ולהיות זאת תרומת הארנים שהיא לכפר על עון העגל שכפרו באנכי ה' אלקיך לכן נאמר בו תרומה לה' בלמ"ד כלומר תרומה זו תהי' לה' אותו שכפרו בו בתחילה והאמינו בעגל וזהו לה' לסיבת מה שכפרו וחטאו לה' ית' ולא כתיב תרומת ה' בלי למ"ד כמו שתיים האחרות כמו שיתבאר.

קפא.

כי תשא את ראש "בני ישראל", ולא מן הערב רב שחטאו בעגל במעשה ואין להם כפרה וריצוי במעשה המשכן, אבל בישראל ונתנו איש כופר נפשו לכפרם ולנקותם מעונותיהם על ידי התמידין הבאין מתרומה זו, ועל ידי כן תהיה שררה גדולה ונשיאת ראש לישראל, שלהם ניתנה כפרת הקרבנות, ולא לערב רב

ונתנו איש כופר נפשו ואמנם עיקר מצוה זו אינה רק חיוב ממסר הנזכר בפ' במדבר וזה הורה במה שאמר לפקודיהם כמו שיתבאר ונתחיל בדיוק מילת הכתובים אמר בני ישראל ולא מן הערב רב שחטאו בעגל במעשה ואין להם כפרה וריצוי במעשה המשכן כנ"ל על ויקחו לי תרומה וכו' אבל בישראל ונתנו איש כופר נפשו לכפר ולנקות מעונותיהם ע"י התמידין הבאין מתרומה זו כנ"ל ועי"כ תהיה שררה גדולה ונשיאת ראש לישראל שלהם ניתנה כפר' הקרבנות ולא לערב רב וז"ש כי תשא את ראש בני ישראל ולכן לא אמר כי תפקוד כמ"ש פקוד את בני לוי לרמוז כי פקודה זו נשיאות ראש הוא להם.

קפב.

דבר אל בני ישראל, ולא אל הערב רב, כי הם יקחו לי תרומה ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, ולא בתוך הערב רב, וזה יורה חיבתו יתירה ונדעת להם לאין

קץ שיניח העליונים וישכון עמהם בארץ, ולא עוד אלא שאף הערב רב שנתגיירו לא ישכון גם עמהם - אתה עצמך אשר דברת לבני ישראל על מלאכת המשכן מאתם ולא מן הערב רב, צריך שאתה שלא ע"י אהרן והזקנים תדבר עליהם ענין השבת

אבל הענין במה שהקדימו רז"ל לבאר מלת אך שבא למעט את השבת ממלאכת המשכן והענין כי הנה בארנו בפ' תרומה כי אמר השי"ת אל משה דבר אל בני ישראל ולא אל הערב רב כי הם יקחו לי תרומה ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם ולא בתוך הערב רב וזה יורה חיבתו יתירה נודעת להם לאין קץ שיניח העליונים וישכון עמהם בארץ ולא עוד אלא שאף הערב רב שנתגיירו לא ישכון גם עמהם וא"כ ראוי למחר את הקץ בהשתדלות נמרץ בחפזון לעשות המשכן ביום ובלילה ואפילו בשבת כי התועלת רב לקבל אלהותו ית' עמהם כי זה הוא יותר יתרון ואות נמרץ בינו לבין ישראל וראוי לחלל את השבת מפני כך ולכן ואתה עצמך אשר דברת לבני ישראל על מלאכת המשכן מאתם ולא מן הערב רב צריך שאתה שלא ע"י אהרן והזקנים תדבר עליהם ענין השבת והלואי שיאמינו ויקיימו השבת מרוב תאוותם לגמור המשכן שאשכון בתוכם כי כיון שהפה שלך אמר הוא עצמו יתיר ותהיה נאמן אצלם ואמנם צריך ג"כ שתאמר אליהם באופן נאות כדי שיקבלו דבריך וזהו האופן שתאמר אך את שבתותי תשמרו וז"ש לאמר אך את וכו' והענין אף אם צויתי אליכם ענין המשכן שהוא שבת גדול לכם ממעט אני את השבת במלת אך ממלאכת המשכן לסיבת רבות כמו שנבאר, הא' היא כי שבתותי הם כי אני צויתים אתכם על שמירתם ואני ג"כ הוא שצויתי על המשכן ומי שצויה זה ציווה גם את זה והכל מרועה אחד נצטוויתם.

קפג.

אל הארץ אשר נשבעתי וכו' לזרעך אתננה, עם בני ישראל זרע האבות אתה מדבר, ולא עם הערב רב, לפי שהם עשו את העגל ולא בני ישראל, זה יורה שישראל לא חטאו ויש לך אהבה קדומה וחזקה עמהם - העל את העם הזה,

ערב רב על פי הארז"ל

קיא

למעוטי ערב רב, ולא אמר העל את העם סתם כדרך מ"ש השי"ת בראשונה
ועתה לך נחה את העם סתם

עוד אחרת כי אמרת אל הארץ אשר נשבעתי וכו' לזרעך אתננה וזה
יורה כי עם בני ישראל זרע האבות אתה מדבר ולא עם הערב רב
וזה לפי שהם עשו את העגל ולא בני ישראל וא"כ גם זה יורה שישראל
לא חטאו ויש לך אהבה קדומה וחזקה עמהם וזה רמז באומרו העל את
העם הוזה למעוטי ערב רב ולא אמר העל את העם סתם כדרך מ"ש
השי"ת בראשונה ועתה לך נחה את העם סתם.

קפד.

יען הוצאת הערב רב שלא מדעתי והחטיאו את ישראל נחלתי ע"י העגל, לכן
אמרתי ושלחתי לפניך ממש מלאך ולא אמרתי לפניכם או לפניהם

הרי מכל הנ"ל הוכחתי כי אוהב אתה את ישראל ומחלת להם עון
העגל א"כ לך אתה עמהם ונחה אותם וא"ת כל זה בנוי על יסוד
תוהו כי תחשוב שהסיבה היא בעבור ישראל ואיננו כך רק לסיבתך כי
כך אמרתי לך לך רד כי שחת עמך וכו' יען הוצאת הערב רב שלא
מדעתי והחטיאו את ישראל נחלתי ע"י העגל ולכן אמרתי ושלחתי לפניך
ממש מלאך ולא אמרתי לפניכם או לפניהם לז"א ואתה ידעתך
בשם.

קפה.

"וראה כי עמך הגוי הזה", הנה אתה כפיך אמרת לך רד כי שחת עמך, הם
ערב רב שאני הוצאתים שלא מדעתך, והם אשר שחתו ועשו את העגל, אבל
עמך ישראל לא שחתו, לכן ראה כי עמך ישראל הם הגוי הזה אשר אני
מתפלל עליהם, והם לא שחתו, ואיך אתה אומר כי עם קשה עורף אתה פן
אכלך בדרך, והרי לא חטאו בעגל, אלא עמי שהם הערב רב

וראה כי עמך הגוי הזה וכו' ירצה הנה אתה כפיך אמרת לך רד כי
שחת עמך הם ערב רב שאני הוצאתים שלא מדעתך והם אשר
שחתו ועשו את העגל אבל עמך ישראל לא שחתו לכן ראה כי עמך

ערב רב על פי האריז"ל

קיב

ישראל הם הגוי הזה אשר אני מתפלל עליהם והם לא שחתו ואיך אתה אומר כי עם קשה עורף אתה פן אכלך בדרך והרי לא חטאו בעגל אלא עמי שהם הערב רב כנו"ל.

קפו.

האמת הוא שאומות העולם וגם הערב רב לא היה ראויים ליהנות ולהסתכל בזיו השכינה ההולכת לפניהם, על כן מכחוץ היה אותו עמוד הענן כתמרות עשן להכהות עיניהם שלא יסתכלו, ומכפנים היתה מקוסרת מור ולבונה מכל מיני בשמים שכרא השי"ת

וְזָשׁ ובמה יודע וכו' אני ועמך שווין בדבר הלא בלכתך עמנו בהשואה אחת ונפלינו אני ועמך ולא אני לבדי. וביאר כמה טענות בזה הא' היא כי בהיותך הולך אל עם ישראל כמו בתחלה שנאמר וה' הולך לפניהם יומם בעמוד וכו' ניכר הדבר ונודע לכל אומות העולם כי גם אני גם עמך מצאנו חן בעיניך כמשו"ל על פסוק מי זאת עולה מן המדבר וביאורו כך כי האמת הוא שאומות העולם וגם הערב רב לא היה ראויים ליהנות ולהסתכל בזיו השכינה ההולכת לפניהם וע"כ מבחוץ היה אותו עמוד הענן כתמרות עשן להכהות עיניהם שלא יסתכלו ומכפנים היתה מקוסרת מור ולבונה מכל מיני בשמים שכרא השי"ת וז"ש מכל אבקת רוכל הוא השי"ת רוכל האמיתי בעל כל הבשמים שבעולם שכראם בגנו כמו"ש הפיחי גני יזלו בשמיו ועב"ז בראות כל העולם ממזרח למערב את עמוד הענן כתימרות עשן עולה מן המדבר עד לרקיע יודעים היו כי ה' הולך לפני ישראל נחלתו.

קפז.

בענין חסרון האמונה לא כלל משה עמהם, ולא אמר כי עם קשה עורף אנחנו אלא הוא, אבל בענין סליחת העון כלל עצמו עמהם, כי גם הוא גרם לכל זה יען הוציא את הערב רב מארץ מצרים והחטיאו את ישראל במעשה העגל - עון העגל וחטא הוצאת הערב רב כולנו שותפים בהם אני וישראל, ולכן מבקש אני שתלך בקרבנו כדי שתסלח לעונינו ולחטאתינו כולנו אנחנו, אני וישראל

והנה בענין חסרון האמונה לא כלל משה עמהם ולא אמר כי עם קשה עורף אנחנו אלא הוא אבל בענין סליחת העון כלל עצמו עמהם כי גם הוא גרם לכל זה יען הוציא את הערב רב מארץ מצרים והחטיאו את ישראל במעשה העגל והראיה לזה מ"ש לו הקב"ה לך רד כי שחת עמך וכו' וארז"ל מלמד שח"ו נתנדה משרע"ה או בב"ד של מעלה ולז"א לעונינו ולחטאתינו שלי ושלחם האמנם לפי שישראל חטאו במזיד הנקרא עון ומשה חטא בשוגג כי לשם שמים נתכוון ולא להחטיא אלא שגרם החטא לכן הזכיר פה עון וחטא כי עון העגל וחטא הוצאת הערב רב כולנו שותפים בהם אני וישראל ולכן מבקש אני שתלך בקרבנו כדי שתסלח לעונינו ולחטאתינו כולנו אנחנו אני וישראל.

קפח.

השי"ת השיב למשה: בקשת שאסלח עון ישראל בעון העגל ואסלח חטאתך במה שהוצאת את הערב רב ממצרים, ולכן כנגד הערב רב שהוא החטא שלך, אסלח בראשונה, כמ"ש נגד כל עמך וכו', הם הערב רב הנקראים עמך ולא עמי, ובזה תכיר כי נתצתי לך בהעלתם, ואח"כ אסלח את עון ישראל, וז"ש וראה כל העם, הם ישראל שאינם נקראים עמך - ומה שהקדמתי סליחתך בראשונה, לפי שאפילו סליחתם אינה אלא בעבורך, כי מצאת חן בעיני - אשר אני עושה עמך, ולא עמהם, רק בעבורך

ולכן השיב לו מסוף דבריו לראשם אחת ואחת כמו שיתבאר והנה התחיל ממה שאמר משה ונחלתנו כנ"ל ולזה השיבו הנה אנכי כורת ברית עתה מחדש על מה שאמרת ונחלתנו כדי שתהי' נחלה וירושה שאין לה עוד הפסק אף אם יחטאו כי יען כי התחלה הראשונה בהנחל עליון גויים וכו' לא היתה ע"י כריתת ברית לכן בקשתי לרחותם כשחטאו בעגל וכנגד וסלחת לעונינו וכו' נגד כל עמך אעשה וכו' ובכן יכירו כי סלחתי ומחיתי כעב פשעם כי אלולי זה לא הייתי עושה להם נפלאות מחדש גדולות מן הקודמות אל מעשה העגל והנה בקשת שאסלח עון ישראל בעון העגל ואסלח חטאתך במה שהוצאת את הערב רב ממצרים ולכן כנגד הערב רב שהוא החטא שלך אסלח בראשונה

כמ"ש נגד כל עמך וכו' הם הערב רב הנקראים עמך ולא עמי כמ"ש כי שיחת עמך ובוזה תכיר כי נתרצתי לך בהעלתם ואח"כ אסלח את עון ישראל וז"ש וראה כל העם הם ישראל שאינם נקראים עמך ומה שהקדמתי סליחתך בראשונה לפי שאפילו סליחתם אינה אלא בעבורך כי מצאת חן בעיני וז"ש אשר אני עושה עמך ולא עמהם רק בעבורך כמו שנבאר.

קפט.

עמוד הענן לא היה הולך אלא לפני ישראל - גם נס ענני לכבוד לישראל בלבד היה, כי הערב רב מחוץ לעננים היו - כן נתינת התורה לישראל היתה - גם נס המן, לישראל היה, כי הערב רב לא אכלוהו, רק אכלו הפסולת הנשאר ברחיים אחר טחינתו וכבר הוסר ממנו שמנו ודובשו - הערב רב גם שונגדס אעשה נפלאות אין בהם הכחינה להכחין פטרות הדברים ולהאמין אמונה שלימה כי כולם הם מעשי ידי, אבל ישראל עם חכם כשיראו הנפלאות יכירו ויאמינו כי כולם מעשה ה' הם ויכירו גודל נוראותיו בדקדוק כי נורא הוא וידעו כי אני הוא העושה אותם ולא זולתי כאמונה שלמה

והנה להיות כי הנפלאות הראשונות נעשו לישראל ולא על הערב רב כי לטעם זה בקשו הערב רב לעשות העגל שילך לפניהם כי עמוד הענן לא הי' הולך אלא לפני ישראל כמבואר אצלנו שם וז"ש אשר ילכו לפנינו כי זה משה האיש אשר העלנו משם מדעת הקב"ה לא ידענו מה הי' לו וא"כ קום עשה לנו בלבר אלקים אשר ילכו לפנינו לעצמינו ואח"כ הוסיפו לחטוא את ישראל ואמרו אלה אלקיך ישראל וכנודע כי גם נס ענני כבוד לישראל בלבד הי' כי הערב רב מחוץ לעננים הי' וכן נתינת התורה לישראל היתה כמבואר אצלנו על פסוק וכל העם רואים וכו' גם נס המן לישראל הי' כי הערב רב לא אכלוהו רק אכלו הפסולת הנשאר ברחיים אחר טחינתו וכבר הוסר ממנו שמנו ודובשו כנזכר בס' הזוהר בפסוק שמו העם ולקטו וכו' ולכן הנפלאות אשר אעשה הי' יהי' גם נגד כל עמך וזה להודיעך שסלחתי חטאתך כנזכר במה שנתרצתי אל עמך כנ"ל ואמנם גם שנפלאות הראשונות הי' גדולים לא

הי' רק נגד ישראל בלבד אבל כל הגוים וכל הארץ לא ראו את מעשי ה' בעיניהם כי אם לשמוע אוזן כמו"ש וישמע יתרו וכו' שמעו עמים ירגזו וכו' נמצא שלא נברא שם בכל כללות הארץ ובכל הגוים רק במדבר במקום שהי' ישראל הולכים והם לבדם הרואים אבל הנפלאות שאעשה אח"כ יהי' כל הגויים רואים אותם ויבראו שם ועיניהם רואים כנודע מענין העמדת חמה ולבנה למשה בפ' האזינו וליהושע בהיותו בנבעון וקריעת מי הירדן שקמו נד אחד עד שראו אותם כל מלכי מזרח ומערב כדאיתא פ"ה ממוס' פוטה גם כל מלחמות מלכי כנען אמרו רז"ל כי אותם אחד ושלישים מלכים שהיה שם הי' המשני' של כל המלכים שבכל העולם שכולם הי' להם חלק מועט בארץ כנען כמו"ש ז"ל בתענד על מי מגידו ובפסוק ואראה בשלל אדרת שנער פורפירא בבלאה כי משנה מלך בבל הי' מעונה ומלך על יריחו וכנגד מה שאמר כי עם קשה עורף להאמין לא כך הוא כי וראה כל העם הם עם ישראל שאינם נקראים עמך רק העם אשר אתה בקרבו כאחד מהם שאתה והם הם נקראים עמי ואני מלך עליכם כולכה ועי"כ יאמינו בי לגמרי ובפרט כי הערב רב גם שנגדם אעשה נפלאות אין בהם הבחינה להבחין פרטות הדברים ולהאמין אמונה שלימה כי כולם הם מעשי ידי אבל ישראל עם חכם כשיראו הנפלאות יכירו ויאמינו כי כולם מעשה ה' הם ויכירו גודל נוראותיו בדקדוק כי נורא הוא וידעו כי אני הוא העושה אותם ולא זולתי באמונה שלמה וז"ש אשר אני עושה.

קצ.

אילו וכנס משה לארץ לא שלטה אומה ולשון עוד כישראל, והיה להם אז גאולת עולם, ובשביל זה הפציר משה בכניסת הארץ בפ' ואתחון, ועל כן רצה הקב"ה להשלים קצת מרצונו, והוא כי הוא הגואל הראשון והוא האחרון, גם דורו של משה עצמו הוא דורו של משיח

עוד אפשר לפרש שני הפסוקים אלו האחרונים על לעתיד לבא וכמו שרמזו בדבריו אעשה נפלאות אשר לא וכו' וזה במשז"ל כי אילו נכנס משה לארץ לא שלטה אומה ולשון עוד בישראל והי' להם אז

גאולת עולם ובשביל זה הפציר משה בכניסת הארץ בפ' ואתחנן וע"כ רצה הקב"ה להשלים קצת מרצונו והוא כי הוא הגואל הראשון והוא האחרון כנזכר בספר הזוהר על עד כי יבא שילה דא משה בנימטריא כנזכר בפ' משפטים.

קצא.

"אראנו נפלאות", ולא אמר "אראך" לנוכח, לרמז "אראנו" לאותו הדור עצמו היוצא ממצרים, כי יחזרו לבוא בעולם ולהתגלגל בדורו של משיח לראות נפלאותיו ית' כימי צאתך מארץ מצרים

ואל זה רמזו רז"ל כגואל ראשון כד גואל אחרון גם דורו של משה עצמו הוא דורו של משיח כמ"ש אראנו נפלאות ולא אמר אראך לנוכח כמ"ש צאתך לנוכח לרמזו אראנו לאותו הדור עצמו היוצא ממצרים כי יחזרו לבא בעולם ולהתגלגל בדורו של משיח לראות נפלאותיו ית' כימי צאתך מארץ מצרים ולכן עתה אחר שכבר הודה השי"ת לבל שאלותיו גם את הדבר הזה אשר דברת אעשה וכו' שהן תועלות ישראל וגם תועלותיו עצמו לדעת את דרכיו וגם לראות את כבודו כנ"ל שאל את אשר יהי באחרית הזעם כי כבר ידע משה את כל העתיד וכמ"ש ז"ל על אהיה אשר אהיה וכו' אהיה עמהם בגלות זה של מצרים וגה אהיה עמהם בשאר גליות ולהיותו נאמן כמ"ש ויזכור ימי עולם משה עמו וכו' ביקש תפלה על ישראל גם על כל העתיד יקרה אותם באחרית הימים הן בגלות אחרון הן אחר ביאת המשיח וכמו שיתפאר בעז"ה ונתחלל בענין הגלות האחרון אשר לכולם נתפרש קצם ונודעה זמן גאולתה ולא כן גלות אדום האחרון שעליו נאמר כי יום נקם בלבי.

קצב.

יען כהיות השכינה בגלות עם ישראל מסתרת עצמה, כמ"ש ואנכי הסתר אסתור וכו', כדי שלא לעשות להם נפלאות טרם זמן הגאולה, לכן אמר בקרבנו, וסתרת בקרבנו, ולא נגלית לפנינו

ולהיותו ארוך מאוד יש לחוש פן יתיאשו ח"ו מן הגאולה ויחטאו
 ויאברו בארץ אויביהם ולכן אם הוא כמו שהבטחתי ואמרת
 כי מצאת חן בעיני ואם לא ר"ל עתה אחר שהבטחתי הוא כן כי מצאתי
 חן וכו' מאלה אני פניך ילך נא לשון בקשה אדני בקרבנו היא השכינה
 הנקראת כן ההולכת בגלות תמיד עם ישראל כמ"ש על בבל צרתם לו
 צר גלו לבל ולאדום שכינה עמה וכו' ובפשעכם שולחה אמכם וצורך
 בקשה זו היא יען כי עם קשה עורף ואף כי הכיתם זה שלש רגלים בגלות
 בבל וזמרי ויוון הכיתם ולא חלו מאני לקחת מוסר כי עם קשה עורף הם
 וירא אנכי אותו פן יאברו בגלות האחרון הארוך כי ע"י הליכתך עמנו
 וסלחת לעונינו וכו'. כדרך האם המרחמת על בניה בל יבלו בנויים
 מחמת חטאתם וכנודע מ"ש בספר הזוהר כי משה עצמו עתיד להתגלגל
 בדרא בתראה ולזה כלל את עצמו באומרו בקרבנו לעונינו ולחטאתינו
 ונחלתנו ויען בהיות השכינה בגלות עם ישראל מסתרת עצמה כמ"ש
 ואנכי הסתר אסתר וכו' כדי שלא לעשות להם נפלאות טרם זמן הגאולה
 לכן אמר בקרבנו נסתרת בקרבנו ולא נגלית לפנינו כי מי יציאתנו מארץ
 מצרים גם יפורשו הכתובים האלו בזמן הגאולה עצמה האחרונה ילך נא
 אדני וכו' וזמן הגאולה היא תחיש ותמהר אותה כי אז תלך אתה ה'
 בקרבנו משא"כ בזמן הגלות שהסתרת פניך ממנו אבל אז כתיב כי הולך
 לפני כי ה' הוא שם ההוי"ה ומאסיפכם לעשות אתכם אסיפה וקהל אחר
 לשרות בקרבכם הלא הוא אלקי ישראל הוא שם אדנות הנקרא שכינה
 וכן כתיב ויעבר טליכם לפניהם היא אדני מלכותא דרקיע וה' שם הוי"ה
 בראשם של כולם שה אדני וישראל הנ"ל וטעם בקשתי זאת הוא לסיבת
 כי עם קשה עורף הוא וירא אנכי אולי גם אחר גאולה הרביעית יוסיפו
 לחטוא ותחזירם בגלות חמשי ח"ו ובהיותך בקרבנו אף אם נחטא אז
 וסלחת לעונינו ולחטאתינו אם נחטא אז כמ"ש והחוטא בן מאה שנה
 יקולל וכתוב כי אסלח לאשר אשאר וכו' וע"כ ונחלתנו לא תחזיר
 להוסיף עוד להגלותינו כבתחילה אבל ונחלתנו נחלה וירושה שאין לה
 הפסק עולמית משא"כ כתחילה שנתת לנו הארץ במתנה שיש אחריה

הפסק כמ"ש כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות האל וכו' ונתתי לזרעך וכו' אז השיבו הש"ת על כל מה ששאל ואמר הנה אנכי כורת ברית על כל מה שאמרת להיות שכינתי עם ישראל בגלות האחרון כמ"ש עמו אנכי בצרה וכן אחר ביאת המשיח כנ"ל ותהי' אז גאולה שאין אחריה גלות כמו ששאלת ואמרת ונחלתנו נחלה בלי הפסק ועל זה אני כורת מעתה ברית עמך קשר של קיימא בלתי מוט עולם ועד.

קצג.

כנגד מה שאמר וסלחת לעונינו, אמר נגד כל עמך וכו', הם הערב רב עמו של משה, הבטיחו כי כיוון שסרח וייגע בהם, לא יגע לריק ולבהלה, כי כולם יתגלגלו בדרא בתראה, ויתקנו אז בזכותו - סיבת מיתת משה במדבר היתה להבטיח את דור המדבר שנקברו שם שכולם יחיו בזמן תחיית המתים ויבואו עם משה בזכותו והוא לפניהם, וז"ש וראה כל העם אשר אתה קבור בקרבו עמהם וגם אותיות קרב"ו וקב"רו שווין

ובנגד מ"ש וסלחת לעונינו אמר נגד כל עמך וכו' הם הערב רב עמו של משה כנ"ל. והבטיחו כי כיוון שסרח וייגע בהם לא יגע לריק ולבהלה כי כולם יתגלגלו בדרא בתראה ויתקנו אז בזכותו כמ"ש בספר הזוהר ובהרבה מקומות ובזה נמלח חטא משה שהוציאם ממצרים וכנגד חטאת ישראל בדור המדבר אמר וראה כל העם אשר אתה בקרבו כמ"ש משה עצמו שש מאות אלף רגלי העם אשר אני בקרבו וגם רמז אל משרז"ל כי סיבת מיתת משה במדבר היתה להבטיח את דור המדבר שנקברו שם שכולם יחיו בזמן תחיית המתים ויבואו עם משה בזכותו והוא לפניהם כמ"ש עלה הפורץ לפניהם וכו' וז"ש וראה כל העם אשר אתה קבור בקרבו עמהם וגם אותיות קרב"ו וקב"רו שווין לרמזו אל הנ"ל.

קצד.

תחיית המתים העתידה תהיו בכל הארץ בכל מקום שיש בה מתי ישראל קבורים שם - תחיה העתידה תהיו בכל הגוים ובכל שבעים אומות כמ"ש ורבים מישיני אדמת עפר יקיצו וכו', אלא שאח"כ אותם שאינם הגונים כלל, יחזרו למות וילכו לחרפות ולדראון עולם, כי כל האומות יקומו בעמק

יהושפט לידון, זולת דור המבול ואנשי סדום ודור הפלגה, שלא חיים ולא נידונים

וגם הם יראו את מעשה ה' הנורא שהוא תחיית המתים שהם הנפלאות אשר לא נבראו וכו' הנזכר למעלה, והענין כי אע"פ שכבר היו תחיית המתים בבקעת דורא בזמן יחזקאל היתה שם בלבד באותה הבקעה ולא בכל הארץ אבל תחיית המתים העתידה תהיו בכל הארץ בכל מקום שיש בה מתי ישראל קבורים שם עוד אחרת כי אז היתה התחייה בבני אפרים לבדם או היו מבני ישראל שהרגם נבוכדנצר בבקעת דורא כמשז"ל אבל תחי' העתידה תהיו בכל הגויים ובכל שבעים אומות כמ"ש ורבים מישיני אדמת עפר יקיצו וכו'. אלא שאח"כ אותם שאינם הגונים כלל יחזרו למות וילכו לחרפות ולדראון עולם כנודע כי כל האומות יקומו בעמק יהושפט לידון זולת דור המבול ואנשי סדום ודור הפלגה שלא חיים ולא נידונים וכנגד שתי בחינות אלו אמר אשר לא נבראו בכל הארץ וגם לא בכל הגויים כנ"ל ויכירו וידעו כי כל המעשה הנ"ל שיחיו הערב רב וגם הם דור המדבר הם הכל בזכותך כנ"ל וז"ש אשר אני עושה עמך כלומר בזכותך כי לכן נקברת עמהם במדבר כמ"ש בספר הזוהר על פסוק ויתן את רשעים קברו זה משה שמת במדבר עם הערב רב.

קצה.

דור המדבר היתה להם תרעומות על משה כי הוא גרם להם את כל רעתם ומיתתם במדבר על שהוציא עמהם את הערב רב, כי הם החטיאם תמיד, לכן וראה אז כל העם, הם דור המדבר, את מעשה ה' אשר עשה את הנפלאות לפני הערב רב גם הם כי החייה אותם, והנה נורא הוא ופלא המעשה הזה שהחיה את הערב רב גם הם, כדי שיראו את הנפלאות ההם, באופן כי מעשה ה' אינם הנפלאות, רק את אשר עשה להחיותם גם הם, למען הראותם את הנפלאות, ויכירו וידעו כי בעבורך עשיתי זה, וז"ש "אשר אני עושה עמך", ויכירו כי הסמכתי על ידך באין הוצאות הערב רב, כי סוף סוף יתקונו היטב, ויזכו לחזות כנועם ה', כי יהיו אז גם הם צדיקים גמורים

אז אפשר כי מה שאמר את מעשה ה' אינו חוזר אל עשיות הנפלאות הנ"ל אלא הכוונה כי רור המדבר היתה להם תרעומות על משה כי הוא גרם להם את כל רעתם ומיתתם במדבר על שהוציא עמהם את הערב רב כי הם החטיאם תמיד כנורע ולכן וראה אז כל העם הם רור המדבר כנ"ל את מעשה ה' אשר עשה את הנפלאות לפני הערב רב גם הם כי החייה אותם והנה נורא הוא ופלא המעשה הזה שהח' את הערב רב גם הם כדי שיראו את הנפלאות ההם באופן כי מעשה ה' אינם הנפלאות. רק את אשר עשה להחיותם גם הם למען הראותם את הנפלאות ויכירו וידעו כי בעבורך עשיתי זה וז'ש אשר אני עושה עמך ויכירו כי הסמכתי על ירך באין הוצאות הערב רב כי סוף סוף יתקנו היטב ויזכו לחזות בנועם ה' כי יהיו אז גם הם צריקים גמורים.

קצו.

אם ידחם ויחזרו לסורן יהיה חילול השם בעיני כל העולם, ויהיה עונו גדול מנשוא שאין לו כפרה גודל חלול ה' כמה הוא, גם כי ידחה רבי רבכות גרים הם וזרעם עד סוף הדורות

וירא העם כי בושש משה וכו'. עם הקרמת ספר הזוהר כי סתם העם הם ערב רב יאמר כי ישראל הגם שראו כי בושש משה חשבו כי אולי על איזה סיבה נתעכב כנ"ל ולא עוד אלא שגם אם נאמר כי וראי מת הנה כבר שמעו קולו ית' בעשרת הדברות ונכנסו בברית ושבועה עמו ולא נפמרו מידי כך מפני מיתת משה כי האלקים חי וקיים לעולם ותורתו קיימת אבל אנחנו לא ריבר ה' עמנו בהר סיני וכמו שנתבאר אצלינו בכל פרשיות הקודמות אם בענין זה' הולך לפניהם של ישראל בעמוד ענן וכו' אם בפרשת יתרו כה תאמר לבית יעקב ולא לערב רב ולהם אמר ואתם תהי' לי וכו' אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל ולא אל העם הם הערב רב כנודע זה' כנודע רוצים להסתופף תחת השכינה ואם ידחם ויחזרו לסורן יהי' חילול השם בעיני כל העולם ויהי' עונו גרול מנשוא שאין לו כפרה גודל חלול ה' כמה הוא גם כי ידחה רבי

רבות גרים הם וזדעם עד סוף הדורות והסתכל כי עון העגל קל מאוד כפי דבריהם כי לשם שמים הם מתכוונים לכן בחר לו בחטא הקל ולא בעונות חמורים שאין להם כפרה עולמית ולא עוד אלא שאפשר בין כך ובין כך יבא משה ולא יעשה אפילו זה החטא הקל לכן ויאמר להם פרקו וכו' אני אעשה כדבריכם אבל פרקו וכו' כדי שלא יפרקו עול מעליהם תיכף ח"ו אם יאמר שאינו רוצה אמנם פרקו כו' וכינו ביני יבא משה מן ההר עד שיתפרקו ועד שיעשה העגל ועד שיציידם לאט לאט ועדיין אין בזה רק לאו לא תעשה לך פסל אך טרם שיעבדוהו ממש כי זה עון פלילי יבא משה והנה שאל מהם כפי דבריהם שהי' שואלים שם אלקים מידת הדין שהיא כנקבה אבל הזכר שם הויה מדרת הדרחמים גם העגל פני שוד מהשמאל כנקבה אצל כרובים פני אדם לכן כדי שיהי' הצלחה בענין זה צריך שיהיה נזמי זהב אשר באזניהם של הנשים והטף הטפלים אל הדם ואהרן חשב לעכבם כמ"ש ז"ל ויתפרקו כל העם וכו' כי ראו כי הנשיה מתעכבות וגם כי חשבו אולי נתכוון אהרן לדחותם כנ"ל. כראותו כך שאמרו להביא ולא ידע של מי הנזמים ויקח מידם כי הוא לא ציווה אותם שהנשים עצמן יביאום אלא אתם והביאו אלי ולכן כיוון שהביאוהו בידם לא חשש כי לא ידע וז"ש מידם כי כן ציווים אז הוכרח לעשותו ויעשהו וכו' לסיבה הנ"ל וכיוון שראו שהצליחו נתפרקו יותר ואז ויאמרו אל ישראל אלהיך ישראל אשר העלוך ואינו שם הוי"ה לכם לברכם כי כולנו שווין יחד ולכן עבדו אותו גם אתם כי הדי אתם רוצים הצלחתו ובפרט במ"ש ז"ל כי יצא העגל מאליו גועה ואומר אנכי ה' אלקיך וכו' ואמנם שם אלקים הוא אשר העלוך ומכש"כ אותנו שאין שה הוי"ה מושל עלינו ואמר אלהיך והעלוך בלשון רבים ירמוז אל מה שנתבאר בפסוק אשר ילכו לפנינו בלשון רבים ועיי"ש.

וירא אהרן כי כבר נעשה העגל עם היות שאינו כך לאו אחד של לא תעשה פסל וכו' ועדיין לא פנה היום ובאולי יעבדוהו ממש טרם יבא משה ובפרט כי כבר התחילו ברעה כי אמרו לישראל אלהיך ישראל אמידה בפה ובאולי גם יעבדוהו במעשה ויתחייבו כליה וגם הוא

אהרן עצמו יהי' עונו גדול לכן נתעסק בבנין מזבח הוא לברו כמ"ש ז"ל כדי שיתארך הזמן והם בראותם טוב לבו לבנות מזבח אף שהם לא אמרו לו דבר נתרצו והמתינו כרבריו ולכן ויקרא ויאמר חג לה' מחר ירצה כי לעשותינו חג גדול על הפלא הגדול הזה צריך שנכין עולות ושלמים של שמחה ומשתה יום שלם בפני עצמו כנ יום המחרת אבל עתה כבר הוא ערב כנודע כי אחר שש שעות היום נעשה כל הנזכר ואין שהות לשמוח וגם אם הי' זמן אינו מן הראוי ששעה א' יהי' חג ושאר היום חול אלא כל היום קודש גם אמר לה' ולא לאלקים לב' מיבות הא' להטעותן שהזכיר שם הויה כנראה שיש בו ממשות והב' שלא להוציא רע מפיו ולכן הזכיר שם הויה לה' ולא לעגל.

קצו.

ויקומו לצחק עבודה זרה גמורה

וישכימו הם ממחרת מרם ישים אהרן איזה תואנה ולא חיכו לעצתו ויעלו עולות וכו' ויקומו לצחק עבודה זרה גמורה ואהרן לא נמצא שם כלל:

קצח.

כני בלעם היה ראשי הערב רב ומצאו טס זהב שהשליך משה ארונו בנילוס להעלות ארונו של יוסף שהיה כתוב בו עלה שור ועל ידי כן יצא העגל הזה מאליו, וכפי זה פשע משה פשע גדול שלא שמר הטס ההוא לכל יקחוהו הערב רב, וז"ש לך רד כי שחת עמך בני בלעם ראשי הערב רב בעשותם העגל, ואתה גרמת בניזקין, כי בטס ההוא עשו את העגל, ואין לאהרן שוה עון, כי מאליו יצא מדבר על ידי כח הטס ההוא, ועל ידי כן וישתחוו לו וכו', וז"ש עשו להם ולא אהרן עשאו, כי אם הם על ידי הטס הנזכר, ואולי היה בכח אדם לא היו בו שום רותניות ולא היו מחשיבין אותו כלום להשתחוות ולזבוח לו, רק כשראו שהוא עלה מאליו מן האש מצויר בצורת עגל, כמו כן האמינו כי הוא המעלה את ישראל ממצרים, ולכן ויאמרו אלה אלהיך ישראל אשר העלוך וכו', כמו שהוא העלה עצמו מן האש

וידבר וכו' ביום אתמול אעפ"י שנעשה העגל לא אמר לו דבר לב'

סיבות הא' כי היה מוכרח להתעכב שם ארבעים יום גמורים והב' כי עדיין לא עברוהו לשם ע"ז כנ"ל אבל עתה שכבר עברוהו ע"ז וגם כי כבר נשלם הארבעים יום אמר לו לך רד וכו' וז"ש וישתחוו לו וכו' והנה יש להרגיש על משז"ל לך רד ר"ל מגדולתך מנא להו ואולי לך רד מן ההר הוא ועוד בשלמא אם הרועה לא הנהיג את הצאן כשורה ראוי להורידו אבל אם היה בשמים ממעל מ' יום בתענית לקבל התורה והיה ראוי לשכר אין קץ לא די שלא נתנוהו לו אלא אף גם יורידוהו מגדולתו גם כי תחלה נאמר וידבר לשון קשות ואח"כ נאמר ויאמר לשון רך ואדרבה שם נאמר ועתה הניחה לי ויחר אפי וכו' גם שהל"ל להקדים ויאמרו אלה אלהיך ישראל ואח"כ וישתחוו לו וכו' כי כך אירע סדר המעשה כנ"ל וגם שאם העם הם ערב רב כדברי רז"ל איך אמר אח"כ זכור לאברהם וכו' וגם שאם שיחת עמך מדבר בערב רב איך אמר ויחר אפי בהם בישראל ואכלם בלי פשע כלל. גה למה הפסיק בדבריו ית' במ"ש ויאמר ראיתי וכו' ולכאורה נוכל לאמר במשז"ל כי בני בלעם היה ראשי הערב רב ומצאו טם זהב שהשליך משה ארונו בנילוס להעלות ארונו של יוסף שהיה כתוב בו עלה שור ועי"ב יצא העגל הזה מאליו וכפי זה פשע משה פשע גדול שלא שמר הטם ההוא לבל יקחוהו הערב רב וז"ש לך רד כי שחת עמך בני בלעם ראשי הערב רב בעשותם העגל ואתה גרמת בניזקין כנזכר כי בטם ההוא עשו את העגל ואין לאהרן שוה עון כי מאליו יצא מדבר ע"י כח הטם ההוא ועי"כ וישתחוו לו וכו' וז"ש עשו להם ולא אהרן עשאו כי אם הם ע"י הטם הנזכר ואולי היה בכח אדם לא היו בו שום רוחניות ולא היו מחשיבין אותו כלום להשתחוות ולזבוח לו רק כשראו שהוא עלה מאליו מן האש מצוייר בצורת עגל כמו כן האמינו כי הוא המעלה את ישראל ממצרים ולכן ויאמרו אלה אלהיך ישראל אשר העלוך וכו' כמו שהוא העלה עצמו מן האש.

"לך רד כי שחת עמך", מי ששחת הוא עמך הערב רב אשר אתה העלית ולא ברשותי, ולכן רד

או ירצו כי דייקו רז"ל שהל"ל או לך או רד והיה ביאורו כי כיון ששלמו הארבעים יום לך או רד מן ההר אך באומרו לך וגם רד ירמוז לך לך למען שלמו הארבעים יום. והנה הליכה זו ירידה היא לסיבה אחרת והוא כי שחת עמך ועבדו ע"ז ממש כמ"ש פן תשחיתון וכו' שהוא לשון עבודה זרה כי ביום הראשון עדיין לא עבדו עבודה זרה מד ביום הזה כנ"ל ולכן רד מגדולתך כי הנה מי ששחת הוא עמך הערב רב אשר אתה העלית ולא ברשותי ולכן רד ולפי שהם מעצמן יצאו ממצרים לא תלה במשה רק העלית אשר עלו מאחר צאתם עד עתה כנודע כי ממצרים לארץ ישראל נקרא עליה ולזה לא אמר אשר הוצאת וביאר מה היה ההשחתה ואמר סרו מהר כלומר ראה גודל רעתם כי לא רצו להמתין יום או יומים עדי יראו אם ירד משה אלא מהר תומ"י כיוון שלא ירד משה מהר ביום ההוא עצמו סרו מן הדרך אשר ציווית' והנה כתיב ציוויתם וקריתם ציוויתם ושלא יאמר משה אם כדברך שאני העליתם ולא אתה אינם ראויים לשום עונש לז"א הנה אתה צויתם ללכת בדרך ההוא ומכיוון שלא מחיתי הרי הוא כאלו אני עצמי צויתי וראויים לעונש גדול. והודיע הדרגת חטאתם. הראשונה כי סרו מהר מן הדרך ולא רצו להמתין כנ"ל גם בענין המעשה עצמו הנה תחילה עשו להם עגל מסכה ועברו על לאו לא תעשה פסל אך עדיין לא עבדוהו גם אחרת כי להם עשאוהו לא לישראל כמ"ש אשר ילכו לפנינו לכתוב קום עשה לנו אלקים ולא לישראל ולרמוז אל משז"ל כי ע"י הטם הנזכר נעשה לז"א עשו להם כי אהרן לא עשה כלום כמ"ש ואשליכהו באש ויצא העגל מאליו אח"כ ביום השני עבדוהו ממש וישחחוו לו ויזבחו לו כי זו עבודת ע"ז ממש וכל זה הוא להם עצמן.

ד.

אחר שחטאו לעצמם גם החטיאו לישראל ויאמרו להם אלה אלהיך ישראל וכו', וישראל שתקו ולא מיחו בידם, ושתיקה דמיא כהודאה חס ושלום, והנה

רואה אנכי כי עם קשה עורף הוא מלהאמין בי כיוון ששמעו את הערב רב אומרים אלה אלהיך ישראל ושתקו ולא מיחו וכהודאה דמיא וא"כ ועתה הניחה וכו', כיוון שגם עד עתה עדיין אינם מאמינים, אעפ"י ששמעו בסניי את קולי, שוב אין בהם תועלת, ולכן הניחה לו וכו'.

עוד אחרת כי אחר שחטאו לעצמם גם החטיאו לישראל ויאמרו להם אלה אלהיך ישראל וכו' ולהיות ענין זה לישראל הזכירו לאחר הכל אעפ"י שהקדים אל וישתחוו לו יען כי יותר חמור המחטיא את הרבים מן החוטא לעצמו ועוד אחרת כי אם אמרו על עצמם אלה אלקינו אינו כל כך חטא כי שם אלקים הוא המנהיג אותם אך גם לישראל אמרו כי הוא העלם ואינו כך כי אם זה' הולך לפניהם יומם וכו' וא"כ לך רד וכו' כיון ששיחת עמך הם בעצמן וגם השחיתו לישראל כי אמרו להם אלהיך ישראל וישראל שתקו ולא מיחו בידם ושתיק' דמיא כהודאה ח"ו וע"כ כתיב בתחילה וידבר ה' לשון קשות כי גרם דעות הדבה כנ"ל. ויאמר וכו' עתה מדבר בענין ישראל עצמן אשר ה' העלם ואין למשה אשם בזה לכן לא כתיב וידבר קשות אלא לשון אמירה גם ידמוז אל מ"ש אח"כ ואעשה אותך לגוי גדול ולזה כתיב אמידה. גם בזה יובן למה הפסיק דבריו ית' לשתי חלוקות ואעפ"י שהעם סתם הם ערב רב הנה העם הזה הם ישראל. וזה לב' סיבות כי כיוון שבתחילה לא אמר כי שחת העם אלא עמך ואח"כ את העם נראה כי העם הזה הם ישראל וגם כמ"ש את העם הזה ולא אמר העם סתם יורה העם הזה ישראל ואינו העם סתם שהוא ערב רב והנה רואה אנכי כי עם קשה עורף הוא מלהאמין בי כיוון ששמעו את הערב רב אומרים אלה אלהיך ישראל ושתקו ולא מיחו וכהודאה דמיא וא"כ ועתה הניחה וכו' כיוון שגם עד עתה עדיין אינם מאמינים אעפ"י ששמעו בסניי את קולי שוב אין בהם תועלת ולכן הניחה לו וכו' וא"ת והלא כל מה שהוצאתם ממצרים אעפ"י שלא היו ראויים כמ"ש ואת ערום ועדיה ולא היה אלא מפני שבועות האבות כמ"ש כמבואר אצלנו ריש פ' וארא לז"א ואעשה אותך וכו' כי כך

אקיים מה שהבטחתי לאברהם ואעשך לגוי גדול גם אתה זרעך הוא וכך אקיים השבועה.

ד.א.

ב' דבורים דברת לי, הא' בענין הערב רב, והב' בענין ישראל, כמ"ש ראיתי את העם הזה וכו', והנה אני איני מחלה פניך על הערב רב אף כי עליהם דברת עמי בראשונה, וזה לפי שהוא נוגע לכבודי, אך מה שאני מחלה פניך הוא על ישראל עמך, כי כבודך חביב עלי יותר מכבודי

ויאמר למה וכו' אמת הוא שראוי לשיחרה אפך בהם אבל אחר שהם עמך ואינם כמו עבדים שהארון עושה בו כל רצונו כי אינו חושש על חייו אבל ישראל הם בניך ועמך כי ברוב כעסך לא תמות אותם ולא עוד אלא שעל הנאי זה הוצאתם ממצרים עם שהיו ערום ועריה מכל מצות ומעשים טובים כנזכר אצלינו בפ' וארא עיי"ש והבטחתם להאריך אפך עמהם עד אשר תביאם אל הארץ אשר נשבעתי ואנב ארחיה אמר בעמך כי ב' דבורים דברת לי הא' בענין הערב רב והב' בענין ישראל כמ"ש ראיתי את העם הזה וכו' והנה אני איני מחלה פניך על הערב רב אף כי עליהם דברת עמי בראשונה וזה לפי שהוא נוגע לכבודי אך מה שאני מחלה פניך הוא על ישראל עמך כי כבודך חביב עלי יותר מכבודי והנה בערב רב שמעצמן יצאו אמר לו השי"ת אשר העלית ועתה בישראל אמר אשר הוצאת כי לא מעצמן יצאו עוד טעם ג' כי הרי הוצאתם בכח גדול וביד חזקה להגדיל שמך בעולם ועתה אם תכלם ח"ו אדרבה יהיו חילול שמך ח"ו בעולם גדול מאד וז"ש למה יאמרו מצרים לאמר כי הם העקרים בענין הזה ומהם ימשך לשאר האומות שיאמרו כדברי מצרים ויתחלל שמך בכל העולם וז"ש לאמר.

ד.ב.

כל זה אינו מתפלל רק על עמך כי מה שדברת אלי בראשונה בענין הערב רב אעפ"י שנוגע לכבודי אינו חושש ועשה בהם כרצונך - אם תאמר כי אדרכה

אין הערב רב ראוין לכל כך עונש כי אינן עמי ואינם מצווים, אינו כך - גם התנחומין היה על עמו ולא על הערב רב

אז ירצה כי למה יאמרו מצרים ברעה הוציאם מתחילה אדעתא דהכי ולא היה שנתחדש על מעשה העגל כי הרי הם עצמם כבר נתנבאו כך טרם צאתם במכת הארבה ראו כי רעה נגד פניכם וז"ש לאמר ברעה הוציאם וכו' והראוי עוד בזה בראותם חרי האף הגדול להרוג אותם בהרים באכזריות נמרץ בלי קובר אותם ולא עוד אלא שלא הניח את בניהם אחריהם כבענין המרגלים אלא לכלותם לגמרי בכליו בניה מעל פני האדמה ואם הם חטאו בניהם מה חטאו ובפרט כי בתחילה הוציאם בכח גדול כנ"ל זה יורה כי מתחילת הוצאתם ברעה הוציאם וכל מה שעשה האותות ההם לכבודך ה"י שאמר לא ידעתי את ה' ולא בשביל כבוד ישראל ולכן אעפ"י שהדין עמך לא יהי' בכליון נמרץ אבל שוב מחרון האף ויספיק באף עצמו ועי"כ והנחם על הרעה הנזכר שהיא הכליון וכמ"ש ברעה וכו' ולכלותם וכו' ויספיק ביסורים אחרים וכל זה אינו מתפלל רק על עמך כי מה שדברת אלי בראשונה בענין הערב רב אעפ"י שנוגע לכבודי איני חושש ועשה בהם כרצונך. זכור לאברהם וכו' א"ת כי אדרבה אין הערב רב ראוין לכ"כ עונש כי אינן עמי ואינם מצווים אינו כך כי גם כי הם הרעו בעצמן זכור לאברהם וכו' כי הרי נשבעת להם בך ואי אפשר לעבור השבועה ובפרט כי כל מה שהוצאתם לא עשיתי בזכות עצמם כי אם בזכירת ברית שבועת אבותיהם. כמ"ש ויזכור אלקים את בריתו וכו'. ואזכור את בריתי. וא"ת הרי אמרתי ואעשה אותך לגוי גדול והרי אני מקיים שבועתי ולז"א ותדבר אליהם ארבה את זרעכם הם כולם ולא לי לבדי קצת מזרעם א' משש מאות אלף רגלי וכו' שהם כמספר כוכבי השמים כנ"ל בספר התיקונין וכבר קיימת בהם ואיך תחזיר להורגם ותגדל אחרים במקומם. אז וינחם ה' על הרעה הנ"ל לכלותם כנ"ל אבל ודאי שייסרם בלי כליון וחרץ כמו שמצינו שנגפם ומתו על ידי בני לוי וברקו כפוטות וגם התנחומין ה"י על עמו ולא על הערב רב

כדברי משה למעלה לעמך וכן אמרו בספר הזוהר כי כולם מתו במדבר ולא נותר איש.

דג.

הערב רב הם שהכעיסוך, אם כן ראה כי הגוי הזה למעוטי הערב רב, הנה תמיד היו עמך ולא כפרו בך, ולא מפני שלא מיחו בערב רב יספיק למחות שמם חס ושלום - המלאך אינו בשביל ישראל אלא בשביל הערב רב

ועתה וכו'. או ירצה כי הנה הערב רב הם שהכעיסוך כנודע וא"כ ראה כי הגוי הזה למעוטי הערב רב הנה תמיד היו עמך ולא כפרו בך ולא מפני שלא מיחו בערב רב יספיק למחות שמם ח"ו וז"ש וראה כי תמיד היו נקראים עמך עובדים אותך הגוי הזה האחר שהם בני ישראל וכפי דרך זה השני יפרש באופן אחר ראה אתה אומר אלי ודקדק בדבריך שאמרת העל את העם הזה כי כן אמרת לך עלה מזה אתה והעם נראה אשר המלאך אינו בשביל ישראל אלא בשביל הערב רב ולכן חזור וראה ראי' אחרת כי הגוי הזה שהם ישראל ואמנם נקראים העם סתם אלא גוי כמ"ש ומי גוי גדול וכו' והנה הם עמך ובעבורם מוכרח שתלך אתה עמהם א"כ יהי גם הערב רב בטלים עמהם. ותלך עם כולם ולא מלאך בפני עצמו עם הערב רב אז ויאמר וכו' ירצה כשאמרת ענין המלאך על הכלל אמרתי וגם ישראל כולם אבל בשביל שאמרת כי מצאת חן בעיני לכן פני ילכו סתם עם מי שמצא חן לפני בלבד והמלאך יהי לישראל ולהערב רב וז"ש והניחותי לך אז שאל אם אין פניך הולכים אל תעלינו לכולנו ומכלל לאו אתה שומע הן שאם פניך הולכים תעלה לכולנו וז"ש ג"כ ובמה וכו' אני ועמך וכו' ונפלינו בלשון רבים.

דד.

הערב רב היו תערובות טוב ורע שצירפן הקב"ה בכור הכרזל במצרים, לכן מל אותם יוסף בשני הרעב, שלא היו עדיין על מנת להוציאם, כי לא פסקה רעה זוהמתם

ויאמר וכו' כבר אתה ידעת את העם כי ברע הוא. או ירמוז אל מ"ה שפירשנו בפ' שמות כי הערב רב היו תערובות טוב ורע שצירפן הקב"ה בכור הברזל במצרים ולכן מל אותם יוסף בשני הרעב שלא היו עדיין על מנת להוציאם כי לא פסקה רעה זוהמתם כמ"ש לך רד כי שחת עמך וכו' וז"ש אתה ידעת את העם הם הערב רב כי ברע הוא מעורב עדיין ברע הוא והם אשר חטאו.

ד.ה.

להכעיס הנקרא פשע לא היו בישראל אלא בערב רב

וזהיה בהם מי שחטא במזיד או בשונג כמ"ש ז"ל כי ג' מיתות היו הא' ע"י בני לוי לאותם שהי' במזיד ובמגפה לשונגים וכו' ולזאת הזכיר עון וחטאת ואמנם להכעיס הנקרא פשע לא היו בישראל אלא בערב רב כנודע לכן לא אמר ולפשעינו.

ספר עין הדעת טוב - פרשת ויקהל

ד.ו.

השי"ת מאס בערב רב על שעשו העגל, ורצה לפרוש אותם מכלל ישראל שלא יחטיאום, כענין מה שאמרו רבותינו ז"ל קשים גרים לישראל כספחת, ולא רצה לקבל מידם תרומת המשכן - כענין השבת כתוב כי אות היא ביני ובין בני ישראל ולא בין ערב רב - במחרת מוצאי יוה"כ כשירד מן הר סיני עם לוחות השניות רצה להקהיל את בני ישראל ולעשותם עדה בפני עצמם, כדי שלא יתחכרו עם הערב רב עוד שלא להחטיאם

ויקהל משה וכו'. או ירצה גם כן על דרך הנוכח שהקהל זה הוא לענין שבת וזה על דרך מה שנתבאר אצלינו בכל פרשיות הקודמות כי השי"ת מאס בערב רב על שעשו העגל ורצה לפרוש אותם מכלל ישראל שלא יחטיאום כענין משרז"ל קשים גרים לישראל כספחת ולא רצה לקבל מידם תרומת המשכן ולכן גם בענין השבת רצה להודיע חבתו ית' עמהם וכמ"ש כי אות היא ביני ובין בני ישראל ולא בין ערב רב

לכן עתה במחלת מוצאי יוה"כ כשירד מן הר סיני עם לוחות השניות רצה להקהיל את בני ישראל ולעשותם עדה בפני עצמם וז"ש עדת כרי שלא יתחברו עם הערב רב עוד שלא להחטיאם כמתחלה בעגל שהוא עון עבודה זרה והודיעם כי אין דבר לתקן רק מצות השבת כמ"ש ז"ל על אשרי איש יעשה זאת אפילו עובר ע"ז כדור אנוש ושומר שבת מחול לו ולכן התחיל בענין השבת לתקן עון העגל וז"ש אלה הדברים בלשון רבים כלומר ענין השבת אע"פ שאינו רק דיבור אחד של עשרת הדברות שקולה היא ככל התורה וככל אלה הדברים שהם עשרת הדברות וזוהי ימחול לכם עון העגל.

דז.

השבת הוא אות לעדות אל השי"ת שברא שמים וארץ בששת ימים וביום השביעי שבת וינפש, ושנים עשר שבטי יה הם עדות אל סבא כי מעידין עליו שברא העולם והן עדים כשרים ראויין להעיד, וז"ש עדת בני ישראל ולא כן הערב רב שאינו קרויין עדה ואינו ראויין להעיד

גם נתכווין במלת עדת מלשון עדות והענין כי השבת הוא אות לעדות אל השי"ת שברא שמים וארץ בששת ימים וביום השביעי שבת וינפש כנודע מענין הקידוש ויכולו שאומרים מעומד בליל שבת שהם שני עדים וצריך שיעמדו מעומד ונודע כי שנים עשר שבטי יה הם עדות אל סבא כי מעידין עליו שברא העולם והן עדים כשרים ראויין להעיד וז"ש עדת בני ישראל ולא כן הערב רב שאינו קרויין עדה ואינו ראויין להעיד.

דח.

יען שהערב רב עשו העגל בידם, לא רצה לקחת מהם תרומה אל המשכן, למען לא תהיה להם כפרה, משא"כ בישראל שלא חטאו רק על שלא מיחו בידם - עתה ביקש להקהיל את ישראל לכדם לכל יתחברו בהם הערב רב וזוהי יתישב מ"ש אלה הדברים לשון רבים כי דברי המשכן רבים הם כמו שנבאר גם יתורין אומרו לעשותן אותם משא"כ בשבת

שאינם במקום עשה כנ"ל וזה יובן במ"ש בפ' תרומה על דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה כי יען שהערב רב עשו העגל בידם לא רצה לקחת מהם תרומה אל המשכן למען לא תהי' להם כפרה משא"כ בישראל שלא חטאו רק על שלא מיחו בידם ועב"ז כמה טרח משה ארבעים יום בהר סיני עד שאמר לו סלחתי כדברך וירד עתה במוצאי יוה"כ עם לוחות השניות לכן עתה ביקש להקהיל את ישראל לברם לבל יתחברו בהם הערב רב ודיבר עמהם ענין מלאכת המשכן כי על ידי בן ישוב ה' להתרצות עמהם לשכון בתוכה וז"ש ויקהל משה וכו' אלה הדברים של המשכן אשר ציווה ה' לעשות אותם.

דט.

נתן טעם כמה שדחה את הערב רב ואמר את כל עדת וכו' - ירושלים הכנויה כעיר שחוכרה וכו' ושם נאמר ששם עלו שבטים שבטי יה 'עדות לישראל סבא' ולכן דוגמתי לא יעשה המשך התחנותן הזה אלא מתרומת בני ישראל שבטי יה הנקראים עדות לישראל

וגם נוכל לפרש כי אלה הדברים כולל ענין דבר המשכן וגם דבר השבת הסמוך לו כמו שיתבאר ולכן למשה אחר שהשלים ענין השבת והתחיל בדבר המשכן אמר זה הדבר ולא אלה הדברים והכונה כי אין מלאכת המשכן דוחה שבת כי הרי שני אלה הדברים אשר ציווה הנ"ל לעשות אותם שתיהן ואין אחת מהם דוחה חברתה ונתן מעם כמה שדחה את הערב רב ואמר את כל עדת וכו' והענין במ"ש ז"ל על אלה פקודי המשכן משכן כי זה התחתון מכיון כנגד משכן העליון שעליו נאמר ירושלים הכנויה כעיר שחוכרה וכו' ושם נאמר ששם עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל סבא ולכן דוגמתי לא יעשה המשך התחתון הזה אלא מתרומת בני ישראל שבטי יה הנקראים עדות לישראל ולזה קראם כאן עדת בני ישראל לשון עדות כנזכר כי כן המשכן העושים נקרא משכן העדות כנזכר.

די.

הקפיד שלא יהיו חלק לערב רב כמעשה המשכן, קחו מאתכם ולא מן הערב רב, גם קחיה אתם מעצמיכם בבתיכם שלא על ידי גבאים בצינעה, למען לא ירגישו בזה הערב רב ויחזרו לסורם, ואחר שהפרשתם אותה בבתיכם, כל נדיב לבו יביאיה הוא בעצמו שלא ע"י גבאים, שלא יהיו פתחון פה לערב רב על הגבאים למה לא גביתם מבתינו, וישיבו להם הם התנדבו מעצמם והביאוה, ואדרבה תרעומות יש לנו עליכם למה לא עשיתם כהם - "כל חכם לב בכס", ולא בערב רב, "יבואו" מאליהם "ויעשו" וכו', ולא יצטרכו אל שלוחים לקרוא אותם בפרהסיא

ו"ש זה הדבר אשר ציווה ה' לאמר ולא אמר לעשות קחו וכו' כבר בארנו כי הקפיד שלא יהיו חלק לערב רב כמעשה המשכן ו"ש אל כל עדת בני ישראל וכן קחו מאתכם ולא מן הערב רב גם קחיה אתם מעצמיכם בבתיכם שלא ע"י גבאים בצינעה למען לא ירגישו בזה הערב רב ויחזרו לסורם ואחר שהפרשתם אותה בבתיכם כל נדיב לבו יביאיה הוא בעצמו שלא ע"י גבאים כנזכר שלא יהיו פתחון פה לערב רב על הגבאים למה לא גביתם מבתינו וישיבו להם הם התנדבו מעצמם והביאוה ואדרבה תרעומות יש לנו עליכם למה לא עשיתם כהם והכל הוא על דרך שבארנו בפסוק ויקחו לי תרומה וכו' עיי"ש וכן כל חכם לב בכס ולא בערב רב יבואו מאליהם ויעשו וכו' ולא יצטרכו אל שלוחים לקרוא אותם בפרהסיא.

ספר עין הדעת טוב - פרשת פקודי

דיא.

לא רצה הקב"ה לקבל נדבה מיד הערב רב, לפי שעשו את העגל - פסל נדבת הערב רב, כי לא התפקדו בתוך בני ישראל מצות נדבת המשכן - ענין עשיית המשכן היה להיותו עדות לישראל שהקב"ה מחל להם עון העגל, וזה בראותינו שאחר העגל בא והשרה שכינתו בתוכם, כי ישראל עונום קל כי לא עשו העגל רק שתקו ולא מיחו, משא"כ בערב רב שאין להם זכות אבות, וגם כי עשו את העגל ממש, לכן לא נתכפר להם, ולא לקח מידם מאומה לנדבת המשכן

פרשת פקודי. אלה פקודי וכו' כל מקום שנאמר אלה פסל את הראשונים וכאן ימשוך הכתוב את דרכו שבכל הפרשיות הנ"ל כי לא רצה הקב"ה לקבל נדבה מיד הערב רב לפי שעשו את העגל וז"ש אלה הם פקודי המשכן שנתנדבו בני ישראל אמנם פסל נדבת הערב רב כי לא התפקדו בתוך בני ישראל מצות נדבת המשכן וביאר סיבת הפיסול הנ"ל ואמר משכן העדות כי הנה ענין עשיית המשכן הי' להיותו עדות לישראל שהקב"ה מחל להם עון העגל וזה בראותינו שאחר העגל בא והשרה שכינתו בתוכם כי לכן נקרא משכן העדות וזה הי' בזכות האבות כמ"ש זכור לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך וכו' ובפרט כי ישראל עונם קל כי לא עשו העגל רק שתקו ולא מיחו משא"כ בערב רב שאין להם זכות אבות וגם כי עשו את העגל ממש לכן לא נתכפר להם ולא לקח מידם מאומה לנדבת המשכן.

דיב.

"משכן העדות" על שם שהוא עדות לישראל שהקב"ה השרה שכינתו בתחתונים, ואין עדות זו גמורה אלא לישראל החונים סביב של המשכן ג' רגלים לכל רוח ורואין בעיניהן בהעלות הענן ובחנותו על האוהל משא"כ בערב רב שהיו חוץ לענני כבוד כנודע ובפרט שהיו מרוחקין מאוד מן המשכן שיעור י"ב מיל שהוא מחנה ישראל כנודע נמצא כי כסל את הערב רב מעדות זו ולכן לא לקח מאתם נדבה למשכן כלל.

או ירמוז באומרו משכן העדות כי הלא הוא נקרא משכן העדות על שם שהוא עדות לישראל שהקב"ה השרה שכינתו בתחתונים ואין עדות זו גמורה אלא לישראל החונים סביב של המשכן ג' רגלים לכל רוח ורואין בעיניהן בהעלות הענן ובחנותו על האוהל משא"כ בערב רב שהיו חוץ לענני כבוד כנודע ובפרט שהיו מרוחקין מאוד מן המשכן שיעור י"ב מיל שהוא מחנה ישראל כנודע נמצא כי פסל את הערב רב מעדות זו ולכן לא לקח מאתם נדבה למשכן כלל.

דיג.

אלה פסל את הערב רב - הערב רב שחטאו במעשה לא נתכפרו כלל ולא לקח מידם נדבה למשכן, וישראל שחטאו חטא קל שלא מיחו, נתנו נדבה ונתכפרו, אבל נתרחקו מעבודת המשכן בגופם, והלויים שלא חטאו כלל לא הוצרכו לנדבה ולכפרה ועוד שנכנסו בעבודת המשכן, וזה יורה חיבה יתירה

לאין קץ

א ירמוז באומרו משכן העדות אל מש"ה ירושלים הבנויה כעיר שחבורה וכו' ירצה כי ירושלים הארציית לפעמים היא חריבה בעוה"ר אבל ירושלי' העליון נקרא' ירושלים הבנויה כי תמיד היא בנויה ואין בה חורבן ח"ו והנה אותה הבנויה העליונה היא מכוונת כנגד ירושלים התחתונה הנקראת עיר ארציית וז"ש בעיר שחבורה לה יחדיו לעליונה כנגדה מעשה כאלו הם יחדיו כעיר אחת וסיבת היותם מכוונין יחד הוא לפי ששם עלו השבטים יחדיו שבטי יה אחר פטירתם וע"כ הם עדות לישראל בניהה התחתונים כשנכנסים גם הם בירושלים של מטה להודות לשם ה' הנראה אליהם בג' רגלים ולכן נתחברו יחד זו כנגד זו והנה מה שקראם שבטי יה הוא ע"ד משז"ל על הראובני השמעוני כי חתם שמו י"ה בכל השבטים להיות עדות לישראל שאין בהם פסולת וז"ש אלה פקודי' המשכן מבני ישראל יען היות המשכן היה התחתון מכוון כנגד משכן העליון הנקרא משכן העדות כנזכר על שם שהוא עדות לישראל שאין בהם פיסול והם שבעי יה כנזכר משא"כ בערב רב הפסולים ולכן אלה פסל את הערב רב, וא"ת ומי עלה לנו השמימה לדעת כי אין פיסול בבני ישראל לז"א אשר פוקד על פי משה בפ' במדבר סיני ושם נאמר הראובני הגדי השמעוני בהיותם נפקדים ע"פ משה שנאמר בו ואתה תחזה ברוח הקודש ושם נודע לו בנבואה שאין בהם פסולת ולכן קראם הראובני וכו' בחותם שם י"ה כנזכר וכמו שאז פקדה וידע כי כולם כשרים כך עתה לא קיבל נדבה לפקודי' המשכן רק מאותם עצמם נמצא כי המתנדבים והנדבה הכל פוקד על פי משה נביא אמת ברוח קדשו ית'. וא"ת איך תאמר כי לא רצה לקבל נדבה למשכן מיד הערב רב להיותם פסולים כי כפי זה ראוי שיקבל מיד הלויים שהם יותר

מיוחסים מבני ישראל והנה מצינו כי הלויים לא התפקדו בבני ישראל בעת שהרימו תרומת השקלים לצורך אדני המשכן לז"א עבודת הלויים ירצה כי ישראל יען חטאו במעשה העגל הוצרכו להתפקד לתת את תרומת ה' הם השקלים לצורך אדני המשכן לכפר על נפשותה מחטא העגל כמבואר אצלינו בפ' כי תשא אך הלויים לא חטאו בעגל לא הוצרכו לכפרה כלל ולכן לא נתנו שקלים לנדרה ההיא ולא די שלא הוצרכו לכפרה אלא גם בחר בהם ה' ולקחם לעבוד את המשכן כמ"ש כי בו בחר וכו' לשרתו וכו' משא"כ בישראל נמצא כי הערב רב שחטאו במעשה לא נתכפרו כלל ולא לקח מידם נדרה למשכן וישראל שחטאו חטא קל כנ"ל שלא מיחו נתנו נדרה ונתכפרו אבל נתרחקו מעבודת המשכן בגופם והלויים שלא חטאו כלל לא הוצרכו לנדרה ולכפרה ועוד שנכנסו בעבודת המשכן וזה יורה חיבה יתירה לאין קץ וז"ש משכן העדות הוא עבודת הלויים כנ"ל ולא מגרבת הלויים.

ריד.

לא רצה הקב"ה לקבל נדרה מיד הערב רב, להיות מלאכת המשכן בתכלית השבח והקדושה, כי לכך נקרא משכן העדות - "כל הזהב העשוי למלאכה", נס אחד, כי הזהב הזה היו עשוי מאליו בטרם יבוא לגדר מלאכה, וגם נס אחר, כי הנה ראינו כי הזהב והכסף והנחושת היו בצמצום גמור ולא פחתו ולא הותירו כלל שום מין משלשתן ממה שהוצרך למלאכת המשכן, להורות כי היא מלאכת קודש - כל הזהב שהוצרך להעשות בו מלאכה הנה להיותה מלאכת הקודש היה בה די וסיפוק מצומצם כשיעור מה שהיה הזהב בעת התנופה כשהביאוהו, להיותו מפקודי העדה הקדושה ולא מערב רב בא בצמצום, וזו הוראה ופלאה לקדושת מלאכת המשכן, ולכן לא רצה שישתתפו בו הערב רב

כל הזהב העשוי וכו' אחר שנתבאר כי בא הכ' להודיע כי לא רצה הקב"ה לקבל נדרה מיד הערב רב להיות מלאכת המשכן בתכלית השבח והקדושה כי לכך נקרא משכן העדות כנ"ל, עתה חזר להודיע ענין הנסים שאירעו בו, כי זה הוראה לרוב קדושתו, הא' הוא להיות מלאכתו נעשית מאליה וכו', כדרך שאמרו רבותינו ז"ל על תיעשה המנורה

מאליה וכן והבית בהבנתו מאליו, וז"ש כל הזהב העשוי למלאכה, והל"ל כל הזהב שעשו במלאכה, אמנם אמר כי הזהב הזה היו עשוי מאליו במרם יבא לגרר מלאכה, וגם נס אחר, כי הנה ראינו כי הזהב והכסף והנחושת היו בצמצום גמור ולא פחתו ולא הותרו כלל שום מין משלשתן ממה שהוצרך למלאכת המשכן והסיבה הי' להורות כי היא מלאכת קודש וז"ש למלאכה למלאכת הקודש. וביאור הכתוב כך הוא כל הזהב שהוצרך להעשות בו מלאכה הנה להיותה מלאכת הקודש הי' בה די וסיפוק מצומצם כשיעור מה שהי' הזהב בעת התנופה כשהביאוהו וז"ש ויהי זהב התנופה ובוה יתורץ מה שהתחיל בעשיה וסיים במה שהי' בעת התנופה וכן וכסף להיותו מפקודי העדה הקדושה ולא מערב רב בא בצמצום כי ויהי מאת ככר הכסף שהיה בעת התרומה הספיק לצקת מהם את אדני הקודש ככר לארץ ואת האלף ותשעה הנותרים הוצרך לעשות וזין לעמודים בצמצום גם הנחושת כמו שהי' בעת התנופה הספיק וז"ש ונחושת התנופה וכו' ויעש בה וכו' וזו הוראה נפלאה לקדושת מלאכת המשכן ולכן לא רצה שישתתפו בו הערב רב כנ"ל.

ספר עין הדעת טוב - פרשת שמיני

דטז.

כללות בני ישראל חטאו במחשבה כראותם כי ויצא העגל הזה חשכו אולי יש בו קצת ממשות, אבל לא חטאו במעשה העגל כי הם לא עשו אותו וגם לא דיברו מאומה, כי הערב רב הם עשוהו והם המדברים ואומרים אלה אלהיך ישראל, ולא נאמר אלהינו - אהרן ושני בניו בלכד הם נדב ואביהו וגם ע' זקני ישראל חטאו בחסימת פיהם ובמניעת דיבורם אשר לא הוכיחו את הערב רב כדברים כשרצו לעשות העגל, כי הרי אלו לכדם העולים עם משה להר סיני, וכאשר הערב רב ראו כי בושש משה היה להם לאמר עינינו ראו את משה והוא הגיד לנו זמן עמידתנו בהר, המתינו עוד יום אחד על הספק, ואל תחטאו חטאה גדולה כזו אשר לא יהיה לכם ולנו כפרה עוד, אבל אהרן לכדו חטא עוד חטא אחר זולת מניעת הדבר, כי עשה את העגל במעשה ידיו, וגם שכנה

מזבח, וגרם שהערב רב הקריבו עליו עולות ושלמים לע"ז, אמנם מחשבתו וכוונתו טובה לשמים, וגם בבחינת דיבור ממש לא חטא אלא במניעת דיבור **ואמנם** אי אפשר עתה לתקן ענין קלקול אדם עד אשר יתוקן גם עון העגל של ישראל שהי' כדוגמת חטא אדם אביהם ולכן הוצרך בתחילה לתקן את כל אשר קלקלו בעגל ישראל ואהרן כמו שיתבאר. והענין כי ג' מיני עבירות היו כי כללות בני ישראל חטאו במחשבה כראותם כי ויצא העגל הזה חשבו אולי יש בו קצת ממשות האמנם לא חטאו במעשה העגל כי הם לא עשו אותו וגם לא דיברו מאומה כי הערב רב הם עשוהו והם המדברים ואומרים אלה אלהיך ישראל. ולא נאמר אלהינו. ואמנם אהרן ושני בניו בלבד הם נדב ואביהו וגם ע' זקני ישראל חטאו בחסימת פיהם ובמניעת דיבורם אשר לא הוכיחו את הערב רב בדברים כשרצו לעשות העגל כי הרי אלו לבדם העולים עם משה להר סיני כמ"ש ויעל משה ואהרן נדב ואביהו וע' מזקני ישראל והם אשר מינה משה על העם כמ"ש מי בעל דברים יגש אליהם וגם הם הרואים בעלות משה אל ההר ובבואו אל תוך הענן והגיד להם ימתינו להם מ' יום שלמים וכאשר הערב רב ראו כי בושש משה היה להם לאמר עינינו ראו את משה והוא הגיד לנו זמן עמידתו בהר המתינו עוד יום אחד על הספק כמשו"ל ואל תחטאו חטאה גדולה כזו אשר לא יהי' לכם ולנו כפרה עוד אבל אהרן לבדו חטא עוד חטא אחר זולת מניעת הדבר כנ"ל כי עשה את העגל במעשה ידיו כנ"ל וגם שבנה מזבח וגרם שהערב רב הקריבו עליו עולות ושלמים לע"ז ואמנם מחשבתו וכוונתו טובה לשמים וגם בבחינת דיבור ממש לא חטא אלא במניעת דיבור.

ד"טז.

"קרב אל המזבח", רמז לו שיתקן מה שחטא בבנין המזבח לעגל, וגרם אל הערב רב שיקריבו עליו קרבנות

ובנגד ויבן מזבח לפניו ואמנם כבר המזבח שבמשכן הי' עשוי ולכן לא היתה תקנתו אלא אא"כ במה שאמר לו קרב אל המזבח שהוא

מיותר אבל רמז לו שיתקן מה שחטא בבנין המזבח לעגל וגרם אל הערב רב שיקריבו עליו קרבנות לכן כנגד ויבן מזבח קרב אל המזבח וכנגד ויעלו עולות עשה את חטאתך וכו'. ובזה יובן מה שאמרו ז"ל שנתירא אהרן ויקרב אל המזבח מפני שנדמה לו כצורת עגל הבן זה. וגם זה ענין נרמזו כאן במ"ש והקרב לפני ה' וגם יתבאר למטה בפסוק קרב אל המזבח וכו'. ואחר תיקון בחינת המעשה אשר יעשה אהרן שהוא היותר חמור כנ"ל הזכיר תיקון של מניעת הדיבור שהוא יותר קל אשר בו יכללו אהרן ובניו וזקני ישראל אשר לא הוכיחו את הערב רב וישראל שלא ימו לבם אחר העגל וזהו אומרו ואל בני ישראל תדבר לאמר וכו' ובזה יובן דהל"ל ולבני ישראל תדבר דהוה משמע שאהרן ידבר לבני ישראל עצמן אבל אמר ואל בני" כלומר ובסיבת ענין בני ישראל שחטאו והיתה הגרמא לזה מניעת תוכחתך אותם.

דין.

וירא אליכם כבוד ה', בהם לכדם בחר להראות להם את כבודו פנים בפנים, ולא אל הערב רב, כי עשו את העגל והחטיאו את ישראל ואין להם כפרה גמורה

וירא אליכם כבוד ה'. ואגב אורחינו ירמוז כי בהם לכדם בחר להראות להם את כבודו פנים בפנים ולא אל הערב רב כי עשו את העגל והחטיאו את ישראל ואין להם כפרה גמורה. וז"ש וירא אליכם ע"ד שביארנו בפרשת ויקהל וכו'.

דיח.

קרב אל המזבח, כנגד מה שבנית מזבח לעגל, לכן עתה קרב אל המזבח הידוע שהוא האמיתי אשר לפני ה', לכפר בנין המזבח האחר - ולהיות כי אתה חסאת וגם גרמת כחטאתך להחטיא גם את ישראל, אם בכוונתך מחשבה רעה, ואם שהערב רב העלו עולות ושלמים על המזבח ההוא, לכן צריך שתכוון במעשה קרבנך לכפר בעדך וגם בעד העם - כדי לכלול גם מה שהחטיא את הערב רב, לזה לא קראם בשם בני ישראל ולא בשם עדה ככתחילה, אלא בשם העם סתם, לכלול גם הערב רב

קרב אל המזבח וכו'. ולכן אמר לו קרב וכו' ירצה כנגד מה שבנית מזבח לעגל כמ"ש ויבן מזבח לפניו לכן עתה קרב אל המזבח הידוע שהוא האמיתי אשר לפני ה' לכפר בנין המזבח האחר. ולהיות כי אתה חטאת וגם גרמת בחטאתך להחטיא גם את ישראל. אם בכזונתך מחשבה רעה כנ"ל ואם שהערב רב העלו עולות ושלמים על המזבח ההוא. לכן צריך שתכוון במעשה קרבנך לכפר בערך וגם בעד העם אמנם כשתעשה קרבן העם אשר הם לא החטיאו אותך לכן וכפר בעדם על ידי הקרבן שלהם ולא תכפר בקרבנם גם בערך כמו בקרבן שלך. וכדי לכלול גם מה שהחטיא את הערב רב כנ"ל, לזה לא קראם בשם בני ישראל ולא בשם עדה כבתחילה, אלא בשם העם סתם, לכלול גם הערב רב, אז נתכוון אהרן אל כל אשר ציווהו משה וכנגד קרב אל המזבח אמר ויקרב אהרן אל המזבח. וכנגד ועשה את חטאתך וכו'. וישחט את עגל החטאת אשר לו.

דיט.

כאשר בני ישראל חטאו במוכרם את יוסף למצרים הנקרא עגל, המשיכו את יעקב אביו ובניו וירדו אחריו למצרים בגלות, לכן לא היו ישראל יכולין ליגאל עד אשר ויקח משה את עצמות יוסף עמו - אלו לא מכרו את יוסף, היו תמיד בארץ כנען ושם היו מקבלין את התורה, ועתה בצאתם ממצרים, אף כי נגאלו, באה להם רעה אחרת, כי נתערבו עמהם הערב רב, וגרמו להם כל הרעות, עד אשר לסיבתם מתו במדבר, ובפרט עון העגל, וכזונת הערב רב היתה, יען כי ידעו כי היה מוכרח שישכחו בני ישראל את עצמות יוסף למקום שגנבוהו, וכראותם כי כושש משה המוליך את עצמות יוסף עמו, כחרו לעשות צורת עגל תמורת יוסף, כי בזכותו יורה אליהם את הדרך ילכו בה

וכאשר בני ישראל חטאו במוכרם את יוסף למצרים הנקרא עגל המשיכו את יעקב אביו ובניו וירדו אחריו למצרים בגלות ואל זה רמזו רז"ל במ"ש משל לפרה שלא היתה נמשכת בעול והמשיכו את העגל וכו' ולכן לא היו ישראל יכולין ליגאל עד אשר ויקח משה את עצמות יוסף עמו. עוד רעה אחרת נרמו להם כי אלו לא מכרו את יוסף

הי' תמיד בארץ כנען ושם היו מקבלין את התורה ועתה בצאתם ממצרים אף כי נגאלו באה להם רעה אחרת כי נתערבו עמהם הערב רב וגרמו להם כל הרעות עד אשר לסיבתם מתו במדבר ובפרט עון העגל כנודע וכוונת הערב רב היתה יען כי ידעו כי הי' מוכרח שישבו בני ישראל את עצמות יוסף למקום שנבנהו ובראותם כי בושש משה המוליך את עצמות יוסף עמו בחרו לעשות צורת עגל תמורת יוסף כי בזכותו יורה אליהם את הדרך ילכו בה.

ספר עין הדעת טוב - פרשת קדושים

דכ.

הערב רב אף על פי שנתגירו ונתחייבו בכל המצות כגר כאזרח יהיה, אבל לענין קדושים תהיו לא נכנסו בכלל, כי ענין קדושה לשון פרישות, שיהיו מופרשים ומובדלים לעם סגולה בקדושה נפלאה כמו שאני ה' קדוש ומופרש מכל צבא המרום ומן ע' שרי ומלכי ע' אומות כך אתם שבחרתי בכם להיותכם עמי ואני אלהיכם תתדמו אלי להיותכם מופרשים וקדושים יותר מכל ע' אומות תחתונות, וז"ש דבר אל כל "עדת בני ישראל", עדה בפני עצמו מובדלת מן הערב רב, ותדבר להם תחילה שבחם, כי אין הערב רב נכנסים עמם בחשבון לכל דבר שבקדושה, כי אלו בני ישראל, ואלו בני ע' אומות, ואח"כ שתגדיל שבחם בעיניהם, אח"כ ואמרת אליהם א"כ ראוי הוא שקדושים תהיו מכל העמים ואפילו מן הערב רב, ותתדמו אלי, כי קדוש וכו'

אז ירצה כיון באומרו אל כל עדת בני ישראל ע"ד מה שפרשנו ויקהל משה את כל עדת בני ישראל כי הפרישם מן הערב רב ולא רצה לקבל מהם נדבת המשכן מפני נדבת זהב העגל שב' בהם ויתפרקו כל העם את נומי וכו' ולא כתיב בני ישראל והנה הערב רב אע"פ שנתגירו ונתחייבו בכל המצות כגר כאזרח יהי' אבל לענין קדושים תהי' לא נכנסו בכלל כי ענין קדושה לשון פרישות כנ"ל שיהי' מופרשים ומובדלים לעם סגולה בקדושה נפלאה כמו שאני ה' קדוש ומופרש מכל צבא המרום ומן ע' שרי ומלכי ע' אומות כך אתם שבחרתי בכם להיותכם עמי ואני אלהיכם תתדמו אלי להיותכם מופרשים וקדושים יותר מכל ע' אומות

תחתונות כמ"ש אתה אחד וכו' ומי כעמך כישראל גוי אחד בארץ וכו'.
 וז"ש קרושים תהיו כיון שקדוש אני ה' אלהיכם כנזכר וז"ש דבר אל כל
 עדת בני ישראל עדה בפני עצמו מובדלת מן הערב רב ותדבר להם
 תחילה שבחם כי אין הערב רב נכנסים עמם בחשבון לכל דבר
 שבקדושה כי אלו בני ישראל ואלו בני ע' אומות ואח"כ שתגדיל שבחם
 בעיניהם אח"כ ואמרת אליהם א"כ ראוי הוא שקרושים תהיו מכל העמים
 ואפילו מן הערב רב ותתדמו אלי כי קדוש וכו'.

רכ"א.

ואם תאמר למה לא תצוה גם את הערב רב בכך, כיון שנתגיירו והושוו בכל
 המצות, לזה אמר איש אמו וכו', כי הנה רוב המצות החמורות שבתורה אינם
 יכולים לקבל, כיבוד אב ואם שנזכר שכרה למען ייטב לך בעוה"ז ולמען
 יאריכון ימך בעוה"ב להיותה חמורה מכל המצות, אם כן לכם בני ישראל
 שכתוב בכם ויתיילדו על משפחותם בס' יחוסיהם עד יעקב אבינו, תוכלו
 לקיים איש אמו ואביו תיראו, אבל הערב רב או האומות אינם מכירים אביהם
 ואמם, כי כולם נואפים ממזרים, ואיך אצוה אותם איש אמו ואביו, ואינם
 מכירים מי אביהם - שבטי יה עדות לישראל שאין בהם פסולת, משא"כ
 בערב רב - בשבת כתיב כי אות היא ביני וביניכם וכו' וגוי ששבת חייב מיתה
 כי לא ניתן אלא לישראל, והרי השבת שקולה ככל התורה כולה - עבודה זרה
 החמורה מכל התורה, כבר הערב רב עבדו עבודה זרה באומרם קום עשה לנו
 אלהים וכו' וכתוב ויעשהו עגל מסכה. כי קכ"ה קסטרין היה בו כמנין מסכה
 והרי עברו על ואלהי מסכה לא תעשה, והרי עשו אלהי מסכה, עזבו אלהים
 חיים הנותן להם מן השמים ועבדו לשור אחד שהם נותנים לו עשב
 משלהם ואוכלו

וא"ת למה לא תצוה גם את הערב רב בכך כיון שנתגיירו והושוו בכל
 המצות לז"א איש אמו וכו'. ירצה הנה רוב המצות החמורות
 שבתורה אינם יכולים לקבל. הראשונה ככיבוד אב ואם שנזכר שכרה
 למען ייטב לך בעוה"ז ולמען יאריכון ימך בעוה"ב להיותה חמורה מכל
 המצות כמשו"ל וא"כ לכם בני ישראל שכתוב בכם ויתיילדו על
 משפחותם בס' יחוסיהם עד יעקב אבינו תוכלו לקיים איש אמו ואביו

תיראו. אבל הערב רב או האומות אינם מכירים אביהם ואמם כי כולם נואפים ממזרים כנודע ביחוס תולדות עשו כמה ממזרים הי' בהם צבעון וענה וקרא ותמנע וכו' גם בערב רב שהיו מצרים כתיב בהם ומצרים ילד וכו' ואת כסלוחים ואת פתרוסים אשר יצאו משם ר"ל מבין פתרוסים וכסלוחים יצאו הפלשתים כולם ממזרים ואיך אצוה אותם איש אמו ואביו וכו'. ואינם מכירים מי אביהם וכמ"ש שבטי יה עדות לישראל שאין בהם פסולת משא"כ בערב רב. גם ענין השבת כתיב כי אות היא ביני וביניכם וכו' וגוי ששבת חייב מיתה כי לא ניתן אלא לישראל כמ"ש ואת שבתותי תשמרו. והרי השבת שקולה ככל התורה כולה. גם ענין הע"ז החמורה מכל התורה הלא היא אל תפנו וכו' כבר הערב רב עבדו ע"ז באומרם קום עשה לנו אלהים וכו' וכתיב ויעשהו עגל מסכה. כי קב"ה קנטרין הי' בו כמנין מסכה והרי עברו על ואלהי מסכה לא תעשה. והרי עשו אלהי מסכה וזה רמז באומרו מסכה גם עברו אז על אל תפנו אל האלילים כי לא עשאוה אלא אשר ילכו לפנינו להורות להם הדרך ילכו בה להיותם פונים אחריו היפך מן אל תפנו וכו' גם קראם אלילים בלשון כנודע כי העגל יצא מורכב משור וחמור אשר עליו נאמר ידע שור קוניחו וחמור אבום בעליו גם רמז אל מה שאמר הכתוב כתבנית שור אוכל עשב ונודע כי כל השורים וגם כל הבהמות אוכלין עשב. אבל הכונה כי יצא כתבנית השור וגם אוכל עשב כמשו"ל וזה להורות חרפתם כי עזבו אלהים חיים הנותן להם מן מן השמים ועבדו לשור אחד שהם נותנים לו עשב משלהם ואוכלו. והרי האלוה הנרוע הזה אליל נקרא כלא הי' נרוע בתכלית וזה כוון באומרו אלילים.

ספר עין הדעת טוב - פרשת במדבר

רכב.

הערב רב היו לאין קץ מרובים מן ישראל, וגם הם נתגירו וקבלו התורה, אם כן למה ציוה ה' למנות את ישראל לידע מספר צבאיו יתברך וכמה הם נחלתו וגם את הערב רב גרים שנתגירו ימנה ג"כ אותם עמהם, כי אעפ"י שנתגירו

אינם נקראים עם ה' ונחלתו אלא ישראל לבדם, כי תכלית המספר הזה לישא ולרומם את ראש בני ישראל לבדם ולא את הערב רב - בני ישראל יש להם יחס גדול בכמה מיני יחוסים, משא"כ בערב רב בני זנונים המה ואין להם יחס כלל

שאז את זכו' כבר ביארנו שתי הבנות הא' לשון הסרת ראש אם לא יזכו והב' נשיאות ראש ומעלה אם יזכו עוד פי' ג' מלשון נשיאות ראש ומעלה כנ"ל ג"כ. והענין כי הנה הערב רב היו לאין קץ מרובים מן ישראל וגם הם נתגיירו וקבלו התורה וכתוב בנר כאזרח יהי' זכו' וא"כ למה ציונה ה' למנו' את ישראל לידע מספר צבאיו ית' וכמה הם נחלתו וגם את הערב רב גרים שנתגיירו ימנה ג"כ אותם עמהם לז"א שאז זכו' במה שבארנו בכל הפרשיות הקודמו' מן ויהי בשלח ואילך כי אעפ"י שנתגיירו אינם נקראים עם ה' ונחלתו אלא ישראל לבדם ולזה הזכיר המספר בלשון נשיאות לרמוז כי תכלי' המספר הזה לישא ולרומם את ראש בני ישראל לבדם ולא את הערב רב והכריח הדבר ממ"ש למשפחותם זכו' כי הנה בבני ישראל יש להם יחס גדול בכמה מיני יחוסים כמו שנבאר עוד בדרך הד' הלא הם משפחותם ובית אבותם והיותם בני ישראל משא"כ בערב רב בני זנונים המה ואין להם יחס כלל.

ספר עין הדעת טוב - פרשת בהעלותך

דכג.

אמנם בני ישראל שהיו עבדים במצרים והורגלו בלחם צר לא הרגישו שחסר להם בשר, אבל האספסוף שהיו מצרים שרים ונכבדים ערב רב ר"ל במעלה ובעושר כי לזה לא אמר ערב הרכה אלא ערב רב, והיו רגילין בתענוגי מלכים, נתאוו לאכול בשר, האמנם אמרו בלבכם אם בני ישראל שהם עתה ראשים עלינו מסתפקים בלחם לבד אין לנו פה לשאול בשר, ולכן התחכמו להסית את ישראל

והאספסוף אשר בקרבנו זכו'. בני ישראל וגם הערב רב הי' להם מקנה עצום כמ"ש וממקנה בני ישראל לא מת אחד ומקנה רב הי' לבני ראובן זכו'. וגם ערב רב עלה אתם זכו' ואמנם רצו כי

מאחר אשר ה' אלהיהם מזליכם במדבר ציה מליחה וינהלם בלחם ומים בלבד ואין מחסור כל לפניו יתב' כמ"ש זה ארבעים שנה וכו' לא חסרת דבר כמו שהוריד להם לחם מן השמים אינו כבודו לתת להם לחם בלבד כי אין עליו לטורח לתת להם גם בשר וכמו שכבר קדם להם תיכף. בצאתם ממצרים בפ' בשלח בתת ה' לכם בשר בערב לאכול ולחם בבוקר לשבוע ולא ישחטו המקנה אשר להם שישאר להם בכניסתן לארץ. ואמנם בני ישראל שהיו עבדים במצרים והורגלו בלחם צר לא הרגישו בזה אבל האספסוף שהי' מצרים שרים ונכבדים ערב רב ר"ל במעלה ובעושר כי לזה לא אמר ערב הרבה אלא ערב רב והי' רגילין בתענוגי מלכים נתאוו לאכול בשר האמנם אמרו בלבבם אם בני ישראל שהם עתה ראשים עלינו מסתפקים בלחם לבד אין לנו פה לשאול בשר ולכן התחכמו להסית את ישראל וז"א התאוו תאוה כי התאוו פועל יוצא לאחרים כי גרמו לישראל שגם הם יתאוו תאוות הבשר ואז וישובו ויבכו גם בני ישראל נוסף על האספסוף ויאמרו מי יאכילנו בשר חנם כענין המן ולא נצטרך לשחוט את מקנינו. ואמנם מהראוי לישראל שיוסרו מענין המתאוננים שקדם וחזרו עתה וישובו ויבכו. וישובו לחטוא לפניו ית'. וא"ת מה לכם לבני ישראל לבכות על הבשר אשר מעולם לא אכלתם אותו כי הייתם בחומר ובלבנים עבדים לפרעה לז"א זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם כמ"ש ז"ל כי בלכתם להביא חבית של מים לארזניהם המצריים הי' השי"ת מזמין להם דגים בתוך החביות ואוכלים חנם בלי דמים אעפ"י שבשר בהמה לא היינו אוכלים ועוד אחרת כי גם אם לא היינו אוכלים במצרים בשר הנה הי' הירקות הלחים המרטיבים הגוף מצוים בשופע את הקישואים וכו'. ועתה אשר השי"ת הוציאנו מבית עבדים לעם סגולתו מאכילנו לחם צר לא בשר ולא דגים ואפילו ירקות לחים אלא ונפשינו יבשה בלחם צר בלתי אל המן עינינו ואפי' הלחם הזה לבדו איננו מובטח בידינו אבל אל המן ההוא עינינו תלויות בכל בוקר ובוקר עד שיומטר מן השמים וז"ש בלתי אל המן עינינו ואין זה כבודו ית' כי מאחר שמזונותינו מוטלין עליו כנ"ל ויש בידו

יכולת לכל אשר יחפוץ כמו שמוריד לנו מן מן השמים שהוא פלא פלאים הגם בשר שליו הנמצאים בארץ השפלה יוכל תת. וא"כ אין זה אלא מחוסר אהבתו אותנו כי יכולת גדול לו ית' להאכילנו בשר כי מזון העבד מוטל על רבו ולא בצרות עין ח"ו.

דכד.

ענין מתאוננים - ותבער כם אש ה' לשורפם ולכלותם לאין מרפא, אלו לא היו בני ישראל רק ערב רב - גם אשר בערה כם אש ה' בהערכ רב, עם כל זה לא רצה הקב"ה לכלותם כולם, אבל ותאכל בקצה המחנה שלהם ולא בכולו, וזה לראות אולי ישוּבו בתשובה, ואז והיתה להם בושה לצעוק אל ה', כי הכירו חסאם שנתכוונו לשתעלה רעתה באזניו וישליכם ולכן ויצעק העם אל משה ויתפלל וכו' ותשקע האש במקומה ולא נתפשטה יותר, כי זה היה רצונו יתברך כשישובו בתשובה, ועדיין ראה הוא יתברך כי כיון ששרשם רע ומר ולא שבו אלא מיראת האש, מוכרח הוא שבמרדס הם עומדים, ולכן נקרא שם המקום ההוא הפרטי שהוא בקצה המחנה "תבערה", כדי שלא יוסיפו עוד לחסוא, כי יזכרו כי הנה כם ממש בערה אש ה', ולולא שבו בתשובה לא היתה נשקעת במקום פרטי, שאין זה טבע האש ואם יחטאו תחזור האש ותאכלם לגמרי - כיון ששרשם מר הוסיפו עוד לחסוא

ויהי העם כמתאוננים וכו'. והביאור ע"ד מה שפירשנו בפ' שלח לך כי כל כוונתם היתה לפי שלא היו מתרצין לקבל עול תורה ומצות וכמש"ל על זכרנו וכו' חנם חנה בלי מצות וכמשו"ל תואנה הם מבקשים ולפרוש מאחרי המקום אמנם לא פרשו רז"ל מה היא התואנה הפרטית ונלע"ד כי כיוון שלא היתה להם עילה רק כוונתם רעה בלבד כנ"ל לכן היו כעין קצים בחייהם כעין החולה שמתאווה לאכול ואינו אוכל כך אלו היו צועקי' ומתאוננים ונאנחים ולא היו מוציאים מפייהם דבר כלל כי לא היו להם טל מה יתאונו וכל כוונתם היתה שהקב"ה הבוחן לבות וכליות יראה כוונתם וישליכם מעל פניו ויניחם כרצון תאוותם כי עבדא בהפקירא ניחא ליה וז"ש ויהי העם כמתאוננים כי לא היו מתאוננים ממש כי לא היו להם מקום עילה להתאוון אבל הראו עצמם כמתאוננים

עד תעלה רעתם שמבקשים לפרוק עול ויעלה עד אזני ה' ויבין כוונתם אך הם לא היו מוציאים קול מפיהם.

ולהורות כי לא הי' תזאנה מסוימת רק לפרוק עול לכן נסמכה פרשת מתאוננים בסוף פרשת המסעות לומר כי כל מה שהי'

הקב"ה חפץ להגדילים בדגלי מלוכה ולנחותם בענני כבוד כמ"ש וענן ה' עליהם יומם וכו' והם אדרבה היו קצים בו ית' ובתורתו ומתאוננים לפרוש מאחריו כנ"ל והנה אעפ"י שלא דברו בפיהם וישמע ה' כאלו הוציאו הדברים בפיהם כיוון שראה שכל כוונתם היתה לשמא יבין וישמע ויקיץ בהם ויניחם ולכן ויחר אפו כי לא היו דבר פרטי שיוכל לתקנו רק שורש רע ומר שאין לו תרופה כלל ולכן ותבער במ אש ה' לשורפם ולכלותם לאין מרפא כי גם להם אין תרופה כנ"ל. ואמנם אלו לא היו בני ישראל רק ערב רב וז"ש ויהי העם וכו' ונודע כי היו הולכים אחר מחנה ישראל עם הצאן והבקר וימצא כי כאשר בערה במ ממש אש ה' הנה השריפה לא היתה רק בקצה המחנה של ישראל כי שם מקומם כנ"ל וז"ש ותאכל בקצה המחנה.

אז ירצה כי המחנה הזה יחזור אל מחנה הערב רב עצמו ויאמר כי גם אשר בערה במ אש ה' עכ"ז לא רצה הקב"ה לכלותם כולם אבל ותאכל בקצה המחנה שלהם ולא בכלולו וזה לראות אולי ישובו בתשובה ואז והיתה להם בושע לצעוק אל ה' כי הכירו חטאם שנתכוונו לשתעלה רעתה באזונו וישליכם ולכן ויצעק העם אל משה ויתפלל וכו' ותשקע האש במקומה ולא נתפשטה יותר כי זה הי' רצונו ית' כשישובו בתשובה ועדיין ראה הוא ית' כי כיון ששרשם רע ומר ולא שבו אלא מיראת האש מוכרח הוא שבמדרם הם עומדים ולכן נקרא שם המקום ההוא הפרטי שהוא בקצה המחנה כנ"ל תבערה כדי שלא יוסיפו עוד לחטוא כי יזכרו כי הנה במ ממש בערה אש ה' ולולא שבו בתשובה לא היתה נשקעת במקום פרטי שאין זה טבע האש ואם יחטאו תחזור האש ותאכלם לגמרי והנה כיון ששרשם מר הוסיפו עוד לחטוא וז"ש והאכפסוף וכו' ירצה כי

אותם שאכלה האש היו מפוזרים בקצה המחנה של ערב רב כנ"ל ועתה אותם שהיא נאספים וממיצעים בתוך קרבו של המחנה הנ"ל שנשארו ע"י התשובה ותפלת משה חזרו לחטוא כי היהפוך כושי עורו וכו' אמנם נתייראו מן האש ולכן לא היו כבתחילה כמתאונני אשר מראים עצמן מתאוננים על תאוות רבות לאין קץ וגם כי לא הזכירום בפיהם להכלית רע שביין הקב"ה כוונתם וישליכם אבל עתה התאוו ממש בלתי אנינה והזכירו שאלתם בפיהם וגם כי היתה תאוה אחד פרטיית כי עתה אין מקום להשי"ת להענישם ואדרבה יתן להם שאלתם ואם לא יתן להם פתחון פה להתרעם.

והזר הכתוב לפרש שני דברים הנ"ל הנרמזים בהתאוות תאוה ופירש כי ענין התאוה הוא כי ויאמרו אמירה גמורה וענין התאוות הפרטית הוא מי יאכילנו בשר ואמרו וישובו ירצה כי כמו שהאספסוף חטאו תחלה באופן אשר כשחזרו שנית לחטוא יצדק בהם מלת וישובו ג"כ יצדק בבני ישראל לאמר וישובו בערך האספסוף כי הם חטאו תחלה ובני ישראל הוסיפו גם הם לחטוא כמו האספסוף, או ירצה כי מלת וישובו ויבכו נקשר עם שלמעלה כי האספסוף בתחלה התאוה תאוה ואח"כ הם עצמם וישובו עוד ויבכו ג"כ ואח"כ אמר כי גם בני ישראל חטאו כענין האספסוף ואז ויאמרו כולם מי יאכילנו בשר.

דכה.

אחר הבכיה הגלויה כשראום בני ישראל את הערב רב כוכים, בכו גם הם, ואז נתחכרו יחד שניהם, והזכירו ויאמרו בפיהם מי יאכילנו בשר, האספסוף בוכה על שתיהון, העריות בלב והבשר בפה, ובני ישראל בוכין על הכשר בלבד ובפיהם, ולא היה בלבם תאוה אחרת מענין העריות

או ירצה והאספסוף וכו' יובן במשז"ל זכרנו את הדגה רב אמר דגים ממש ושמואל אמר עריות וכו' גם אמרו בוכה על עסקי עריות משפחותיו וכו'. והענין כי אמר שהאספסוף אשר בקרבו התאוה תאוה עריות שהיא סתם תאוות הנגף. והיצה"ר אבל נתייראו לאמר בפה אח"כ

האספסוף עצמו עשו ב' פעולות הא' הוא וישובו כי הוסיפו להתאוות תאוה אחרת והיא ענין אכילת הבשר שזכירה אח"כ וגם זו לא הזכירה בפה הב' היא ויבכו ואמנם הבכיה היתה בגלוי אבל לא נודע על איזה ענין הי' כלל כי הרי עדיין לא הזכירו שום אחת משתיהן ואחר הבכיה הגלויה כשראום בני ישראל את הערב רב בוכים בכו גם הם ואז נתחברו יחד שניהם והזכירו ויאמרו בפיהם מי יאכילנו בשר האספסוף בוכה על שתיהן העריות בלב והבשר בפה ובני ישראל בוכין על הבשר בלבד ובפיהם ולא הי' בלבם תאוה אחרת מענין העריות. והנה אפשר לאמר כי ענין השליו הנזכר בפרשת בשלח נפסק בשנה השנית ולכן שאלו מי יאכילנו בשר וז"ש ועתה נפשינו וכו' כלומר עתה כי כבר נפסק השליו הניתן אז לנו בערב בשר לאכול הנה נפשינו יבשה ואין כל רק המן לבדו אליו עינינו כי משתי הבטחותיו בתת לכם בערב. בשר לאכול ולחם בבוקר לא ניתן לנו עתה רק הלחם שהוא המן.

א ירצה כי ודאי מאמרו ית' בתת לכם בערב בשר לא שב ריקם ח"ו ועוד ראה לזה כי לא נזכר הסתלקותו עד עתה כלל אבל כפי זה יקשה אומרים מי יאכילנו בשר וגם אומרים ועתה נפשינו יבשה וכו' בלתי אל המן עינינו.

דכו.

הערב רב תואנה הם מבקשים וכל כוונתם לפרוק עול, התאוה תאוה אחרת לאכול גם בשר בבוקר ובערב

והנראה כי בצאתם ממצרים חפשים מן העבודה הקשה הי' מתרצים במה שהבטיחם השי"ת בשר בערב ולחם בבוקר וכמ"ש ונפש רעבה כל מר מתוק ועתה בשנה השנית וישמן ישורון ויבעט כמ"ש נפש שבעה תבוז נופת ובפרט כי הערב רב תואנה הם מבקשים וכל כוונתם לפרוק עול כנ"ל התאוה אחרת לאכול גם בשר בבוקר ובערב המיון המן שהוא הלחם בבוקר ובערב ומ"ש מי יאכילנו בשר ר"ל גם בבוקר כי ביום היתה בכיה זו ולא בערב שהוא לילה ממש כנודע.

זו"ש זכרנו וכו' אשר נאכל לשון הווה כי בכל שעה היינו אוכלים הגה וקשואין וכו' וכמשו"ל מאין הי' להם רגים כשהיו ממלאיה מים מן המעיין היו רגים נכנסים לתוך כריהם וכשנכנסין ללקוט תבן מן השדות לוקמין קשואין וכל זה הי' ביום ולא בלילה. והנה ק"ו ומה אם היותינו במצרים שהיינו כגויי הארץ זו"ש חנם מן המצות שנית כי היינו עבדים ועב"ז הי' השי"ת עושה עמנו נסים בענין הרגים כנ"ל בכל שעה מן היום ואמנם ועתה אשר נכנסנו תחת כנפי השכינה ועוד שנית כי אנו מלכים בי"ב הגלי מלכות וענני כבוד למה נפשינו יבשה אין כל בלתי המן לכדו וכי המלכים אוכלים כל היום לחם יבש לכדו בלתי לפתן לא בשר ורגים ולא פירות קשואין ואבטיחים ועוד אחרת כי הרי הגדולים יכולים לסבול אבל מה יעשו הנשים ובפרט המעוברות אשר בטבעם להתאוות תמיד ובפרט מאכלות אלו רגים ואבטיחים וכו' המיוחדים לנשים ההרות כמשו"ל ולכך לא הזכיר הכתוב רק את אלו בלבד וגם בזה יתורץ מה שהקשו רז"ל והלא מקנה רב הי' לבני ראובן וכו' וגם כי 'תגרי גויים מוכרין להם וראי' לזה ממ"ש ויתר תהי' לך על אונך וכו' אבל השאלה היא כי למה הי' מפרנסם בבשר בערב לבדו ובכל שאר היום מן לבדו ואם הוא מפני שהיו להם מקנה רב א"כ למה היו נותן להם בשר אפי' בערב ויותר טוב הי' או בשלא יתן להם בשר כלל או בבוקר ובערב ולא וראה ח"ו חולשא ביכולתו וכמ"ש היד ה' תקצר ולהורות כי שאלתם בשר הי' ביום לז"א בלתי אל המן עינינו כלומר כי אמת הוא שנותן לנו בשר אלא שהוא בערב ואנו צריכין לאכלו ביום ועינינו רואות משא"כ בלילה ובזה יתורץ שהל"ל נפשינו יבשה אין כל זולתי מן ולמה נכנס בנפשינו ויצא במלת עינינו או ירצה זכרנו וכו' כי כמו שהרגה היינו אוכלים חנם מן המצות כי אין בהם הלכות שחיטה וחנב ודם כן ע"ד זם היינו רוצים לאכול הבשר חנם מכל מצות כי כוונתם לפרוק עול ח"ש מי יאכילנו ולא מי יתן לנו בשר כי כבר הי' להם מקנה רב ובזה הותרה השאלה ההיא.

והמון וכו' כפי מה שפירשנו באמת הי' מתרעמים וא"כ איך הקב"ה ויתר אף ה' מאד וגם בעיני משה רע ולזה בא הכתוב להודיע

רוע של כוונתם כי תואנה הם מבקשים כמו שנתבאר לעיל והראי' לזה כי הרי כל דבריהם שקר כי הנה המן כזרע גד וכו' ירצה במשז"ל במס' עירובין חשוכי בנים לא יאכלו גדגודניות והיא זרע גד הנזכר כאן וסיפר כי טבע סגולת המן למעט תאוות היצה"ר כדמיון זרע גד ולכן נקרא כן מלשון גודו אילנא כי חותך ומפסיק תאוות האדם ואפי' זרע האדם ויען כוונתו ית' למעט תאוות יצרם לשיעסקו בתורה ויהיו כמלאכי השרת כמשז"ל על לחה אבירים אכל איש וכן ביום אשר עוסקים בתורה יאכלו את המן לכד לסיבה הנ"ל ובערב לפרות ולרבות יאכלו בשר המרבה הזרע והבשר כנודע א"כ כוונתו ית' היא לעובתם כנ"ל ולא לחולשת יכולתו ח"ו והרי טענה זו תספיק אל בחינת השי"ת, ועתה יטעון איך דבריהם שקר והתחיל בסיפור שבחו של מן הראשונה בענין מראהו כי תאווה הוא לעינים כי עינו כעין הברולח זך כאבן יקרה וזה כנגד מ"ש בלתי אל המן עינינו הב' בענין מיעוט הטורח וז"ש שמו העם ולקטו כי בהטיית האיש גופו בקרקע בפתח ביתו חיכף ולקטו משא"כ באסיפת הדגים והשליז והפירות וזה כנגד מ"ש אשר נאכל במצרים חנם בלתי טורח. הג' ומתנו וכו' וכמשז"ל והלא לא ירד לריחיים ולמדוכה מעולם אלא מלמד שהיו משתנה המן להם לכל הנטחנים ברחיים ולכל הנרחים ולכל המתבשלי' וזה כנגד מ"ש ועתה נפשינו יבשה לחם יבש בבוקר בלי לפתן.

דכז.

כשהערב רב ראו שגם בני ישראל בוכים עמהם על הכשר, לא יכלו ושוא, וחזרו לבכות גם על התאוה הראשונה של העריות, עד ששמע משה בפירוש וישמע וכו' אחר אשר הערב רב ראו גם בני ישראל בוכים עמהם על הבשר לא יכלו ושוא וחזרו לבכות גם על התאוה הראשונה של העריות עד ששמע משה בפירוש וז"ש וישמע משה את העם לבדו הוא האספסוף כי גם בכיתו היתה למשפחותיו על עריות משפחותיו ולכן עתה ויחר אף ה' מאד ויחר על הבשר ומאד על העריות, או ירצה כי

השי"ת היודע הלבבות ויחר אפו מתחילה אבל עתה שגילו כוונתם הגדיל חרון אפו מאד יותר מבתחלה בראותו חציפותם אך משה שעתה נתחדש אליו כוונתם יען כי ראהו בעיניו היה רע אחד בלבד והוא זה של עתה ולא בתחילה וז"ש ובעיני משה רע, ולסייע לרז"ל האומרים למשפחותיו על עסקי משפחות הוא כי הרגישו דאם כפשוטו הל"ל וישמע משה את העם איש בוכה פתח אהלו למשפחותיו או וישמע את העם למשפחותיו איש בוכה פתח אהלו אך ירמוז וישמע העם שהי' בוכה על עסקי משפחותיו כי הרי עד עתה לא הותרו כי אם איש פתח אהלו זו אשתו בלבד.

דכח.

בראות משה כי בענין העריות לא חטאו ישראל רק בענין הבשר לבדו הוא שנשתתפו עם הערב רב, לכן לא נתעסק רק בענין הבשר לבד, כי הוא נוגע לישראל עצמן - תחילה אני מתרעם למה הרעות לעבדך, כי עם שמה שהוצאתי ערב רב היה להיות עבדיך, והייתי חושב לשרתיך בנייר אותם, והראיתי בעצמך כאלו חטאתי והרעותי בהוציאם אותם, כי הרי אמרת לך רד כי שחת עמך אשר הוצאת שלא כרצוני, ועוד יש גדולה מזו כי אדרכה שכר גדול הי' לך ליתן לי על שהוצאתים וגיירתים ולהיות מוצא חן בעיניך, ולא די זה אלא שעשיתנו רע

ויאמר וכו' משה בראותו כי בענין העריות לא חטאו ישראל רק בענין הבשר לבדו הוא שנשתתפו עם הערב רב לכן לא נתעסק רק בענין הבשר לבד כי הוא נוגע לישראל עצמן ולפיכך כיוון שבשאלת הבשר אין להאשים אותם כי כראוי הם שואלים לכן מצא מקום להתרעם וזה כי בשלמא הערב רב הוא הוציאם ובדין הוא לסכול משאם כמ"ש ז"ל על כי שחת עמך אבל ישראל שהם עמך ונחלתך למה תמתין עד יצקו אלי וישימו משאם עלי ורואה עתידות אתה ורואה ויודע משאלותם ותוכל ליתן להם בשר טרם ישאלו. ותחילה אני מתרעם למה הרעות לעבדך כי עם שמה שהוצאתי ערב רב הי' להיות עבדיך והייתי חושב לשרתיך בנייר אותם והראיתי בעצמך כאלו חטאתי והרעותי

בהוציאם אותם כי הרי אמרת לך רד כי שחת עמך אשר הוצאת שלא כרצוני וזו קושיא קלה ועוד יש גדולה מזו כי אדרבה שכר גדול חי' לך ליתן לי על שהוצאתים וגיירתים ולהיות מוצא חן בעיניך ולא די זה אלא שעשיתנו רע וז"ש למה הרעות ולמה לא מצאתי.

דכט.

למה הרעות לי לשום משא כל העם לרבות גם ישראל, בשלמא הערב רב, ניחא שתשים משאם עלי שאצטרך אני להתפלל עליהם, אבל משא ישראל למה, וכי האנכי הרייתי, כענין האם אם אנכי ילדתיהו, כענין האב לשתאמר אלי שאהו וכו', והרי הערב רב לבדו אנכי ילדתיהו, כי גר שנתגייר כקטן שנולד דמי, ואנכי ילדתיים, וילדי הם, אבל ישראל הנרמז בריבוי כל העם הזה אתה אביהם, כמו שכתוב בנים אתם לה' אלהיכם, ולמה תאמר אלי שאהו לישראל בחקך - היה ראוי שנחלק המשא בינינו, אתה לישראל, ואני לערב רב, אבל אנכי לבדי לא אוכל לשאת את כל העם, הם ישראל וערב רב - איני צועק אלא על הסורח, כי ככד הוא הסורח הזה בעצמו לסכול צעקת ישראל וערב רב ותרעומותיהם

או ירצה כפשטו למה הרעות לי לשום משא כל העם לרבות גם ישראל ובשלמא העם ניחא שתשים משאם עלי שאצטרך אני להתפלל עליהם אבל משא ישראל למה וכי האנכי הרייתי כענין האם אם אנכי ילדתיהו כענין האב לשתאמר אלי שאהו וכו' והרי הערב רב לבדו אנכי ילדתיהו כי גר שנתגייר כקטן שנולד דמי ואנכי ילדתיים וילדי הם אבל ישראל הנרמז בריבוי כל העם הזה אתה אביהם ואמנם כמ"ש בנים אתם לה' אלהיכם ולמה תאמר אלי שאהו לישראל בחקך ולכן לא אמר שאם שהי' כולל גם לערב רב והנה ישראל מחויב אתה לישאם כי כבר נשבעת לאבותיו וז"ש אשר נשבעת לאבותינו, לא וכו' אינו ח"ו קץ בעבודתך כי אם למיעוט יכולתי כי מאין לי לתת לכל העם ערב רב וגם ישראל כי הרי כולם יבכו עלי לאמר תנה לנו בשר כאלו ח"ו אנכי בעל היכולת ולכן חי' ראוי שנחלק המשא בינינו אתה לישראל ואני לערב רב אבל אנכי לבדי לא אוכל לשאת את כל העם הם ישראל וערב רב, וא"ת והרי כל משאך אינה רק טורח תפלתך כי סוף סוף אלי תתפלל ואני הוא

הנותן לכולם לז"א גם כי כך הוא כי הנתינה כולה ממך הוא איני צועק אלא על הטורח כי כבוד הוא הטורח הזה בעצמו לסבול צעקת ישראל וערב רב ותרעומותיהם וסוף סוף בשר ודם רימה ותולעה אני ואין בי יכולת לסבול בפרט אם תבעם עליהם ותענישני על ידם כמו שנענש ישעי' הנביא על אומרו ובתוך עם טמא שפתיים אנכי וכו' כנודע וכפי זה אומרו כי כבוד ממנו ירצה כי הלא ישראל נכבדים הם ממני ואולי אתכעס ואענש עליהם וכמשו"ל על שלמה כשאמר כי מי יוכל לשפוט את עמך הכבוד הזה ואם ככה אתה עושה לי כלומר שתניח משא ישראל עלי באולי אענש על ידם כנ"ל ויותר טוב שתהרגני נא עתה כי לא אראה ברעתי כי לא אחטא לשאצטרך הריגה ואמות זכאי ולא חייב.

אז ירצה ויאמר וכו'. כלומר דאיתי כי משא המן נתתו עלי ותיכף בהזכירי הרבר נענתי ואמרת הנני מזומן להמטיר לחם כו' ולמה לא מצאתי חן ומצאתי החן הוא לשתשים כל משא העם הזה כל הדברים עלי ותענני תיכף כי הרי על הבשר ישראל צועקים ובוכים ושערי דמעה לא ננעלו ועדיין אינך רוצה לתת להם בשר ומאין לו בשר לתת נתינה ממש והרי אין בידי רק שאלה ואתה הוא הנותן ואם ככה אתה עושה לי להחליש שאלתי וז"ש את ולא אתה כנודע הרגני וכו' ואל אראה ברעתי כי אילו הייתי טוב וצדיק בעיניך היית שם כל משא העם הזה עלי אף בענין הבשר אז השיבו הש"ת אספה לי שבעים איש וכו' כי שאלת הבשר שאינה כהוגן כו' על והמן כורע גר וכו' צריכה זכותא דרבים דעדיף ועכ"ז שהיא שאלה שלא כהוגן סופן ללקות באכילתן. וגם אפשר כי כיון שרצונו להענישם לא רצה שיהי' הבשר על ידי משה להרע ולטובתו נתכוין שלא נתנה על ידו.

ספר עין הדעת טוב - פרשת חוקת

ישראל היו תוך עוני כבוד אשר היו מיישרים את הדרכים כמישור והיו מוקפין מהם לכל יכם שרב ושמש, גם ענן אחד מהם תחתיהם, והיו כרוכבים על סוסים ילכו ולא יעפו ונהנים שם מזיו השכינה, אבל הערב רב היו הולכים ברגליהם שלא על גבי עוני כבוד מוכים משמש ושרב, כי היו חוצה אל העננים, והם סובלים תוקף צער הדרך

דרך ים סוף למען לא ישובו מצרים כנ"ל שם וראו עתה שחזרו להסיעם דרך ים סוף ובפרט כי זה היה אחר ארבעים שנה ואמנם היה יכול להעבירם דרך אמצע ארץ אדום כי קרוב מאוד ליכנסם לארץ כנען וסבבם מחוץ לכל ארץ אדום היושבת בדרום ארץ כנען וגם יסבבו את ארץ מואב אשר בקרן דרומית מזרחית עד שיבואו לארץ סיחון ועוג מזרחה ומשם יכנסו ליריחו וז"ש לסבוב את ארץ אדום והנה גם ארץ מואב נרמזה במלת את יתירה וז"ש לסבוב את ארץ אדום כי כבר נצטוו אל תצר את מואב ואז ותקצר נפש העם בדרך הם הערב רב קצרה נפשם בדרך הארוך שסובביה לבלי צורך ולא נחם דרך אמצע ארץ אדום כי קרוב מאוד הוא ובוה יתורץ מה שהודיענו שהיה דרך ים סוף ללא צורך וגם מלת את יתירה וגם למה הודיענו אם היו סובבים את ארץ אדום וגם למה בכל הארבעים שנה לא קצרה נפשם אלא עתה וגם אומרו מלת נפש, והענין כי ישראל היו תוך עוני כבוד אשר היו מיישרים את הדרכים כמישור והיו מוקפין מהם לכל יכם שרב ושמש גה ענן אחד מהם תחתיהם והיו כרוכבים על סוסים ילכו ולא יעפו ונהנים שם מזיו השכינה אבל הערב רב היו הולכים ברגליהם שלא על גבי עוני כבוד מוכים משמש ושרב כי היו חוצה אל העננים כנודע והם סובלים תוקף צער הדרך וז"ש בדרך ולכן קצרה נפשם ולא נפשם של בני ישראל אז וידבר העם באלקים ובמשה כי שניהם הוציאו ממצרים שלא ברשות שם הוי"ה וזהו שאמרו ז"ל השוו כבוד עבד לקונו ולא אמרו להיפך כבוד אהרן לעבדו שהוא יותר עזן אבל רמזו אל הנ"ל כי השוו אותו לשם אלקים בענין הזה כי כמו ששם אלקים העלה אותם כן משה העלה אותם לתקן את עצמו כי הם הסיגים שלו כנ"ל ולכן נתרעמו על שניהם

למה זה העליתנו שניכם ממצרים ולא אמרו העלנו והם כבר ידעו כי נגזרה גזירה על משה למות במדבר ונשאו ק"ו בעצמן שהם הסיגים שלו וא"כ מזכרת הוא שימותו גם הם כמוהו במדבר וז"ש למות במדבר ומי הניד להם זה.

דלא

אף אם בני ישראל מתו במדבר היו שבעים מכל טוב, כי המן היה משתנה להם לכמה טעמים, משא"כ אנחנו הערב רב שלא היו אוכלין את המן עצמו הנקרא לחם מן השמים אלא הפסולת שהיה נשאר מן המן אחר שטחנו אותו ברחיים, והיה טעמו לשד השמן ולא יותר, אשר אז נקרא לחם הקלוקל המקולקל, כי אחר שהוציאו ממנו שמנו ודובשו, היו נותנין לנו הפסולת המקולקל, באופן כי לחם גמור לא היינו אוכלין כלל, אלא לחם הקלוקל שהוא הפסולת, אשר לא היה משתנה לטעמים רבים מתוק ומר וחמוץ, אלא לשד השמן, ואין דבר שנפש האדם קצה בו כמו מי שמתמיד לאכול דברים שונים וז"ש ונפשינו קצה

ואמרו כי אין לחם וכו' עם היות שקר שעדיין המן יורד להם וגם בארה של מרים כבר חזרה בזכות משה וגם שהל"ל ונפינו קצה שהיא האוכל ואין הנפש אוכלת וגם דהל"ל בלחם הקל ולא הקלוקל ועוד כי שקר דברו שהי' המן משתנה לבל לטעמים שרצו ואם במשז"ל שאמרו וכו' יש ילוד אשה שמכנים ואינו מוציא עתיד מן זה לנפח במעינו וכו' והנה זה היה בסוף ארבעים שנה וכבר הורגלו בכך, והענין שאם חשיב לנו שהרי גם ישראל מתו כולם במדבר ואינכם טובים מהם ומה זה שאמרו למות במדבר לז"א כי אין לחם וכו' כלומר אף אם בני ישראל מתו במדבר היו שבעים מכל טוב כנ"ל כי המן היה משתנה להם לכמה טעמים משא"כ אנחנו הערב רב שלא היו אוכלין את המן עצמו הנקרא לחם מן השמים אלא הפסולת שהיה נשאר מן המן אחר שטחנו אותו ברחיים כמ"ש ז"ל על שמו העם ולקטו והי' טעמו בטעם לשד השמן ולא יותר אשר אז נקרא לחם הקלוקל המקולקל כי אחר שהוציאו ממנו שמנו ודובשו היו נותנין לנו הפסול' המקולקל באופן כי

ערב רב על פי הארז"ל

קנו

לחם גמור לא היינו אוכלין כלל אלא לחם הקלוקל שהוא הפסולת אשר לא היה משתנה לטעמים רבים מתוק ומר וחמוץ אלא לשד השמן ואין דבר שנפש האדם קצה בו כמו מי שמתמיד לאכול דברים שמנים וז"ש ונפשינו קצה וכו' ועיין מה שבארנו בפסוק כתפוח בעצי היער דבר נחמד.

דל"ב.

אחרי מות מרים לא חזרה הבאר כבתחילה להשקות גם הערב רב, רק את ישראל הנקראים עדה, ואת בעירם גם כן ומקניהם, וזה הוא שאמרו הערב רב "ואין מים", כלומר לנו, כי לישראל יש מים

וזכ"ש ואין מים יובן במה שבארנו בפסוק ותשת העדה ובעירם כי אחרי מות מרים לא חזרה הבאר כבתחילה להשקות גם הערב רב רק את ישראל הנקראים עדה ואת בעירם ג"כ ומקניהם וז"ש ואין מים כלומר לנו כי לישראל יש מים וגם יתבאר עוד זה היטב לקמן בפסוק ומשם בארה.

דל"ג.

הערב רב שהיה התערובות הרע שנתערב מעת שחטא אדם הראשון, היה על ידי זוהמת הנחש שהטיל בחוה, ושם נתערבה בנפש הטוב של משה רבינו ע"ה, ועל כן עתה היה העונש שלהם על ידי שילוח הנחשים השרפים לנשכם וליפרע מהם, כיון שלא רצו להתקן מאותה הזוהמת של הנחש הקדמוני

ונודע כי הערב רב שהיה התערובות הרע שנתערב מעת שחטא אדם הראשון כנ"ל היה ע"י זוהמת הנחש שהטיל בחוה ושם נתערבה בנפש המזוב של משה רבינו ע"ה וע"כ עתה היה העונש שלהם ע"י שילוח הנחשים השרפים לנשכם וליפרע מהם כיון שלא רצו להתקן מאותה הזוהמת של הנחש הקדמוני.

דל"ד.

זה עצמו היה הסיבה למה השי"ת לא היה ברצונו להעלותם, כי עדיין לא היה ראויים להתקן - שם הוי"ה המולך על ישראל, הוא אשר שלח בהם את הנחשים, כי שם אלקים המולך על גויים, הוא אשר הוציאם ממצרים, והוא

אשר השתדל לתקנם, ולא יחפוץ להמיתם, ואז גמר השי"ת בדעתו לכלותם שם במדבר - כל אותם הערב רב שהם עם רב מתו ונכרתו מתוך בני ישראל, ונשארו בני ישראל לבדם, ואז הובררו כל הסיגים ונשארו ישראל לבד כסף צרוף ונכנסו לבדם לארץ ואין זר אתם כי הערב רב לא הי' עדיין זמנם להתקן **ולא** די זה אלא שאדרבה אמרו למשה למה העליתנו ממצרים לתקן אותנו כי זה עצמו הי' הסיבה למה השי"ת לא היה ברצונו להעלותם כי עדיין לא היה ראויים להתקן משא"כ בשאר הנסיונות כקרח ומרגלים וכיוצא כי עתה תלונתם העקרת היתה למה העליתנו וכו', והנה שם הוי"ה המולך על ישראל הוא אשר שלח בהם את הנחשים כי שם אלקים המולך על גויים הוא אשר הוציאם ממצרים והוא אשר השתדל לתקנם ולא יחפוץ להמיתם אע"פ שמה שנתרעמו הי' לנדרו כנ"ל על וידבר העם באלקים וכו'. וז"ש וישלח ה' בעם ולא אלקים אעפ"י שהם לא דברו אלא כנגד אלקים ואז גמר השי"ת בדעתו לכלותם שם במדבר וז"ש זימת עם רב מישראל כי הנה היה ראוי שיכתב וימת עם רב ותו לא או וימותו רבים מישראל אבל הכוונה שכל אותם הערב רב שהם עם רב מתו ונכרתו מתוך בני ישראל ונשארו בני ישראל לבדם וכמו שבארנו בפסוק ויגר מואב מפני העם כי רב כי הם הם הנקראים דרך סתם עם רב ואז הובררו כל הסיגים ונשארו ישראל לבר כסף צרוף ונכנסו לבדם לארץ ואין זר אתם כי הערב רב לא הי' עדיין זמנם להתקן כנ"ל.

רלה.

"וחמושים יצאו בני ישראל ממצרים", כי ישראל לא היה בערך הערב רב אלא אחד מחמשים - "עם רב מישראל", עם שהיו רב וגדול יותר מישראל **גם** ירמוז על משז"ל על וחמושים יצאו בני ישראל ממצרים כי ישראל לא היה בערך הערב רב אלא אחד מחמשים וז"ש עם רב מישראל ר"ל עם שהיו רב וגדול יותר מישראל.

רלו.

זימת אותו העם, הנאחזין במשה רבן של ישראל, כי הי' סיגים נשמתו

או ירצה וימת אותו העם הנאחזין במשה רבן של ישראל כנ"ל כי הי' סינים נשמתו.

דלז.

כל הקלקלות שנמשכו לישראל במדבר היו עבורם - עדיין לא היה זמנם נתקן כלל, המיתם במדבר כדי שיכנסו ישראל לארץ, לקיים מן הסינים, ולא יכנסו עמהם להחטיאם גם בארץ, ועל אותה שעה הוא אומר "כולך יפה רעייתי ומום אין בך", ואז הכירו הערב רב, כי קצתם אותם שכבר היו ראויים להתקן הכירו את חטאם והתודו את עונם, ואמרו חטאנו כי דברנו וכו', אבל אותם שלא יכלו להתקן, מתו אז כולם, והמתוקנים הכירו כי גם שחטאו בדברים נגד שם אלקים, הנה חטאם עולה יותר למעלה עד שם הוי"ה אשר הוא שלח בהם את הנחשים, כי עתה ידענו כי כוונתך טובה תמיד עלינו לתקננו, לפי שאנו מן עירוב זהמת נחש העליון שהטיל בחוה, וראיה לזה כי לכן שלח בנו את הנחשים, לכן העיקר הוא כי יסיר הנחש הפרטי העליון ההוא אשר הוא מזל ושר על כל אלו הנחשים הנושכים אותנו, וכשיוסר הוא מקסריגו העליון וגם יוסר הזהמא שהטיל בנו, ובכן נהיה נקיים ומתוקנים, וממילא יוסרו הנחשים התחתונים

ובאלו הג' פירושים יתורץ למה בכל מקום נתפרש שיעור המתים ולא בכאן אך הענין כי כאן מתו כולם ולא הוצרך לבאר מספרם כי אין הכוונה אלא להודיע כי בראותו יתברך כי כל הקלקלות שנמשכו לישראל במדבר היי' עבורם ולא עוד אלא שעדיין לא היה זמנם נתקן כלל המיתם במדבר כדי שיכנסו ישראל לארץ לקיים מן הסינים ולא יכנסו עמהם להחטיאם גם בארץ ועל אותה שעה הוא אומר כולך יפה רעייתי ומום אין בך, ואז הכירו הערב רב כי קצתם אותם שכבר היו ראויים להתקן הכירו את חטאם והתודו את עונם ואמרו חטאנו כי דברנו וכו' אבל אותם שלא יכלו להתקן מתו אז כולם והמתוקנים הכירו כי גם שחטאו בדברים נגד שם אלקים הנה חטאם עולה יותר למעלה עד שם הוי"ה אשר הוא שלח בהם את הנחשים וז"ש כי דברנו בה' ובך ולא אמרו כי דברנו באלקים ובך ככתוב מלעלה וידבר העם באלקים ובמשה כי ראו עתה כי שם הוי"ה רצה של שם הוי"ה גם חטאנו בך כי עתה

ידענו כי כוונתך טובה תמיד עלינו לתקננו לפי שאנו מן עירוב וזהמת נחש העליון שהטיל בחוה וראיה לזה כי לכן שלח בנו את הנחשים כנ"ל ולכן העיקר הוא כי יסיר הנחש הפרטי העליון ההוא אשר הוא מזל ושר על כל אלו הנחשים הנושכים אותנו וכשיוסד הוא מקטרינו העליון וגם יוסר הזוהמא שהטיל בנו כנ"ל ובכן נהיה נקיים ומתוקנים וממילא יוסרו הנחשים התחתונים וז"א את הנחש ולא את הנחשים וגם להיותו עליון אשר בשמים אמר מעלינו ואם כוונתם על הנחש תחתוני היו אומרים יוסר מבינינו או ממנו.

דלח.

כראות השם יתברך את אלו הנשאים מהערב רב שהתוודו ושבו בתשובה, וכבר הגיע זמנם ליתקן, אז אמר למשה עשה לך שרף להנאתך ולטובתך, כי אלו הערב רב הנשאים הלא הם מחלק נשמתך, ובהיותם מתוקנים יש לך תועלת גדול לך

וכראות השם יתברך את אלו הנשאים מהערב רב שהתוודו ושבו בתשובה וכבר הגיע זמנם ליתקן אז אמר למשה עשה לך שרף להנאתך ולטובתך כי אלו הערב רב הנשאים הלא הם מחלק נשמתך ובהיותם מתוקנים יש לך תועלת גדול לך.

דלט.

כראשונה היו חושבין שכיוון ששרשה מזהמת הנחש העליון אין להם חלק בהשי"ת אלקי ישראל, והיו רוצין לעבוד אל הנחש העליון אשר הוא חלקו הנקרא אלקים אחרים, ולכן השי"ת להרוס דעתם הזו הנפסדת, יד הנחשים השרפים היתה בהם להומם ולאבדם, ועל כן ידעו כי השי"ת מלכותו בכל משלה, והיו מביטין אל הנחש העליון השורש שלהם, וגם היו מסתכלין כלפי מעלה, להורות כי הנחש אליהם תחת השי"ת הוא נכנע ומעשה ידיו הוא, אין זולתו יתברך בשמים ובארץ, ועל ידי כך היו מתרפאים

והנה רבותינו ז"ל הקשו וכי נחש ממית ומחיה אלא בזמן שישראל היו מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדים לבם לאביהם שבשמים וכו' ועדיין קשה כי הרי הפסוק צווח ואומר כנגדם והביט אל נחש הנחושת

וחי אבל הענין הוא כי בראשונה היו חושבין שכיוון ששרשה מזוהמת הנחש העליון אין להם חלק בהשי"ת אלקי ישראל והיו רוצין לעבוד אל הנחש העליון אשר הוא חלקו הנקרא אלקים אחרים ולכן השי"ת להרום דעתם הזו הנפסדת יד הנחשים השרפים היתה בהם להומם ולאבדם וע"כ ידעו כי השי"ת מלכותו בכל משלה. והיו מביטין אל הנחש העליון השרש שלהם וגם היו מסתכלין כלפי מעלה להורות כי הנחש אלהיהם תחת השי"ת הוא נכנע ומעשה ידיו הוא. אין זולתו י"ת בשמים ובארץ וע"כ היו מתרפאים.

דמ.

אחר שהערב רב האלו הנשארים שבו בתשובה ונתקנו, רצה ה' להכניסם תחת כנפי השכינה בענין כל הנסים הנעשים לישראל, וליתן להם ממימי הכאר אשר הם מים קדושים במעשה נסים

והנה אחר שהערב רב האלו הנשארים שבו בתשובה כנ"ל ונתקנו רצה ה' להכניסם תחת כנפי השכינה בענין כל הנסים הנעשים לישראל וליתן להם ממימי הכאר אשר הם מים קדושים במעשה נסים כנדע וז"ש ומשם בארה וכו'.

דמא.

"ומשם בארה", ומשם, רצה לומר מן הענין הזה אשר שבו הערב רב בתשובה, משם זכו שנמשך להם הכאר, ולכן נקרא בארה לשון נקיבה, כי עד עתה היתה מכונסת ולא היתה מוציאה תולדותיה רק לכני ישראל, ועתה ילדה כדוגמת הנקיבה שמגלה תולדותיה ומוציאה לחוץ, להשקות גם את הערב רב ויש להעיר בזה איך אומר ומשם בארה והרי זה ארבעים שנה שניתן להם בפי בשלח בצאתם ממצרים וגם כפל אומרו הוא הכאר. וגם אומרו בארה לשון נקבה מה ענינו וזכרנו כי בתחילה אמר בארה ואח"כ באר ומה שדרשו רז"ל במקום אחר כי הא' בסוף חיבה במקום למ"ד בראשה לא שייך הכא. גם מה סמיכת אז ישיר ישראל וכו' אחר פסוק אסוף את העם וכו' גם מהו ואתנה להם ולמי יתננה אלא להם גם מה

היא כוונת עלי באר ענו לה. והענין ומשם ר"ל מן הענין הזה אשר שבו הערב רב בתשובה משם זכו שנמשך להם הבאר ולכן נקרא בארה לשון נקבה כי עד עתה היתה מכונסת ולא היתה מוציאה תולדותיה רק לבני ישראל ועתה ילדה כרוגמת הנקבה שמגלה תולדותיה ומוציאה לחוץ להשקות גם את הערב רב.

דמב.

הוא הבאר אשר אמר ה' למשה אסוף את העם הם הערב רב, ואתנה להם גם כן מים, ומשם בארה לבחינת הערב רב, כי לבחינת ישראל, כבר משעת מיתת מרים חזרה להם הבאר לישראל בלבד - כיוון שכן הוא, שעתה נתחדש נס אחר, והיא שהבאר הוציא עוד מימיו להשקות גם את הערב רב, לכך אז ישיר ישראל את השירה הזאת, רצה לומר באופן זה, והוא עלי באר ענו לה, שתעלי עוד את המים עד פיה, ותעשה נחל נובע מתפשט ברחובות פלוני מים, עד יפוצו מעיינותיה חוצה לעוני כבוד אשר שם מושב הערב רב

ולפי שלא נמעה במשם בארה שר"ל כי עתה נחדש ענין הבאר בעצמו נזה חזר הכתוב לפרש הענין אומרו ומשם בארה כי פירושו היא כי הוא הבאר אשר אמר ה' למשה אסוף את העם הם הערב רב ואתנה להם ג"כ מים ובערך זה אמרתי ומשם בארה לבחינת הערב רב כי לבחינת ישראל כבר משעת מיתת מרים חזרה להם הבאר לישראל בלבד. וכיוון שכן הוא שעתה נתחדש נס אחר והיא שהבאר הוציא עוד מימיו להשקות גם את הערב רב לכך אז ישיר ישראל את השירה הזאת ר"ל באופן זה והוא עלי באר ענו לה שתעלי עוד את המים עד פיה ותעשה נחל נובע מתפשט ברחובות פלוני מים עד יפוצו מעיינותיה חוצה לעוני כבוד אשר שם מושב הערב רב.

דמג.

"וממתנה נחליאל", מאחר שניתנה כמתנה לישראל, והיתה בכחינת באר חפרוה בלבד לצורך ישראל בלבד, עתה נעשית "נחליאל", נחלים עצומים שנמשכו מהבאר ההיא, על פי השי"ת אל ישראל, להשקות גם הערב רב, וזה

הענין נמשך עד שבאו לבמות והגי ונשקפה על פני הישימון, ושם נגזזה הבאר בימה של טבריא

ואלו על התחלת בריאת הבאר עצמם לא היו שוררים אלא הבראי או התגלי באר כיוון שהית' בריאה מחודשת לגמרי אבל עתה שאינה בריאה חדשה שוררו עלי באר וזהו מלת אז. וזהו שחזרו ואמרו באר חפרוה שרים כלומר אמנם מציאת הבאר עצמה לא נתחדש עתה כי הנה באר זה כבר לשעבר חפרוה שרים שהם משה ואהרן כי החפירה עצמה נעשית אז ומדבר מתנה מן העת הראשון שנכנסו אז למדבר סין בפ' בשלח מאז ניתנה להם במתנה בתחילת הארבעים שנה ומה שנתחדש עתה הוא כי וממתנה נחליאל מאחר שניתנה במתנה לישראל והיתה בבחינת באר חפרוה בלבד לצורך ישראל בלבד עתה נעשית נחליאל נחלים עצומים שנמשכו מהבאר ההיא ע"פ השי"ת אל ישראל להשקות גם הערב רב וזה הענין נמשך עד שבאו לבמות והגי ונשקפה על פני הישימון ושם נגזזה הבאר בימה של טבריא כנודע.

דמד.

"את והב בסופה", דרשו חז"ל אלו התלמידי חכמים שבתחילה מתקוטטים זה עם זה על ההלכה, ואחר כך אהבה בסופה, והענין, כי למדו זה מכאן, כי כל המריבה שרכו הערב רב על משה בתחילה, חזרה להיותה אהבה בסופה, כי חזרו בתשובה, ונתקנו ונאהבו לפני השי"ת, ונתן להם ממימי הבאר, לפי שעל ידי המריבה הזו באו לידי היכר השגחתו יתברך, וחזרו בתשובה - וה"ב בגימטריא אהב"ה

ובזה יתבאר מאמרם ז"ל על את והב בסופה אלו התלמידי חכמים שבתחילה מתקוטטים זה עם זה על ההלכה ואח"כ אהבה בסופה והענין כי למדו זה מכאן כי כל המריבה שרכו הערב רב על משה בתחילה חזרה להיותה אהבה בסופה. כי חזרו בתשובה ונתקנו ונאהבו לפני השי"ת ונתן להם ממימי הבאר לפי שע"י המריבה הזו באו לידי היכר השגחתו ית' וחזרו בתשובה. ומזה למדו רז"ל כיוצא בזה כי בכל עסקי התורה הנמשלת לבאר מים חיים כל המריבות שת"ח מריבים

עליה כרי להבין דבריה נמשכת להם אהבה בסופה אחר שהבינו ועמדו על תוכן אמיתות דבריהם ויצאו מימי באר התורה והשקום. ואמנם מה שהכריחם לפרש כן היא מפני שהל"ל את זה בסוף ר"ל את אשר ניתן להם בסוף הארבעים שנה ולכן דרשו כי אומרו זה בוא"ו לרמוז כי המתנה הזו הנקרא בלשון תרגום יהבותא היתה במציאת אהבה כי כן וה"ב בנימטרייא אהב"ה.

דמה.

את זה "בסופה", ולא אמר בסוף, לפי שלא נטעה לאמר כי בתחלה ה' ח"ו ביניהם שנאה וקטרוג ולבסוף נשתנה משנאה לאהבה, אמנם לעולם היתה האהבה קיימת, אלא שבתחילה היתה מסותרת ולא נגלית, והיו הרואים חושבים שהיה ח"ו שנאה, ואחר כך בסופה של האהבה נגלית איך שמתחילה ועד סוף אהבה היתה

וגם אמר בסופה ולא אמר בסוף לפי שלא נטעה לאמר כי בתחלה ה' ח"ו ביניהם שנאה וקטרוג ולבסוף נשתנה משנאה לאהבה אמנם לעולם היתה האהבה קיימת אלא שבתחילה היתה מסותרת ולא נגלית והיו הרואים חושבים שהיה ח"ו שנאה ואח"כ בסופה של האהבה הנ"ל נגלית איך שמתחילה ועד סוף אהבה היתה. והענין הזה ידרש בין כפי הפשט התורה במנין המריבה על מי באר שלא נחשוב כי ח"ו שנא ה' את עמו על דבר המריבה וכמו שראינו כי זימת עם רב מישראל כי אדרבה הוכיח סופו על תחילתו כי את אשר יאהב ה' יוכיח גם ידרש כפי הדרש שמדבר בענין התורה הנקראת באר מים חיים והודיענו כי אעפ"י שאצל ההמון נראה כי התנאים האמוראים מחולקין זע"ז אלו מתירין ואלו אוסרין ויחשבו כי זה שקר וזה אמת ושיש פירוד בתורה הודיענו שאינו כן אבל את זה בסופה כי כל כוונתם לברר וללבן ולהוציא מימי התורה לאמיתתן ואלו דברי אלקים חיים.

רמוז.

בתחילת הבאר בתחילת הארבעים שנה היה הבאר עצום ומשקה את בני ישראל ואת הערב רב הנקראים עם סתם, ועתה כמות מרים נתמעט קצת כחו במיתת מרים ולא נתחזק כבראשונה, ולא יצא רק להשקות את ישראל הנקראים עדה ולא את הערב רב, ואז צעקו הערב רב כאשר נסעו מהור ההר דרך ים סוף ואמרו למה העליטנו ממצרים למות במדבר כי אין לחם ואין מים

אז אפשר ידמה ענין אחר והוא כי הנה ג' מתנות ניתנו לישראל בזכות ג' אחין באר ומן וענני כבוד בזכות מרים משה אהרן ולכן בתחילת הבאר בתחילת הארבעים שנה אמר עבור לפני העם וקח אתך מזקני ישראל וכתוב ויצאו ממנו מים ושתה העם להורות כי הבאר הי' עצום ומשקה את בני ישראל ואת הערב רב הנקראים עם סתם ועתה כמות מרים חזרה הבאר גם הוא בזכות משה ולכן נתמעט קצת כחו במיתת מרים ולא נתחזק כבראשונה ולא יצא רק להשקות את ישראל הנקראים עדה ולא את הערב רב וז"ש והשקות את העדה ואת בעירם של מקנה ישראל ובא למעט שלא יצאו להשקות את הערב רב וכן בענין המעשה אמר ותשת העדה ובעירם ולא יותר כלומר ולא הערב רב ואז צעקו הערב רב כאשר נסעו מהור ההר דרך ים סוף ואמרו למה העליטנו ממצרים למות במדבר כי אין לחם ואין מים כמו שנתבאר שם ועיי"ש.

דמז.

ת"ר אלף רגלי לבד מנשים וסף וערב רב וצאן ובקר

וישלת מלאך ויציאנו זה משה ולא אמר וישלחני וכו'. או ירמוז כי הנה שלשה מיני ניזוקין היו שם ואולי יתייראו מהם הא' הוא כי ס"ב ריבוא עם כחול הים מזכרה היא שיוקירו להם המזונות ליושבי הארץ. הב' היא יראה יותר גדולה אולי מידי עברם בארצו יחמדוהו ויקתוהו מהם בהלחמם בהם. הג' הוא אולי אין להם כח ונבורה לקחת את ארץ כנען החזקה מידם ואז יחזרו יושבי כנען להלחם באדם על אשר הניחם עבור בנבולו ליכנם בארץ כנען והנה הם שלשים וא' מלכי כנען ומלך אדם יחירי לא ימלט מידם ולכן רצו לתת התנצלות בכלל

דבריהם לשלשה ההיזקים הנ"ל העולים במחשבם, והתחילו בראשונה ודיחו אותה במ"ש מקדש כלומר אם תאמרו שבהכרח היא שת"ר אלף רגלי לבד מנשים ומטף וערב רב וצאן ובקר בעוברים דרך ארץ אדום יזיקו להם מאוד מאוד לזה רמז באומרו מקדש כי שם נתפרסם בכל העולם ענין הסלע שהיא בארה של מרים הניתן להם שם והיו ספינות גדולות עוברים בנהרות היוצאים מן הבאר ההוא ואם אפי' המים שהם הפקר לכל היה ניתן להם על ידי גם מכל שכן שאר המזונות שאינם הפקר וז"ש לא נשתה מי באר כלומר יען כי אפי' מי' שלנו בשפע ולא נצטרך אל באר שלכם ומכ"ש שאר דברים, וכנגד ההיזק השני וכו'.

ספר עין הדעת טוב - פרשת בלק

דמח.

"ויגר מואב", מואב לא נתיירא מפני בני ישראל, כי מואב אינה בכלל ארץ ישראל, רק נתייראו מפני הערב רב שאין להם חלק כלל בארץ כנען, אפשר שירצו לרשת את ארץ מואב להתיישב בה

וז"ש ויגר מואב וכו'. והענין כי לא נתייראו מפחד סתרים עליונים לדעת רצונו ית' במה שציווה אל תצר את מואב ע"ד שנסתכל בלק אבל המורא שלהם היא טבעית והיא מפני העם כי רב הוא. והענין כי ישראל הם אשר נצטוו אל תצר את מואב לפי אשר אליהם נתחלקה הארץ ונצטוו כי ארץ מואב אינה בכלל ארץ ישראל. אבל הערב רב שאין להם חלק כלל בארץ כנען אפשר שירצו לרשת את ארץ מואב להתיישב בה ולכך הם לא נצטוו באל תצר את מואב ומזה נתייראו מפני הערב רב.

דמט.

"כי רב הוא", הערב רב הם רבים מישראל, כי בני ישראל היו רק א' מחמשים מהערב רב - עיקר יראת מואב הוא מפני הערב רב, וגם קצת יראה היה להם מפני בני ישראל - ערב רב לא כמעשה נסים יכולים להלחם כמו ישראל,

ערב רב על פי הארז"ל

קסו

אלא בזרוע בשר הם באים, ואם כן גם אנחנו מואב אתנו זרוע בשר כי גבורת מואב נפלאה היא

ואם תאמר שהם מועטים אינו כן אלא אדרבה רבים הם מישראל כמשו"ל על וחמושים עלו בני ישראל א' מחמשים מהערב רב. וז"ש כי רב הוא יותר מבני ישראל ומכ"ש יותר ממואב עצמם. ולכן עתה הזכיר מאוד כי עיקר יראת מואב הוא מפני הערב רב ואחר אשר נתייראו מטענה העקרית חזרו עוד לגור קצת ולא מאוד מפני בני ישראל וז"ש ויקץ מואב וכו' והענין כי הנה ערב רב לא במעשה נסים יכולים להלחם כמו ישראל אלא בזרוע בשר הם באים וא"כ גם אנחנו מואב אתנו זרוע בשר כי גבורת מואב נפלאה היא וכמ"ש בישעי'. ובירמיה והיו לך גבורי מואב וכו' שאנן מואב מנעוריו וכו' ולא עוד אלא שעשירים גדולים אנו ונשכיר את בני עמון אחינו ומלכי מדין הסמוכים אלינו ונוכל הם.

דג.

מואב חשבו, כי כראות בני ישראל כי מואב נלחמים עם הערב רב אשר לא נצטוו באל תצר את מואב, יכואו בני ישראל וילחמו גם הם ויעזרו את הערב רב, והנה בני ישראל בזרועו יתברך ובמעשה נסים הם באים, אז ויקץ מואב מפני בני ישראל

ואז חזרו לחשוב וראו ענין אחר והוא כי כראות בני ישראל כי מואב נלחמים עם הערב רב אשר לא נצטוו באל תצר את מואב יבואו בני ישראל וילחמו גם הם ויעזרו את הערב רב והנה בני ישראל בזרועו יתברך ובמעשה נסים הם באים אז ויקץ מואב מפני בני ישראל נמצא כי להיות עיקר של היראה מפני הערב רב נזכר בו מאוד אבל בבחינת היות מלחמתם זרוע בשר דרך טבע אמר ויגר, אבל בישראל שהיו נלחמים בעזרו ית' אמר ויקץ לשון קוצים ממש והוא גדול מן ויגר אבל בערך שישראל לא היו הם בעלי המריבה עצמם לא זכר מאוד.

דנא.

היו להם שתי מלחמות, האחת טבעית עם הערב רב, והשנית דרך ניסים עם ישראל

אחר אשר נתיירא בלק ועמו מואב נתחברו עם זקני מדיין הם השרים הזקנים בעלי העצרה הנכונה אשר להם זז"ש זקני מדיין. להתייעץ אותם איך יעשו כי הנה להם שתי מלחמות האחת טבעית עם הערב רב והשנית דרך ניסים עם ישראל כנ"ל. זז"ש ויאמר מואב אל זקני וכו' והכתוב עצמו בא לתרץ קושיות רז"ל והלא מואב ומדיין מעולם שונאים זה את זה. ותירץ ואמר ובלק בן צפור וכו' ירצה כי אז בעת ההיא מפני יראת מואב ומדין מפני בני ישראל הסכימו לעשות שלום ביניהם וכדי להתקשר בלב שלם המליכו עליהם את בלק שהוא הי נסיד אחד מחמשה נסיכי מדיין כנודע ועי"כ שתי אומות אלו נעשו אומה אחת כי מלך א' לשניהם כנ"ל ועתה ר"ל אחר שעשו שלום ביניהם ונתחברו לאומה אחת ומלך אחד עליהם. א"כ עתה שאנחנו אומה אחת נמצא כי ישראל ילחכו את כל סביבותינו אנחנו ואתם כי כולנו עם א' והרעה נוגעת לכולנו א"כ צריך שאנחנו שנינו נבקש עצה מה נעשה כי הרעה שוה לכולנו זז"ש עתה ילחכו.

אז ירצה רמז מלת עתה אל הנ"ל כי אע"פ שכבר נצטוו אל תצר את מואב כבר הכרחנו העניין כי אין זה אלא לפי שעה אבל עתה מכאן ואילך ילחכו הקהל וכו'.

דנב.

אנו יראין על ענין המזונות, כי כל הערב רב שהם כפילים מישראל וגם מקניהם, ומוכרח הוא שיתפשטו בארצינו לבקש מזונות, ולא ישאירו לנו מחיה, כלחוד השור שאין בלחיתו סימן ברכה

ונתנו ג"כ מעם לדבריהם ואמרו ילחכו הקהל וכו' ירצה אין אנו חוששין נמלחמה כי כבר נצטוו אל תצר את מואב אבל אנו יראין על ענין המזונות כי עדיין לא נכנסו לארץ כנען ואין ארץ האמורי לברכה סובלת לכולם והנה הם עם רב כחול הים הם ונשיהם ובניהם

וטפם ומקניהם. וכל הערב רב שהם כפליים מישראל וגם מקניהם ומוכרת הוא שיתפשטו בארצינו לבקש מזונות ולא ישאירו לנו מחיה כלחוך השור שאין בלחיכתו סימן ברכה כמשו"ל.

דגג.

אף על פי שאין יראתם אלא מן הערב רב שלא נטלו חלק בארץ ויבקשו לקחת את ארצינו, עם כל זה יראים אנו כי גם ישראל לא נצטוו אלא שהם עצמם לא ירשו את ארץ מואב, אבל אם הערב רב יבואו לרשתה ותכבד יד מואב עליהם, יבואו בני ישראל ויעזרום - ילחכו הקהל, קאי על בני ישראל, כי קהל גרים לא איקרי קהל, והנה הם באים בדרך נס, ומהם אנו מתייראים, לא מן הערב רב שנלחמים דרך טבעי

ולהורות כי אין יראתה מן המלחמה לא המשילם לאריה הגבור שבחיות אלא אל שור הלוחך המזונות בלבד ואינו הורג נפשות כמו האריה. או ירצה במה שאמרנו לעיל כי אע"פ שאין יראתם אלא מן הערב רב שלא נטלו חלק בארץ ויבקשו לקחת את ארצינו עכ"ז יראים אנו כי גם ישראל לא נצטוו אלא שהם עצמם לא ירשו את ארץ מואב אבל אם הערב רב יבואו לרשתה ותכבד יד מואב עליהם יבואו בני ישראל ויעזרום וז"ש ילחכו הקהל הם בני ישראל כמ"ש לפני קהל עדת ישראל וכמשו"ל קהל גרים לא איקרי קהל והנה הם באים בדרך נס ומהם אנו מתייראים לא מן הערב רב שנלחמים דרך טבעי, אז עלתה הסכמת עצתם כי ראוי לחוש לשתי הסיבות הנ"ל כי לסיבת הטבעית כבר נתחברו יחד שתי אומות גדולות האלו מואב ומדין אם לסיבת עליונות שכרו את בלעם לקללם שלא בדרך טבעי ואז וישלח מלאכים וכו' ורמז בזה אל שתי עניינים הנ"ל הא' הוא כי נתחברו יחד שתי האומות כאומה אחת בלב אחד כאיש אחד וז"ש וישלח בלשון יחיד ולא אמר וישלחו ובפרט כפי מ"ש אח"כ וילכו זקני מואב וזקני מדין.

דגד.

בהיות ישראל יושבים כשטים כהשקט, קפץ עליהם רוגז כסיבת הערב רב, כי הערב רב לבדם, הם אשר החלו לזנות את בנות מואב, ולהם קראו לאכול מזבחי אלהיהן, והם אשר אכלו וישתחוו - "קשים גרים לישראל כספחת" נאמר על הערב רב, אשר בהתחברם עמהם החטיאום

אז נבאר עם ההקדמה הידועה שמתם העם הם הערב רב וכפרט בהיותם סמוכים למלת ישראל וסיפר כי בהיות ישראל יושבים בשטים כהשקט קפץ עליהם רוגז כסיבת הערב רב כי הלא ויחל העם לשון התחלה כי הערב רב לבדם הם אשר החלו לזנות את בנות מואב. ולהם קראו לאכול מזבחי אלהיהן, והם אשר אכלו וישתחוו וזהו שחזר ואמר ויאכל העם למעוטי ישראל ונודע כי קשים גרים לישראל כספחת נאמר על הערב רב אשר בהתחברם עמהם החטיאום ואמנם העם הם התחילו כמ"ש ויחל העם ואח"כ ויצמד ישראל וכו'. ואין הכוונה שנתחברו לבעל פעור כי זה עון פלילי להיותם חיבור אחד הם והע"ז אבל ויצמד ישראל עם העם הנ"ל לחטוא עמהם אך לא לגמרי בענין הזנות אף לא בענין כל העבודות זרות רק לבעל פעור בלבד ע"ד שפירשנו לעיל כי חשבו שלא היו חוטאים בכך ועכ"ז ויחר אף ה' בישראל יען כי פעור עבודתו המיוחדת לו בכך ע"ד שקראה אל האיש הנ"ל במדרש רז"ל.

דנה.

אז ציווה משה שיקח את כל "ראשי העם" אותם שהעניזו פניהם להתחיל לחטוא, כי המון הערב רב היו יראים לחטוא, ועל ידי מיתת "ראשי הערב רב" שוב חרון אף ה' מישראל אשר לא חטאו ממש

אז ציווה משה שיקח את כל ראשי העם אותם שהעניזו פניהם להתחיל לחטוא כי המון הערב רב היו יראים לחטוא והוקע אותם יען כי זנו וגם עבדו עבודה זרה משא"כ בישראל וע"י מיתת ראשי הערב רב ישוב חרון אף ה' מישראל אשר לא חטאו ממש.

דנו.

לא יעשה המשפט הזה רק על ידי שופטי ישראל, כי אין להערב רב שופטים בפני עצמם - אחר זה איש מבני ישראל עצמו בא וחסא עם המדיינית, ואז רפו ידי משה והעדה, כי ישראל ממש חטאו בזנות כמו הערב רב, והמה בוכים, כי אין תקנה במה שיוקע את הערב רב לבד, ואז וירא פנחס וכו'.

ואמנם לא יעשה המשפט הזה רק ע"י שופטי ישראל כי אין להערב רב שופטים בפ"ע, ולכן ויאמר משה אל שופטי ישראל הרגו איש את אנשיו ר"ל כי הערב רב היו סביב ישראל ואותם אשר היו כנגד מחנה ראובן נקראו אנשי ראובן וכיוצא בזה. ואותם הרגו יען כי הם נצמדים עם ישראל והחטיאו' בבעל פעור. והנה אח"ז איש מבני ישראל עצמו בא וחסא עם המדיינית ואז רפו ידי משה והעדה כי ישראל ממש חטאו בזנות כמו הערב רב והמה בוכים כי אין תקנה במה שיוקע את הערב רב לבד, ואז וירא פנחס וכו'.

דנז.

הערב רב עצמם תלה הנגף בהם, אמנם ראשיהם ציווה משה להרגם במיתת בית דין, יען חטאו גם הם בזנות ובעבודה זרה, אמנם עוונם גדול מנשוא להיותם ראשים, ודלת העם ימשכו אחריהם, ולכן הוקע אותם במיתת ב"ד.

גם נוכל לפרש כי הערב רב עצמם תלה הנגף בהם אמנם ראשיהם ציווה משה להרגם במיתת ב"ד יען חטאו גם הם בזנות ובע"ז אמנם עוונם גדול מנשוא להיותם ראשים ודלת העם ימשכו אחריהם ולכן הוקע אותם במיתת ב"ד. וכפי זה אומרו ותעצר המגפה ירצה כי אחר שהוחל הנגף בערב רב נעצרה מלבא גם בישראל.

דנח.

כל אלו המתים במגפה היו ערב רב ולא ישראל

ואח"כ חזר לספר מדלת העם הערב רב המתים במגפה ואמר כי היו ארבעה ועשרים אלף. והיא ע"ד שאמר בספר הזוהר שכל אלו המתים במגפה היו ערב רב ולא ישראל.

דנט.

בא בלעם לתת עוד סיבה אחרת שאינו יכול לקללם, ואמר כי הן העם הזה לבדד ישכון מוקפים בעוני כבוד לכדם, ואפילו ערב רב הנקראים גויים הנלויים אתם ונתגיררו עמהם לא יתחשב עמהם, כי המה חוץ לעוני כבוד, וכיוון שהם מוקפים עוני כבוד, מי יכול למנות זרע יעקב שהם רבים כעפר ארץ, כדי להטיל בהם עין הרע לשרות עליהם הקללה

או ירצה כנודע כי אין עין הרע שולט לקלל עד אשר יראה בעיניו אותם כמ"ש וישא בלעם את עיניו וירא את ישראל שוכן לשבטיו, כדי להפיל ולהשליט בהם עינו הרע שתום העין ותהי עליו על ישראל רוח אלקים לכסותם בכנפיו לבל יסתכל בהם כנזכר בספר הזוהר, וג"כ צריך מנין ומספר כמ"ש ולא יהי בהם נגף בפקוד אותם. ובא בלעם לתת עוד סיבה אחרת שאינו יכול לקללם. ואמר כי הן העם הזה לבדד ישכון. מוקפים בעוני כבוד לברם ואפי' ערב רב הנקראים גויים הנלויים אתם ונתגיררו עמהם לא יתחשב עמהם. כי המה חוץ לענני כבוד כנודע. וכיוון שהם מוקפים ענני כבוד מי יכול למנות זרע יעקב שהם רבים כעפר ארץ כדי להטיל בהם עין הרע לשרות עליהם הקללה.

דס.

"לא איש אל ויכזב וכו', בכל ימי עולם לא נמצא כענין שני אנשים שהא' עשה את עצמו אלוה, והוא יש"ו הנוצרי, והשני עשה עצמו נביא, והוא של הישמעאלים, וחידשו דתות חזקות קיימות לעולם, וכל העולם נתחלק לשתי אמונות אלו בלבד, ובלעם נתנבא עליהם תחלה - כיש"ו כולם מודים שהוא איש ילוד אשת מרים, אבל אינו בן אדם, אלא מאליו נולד, ואדם לא ידעה - צפה בלעם שעתיד איש אחד להטעות הבריות ולומר שהוא אל וכו'

לא איש אל ויכזב וכו' בכל ימי עולם לא נמצא כענין שני אנשים שהא' עשה א"ע אלוה והוא יש"ו הנוצרי והשני עשה עצמו נביא והוא של הישמעאלים וחידשו דתות חזקות קיימות לעולם וכל העולם נתחלק לשתי אמונות אלו בלבד ובלעם נתנבא עליהם תחלה. וכנגד הראשון אמר כי הנה איש ילוד אשה הי' ואי אפשר שאיש יהי' אל ואם הוא אומר שהוא אל דעו כי ויכזב. ולכן אל תטעו אחריו, וכנגד השני שהודה שהוא

בן אדם ואינו אל אמנם עשה עצמו נביא מחדש דתות גם זה שקר וסופו להתנחם ממה שעשה. והנה ביש"ו כולם מודים שהוא איש ילוד אשת מרים אבל אינו בן אדם אלא מאליו נולד ואדם לא ידעה לכן אמר כי אעפ"י שאמר שאינו בן אדם עכ"ז הרי אמר שהוא איש וא"כ אי אפשר שהאיש יהי אל. אבל בהישמעאלים שלא די שהודה שהוא איש אלא כי גם בן אדם הוא ולזה קראו בן אדם. והנה ההיא ר"ל אם ח"ו יש"ו הי' הוא האל בעצמו איך מה שאמר לא יעשה וכן אם אינו הוא האל רק שהוא נביא שדיבר אליו האל איך לא יקימנה וז"ש ודיבר ולא יקימנה. והנה רז"ל בתנחומא אפשר שרמזו זה בפרשת בלק וז"ל לא איש אל לפי שצפה בלעם שעתיד איש א' להטעות הבריות ולומר שהוא אל וכו' ואמנם אני הוספתי לקח ובארתי שארית הפסוק כפי דרך רז"ל כאשר אתה הראת לדעת ואחר שהתנבא על שני אלה התנבא על ביאת המשיח.

ספר עין הדעת טוב - פרשת פנחס

דסא.

"ויחל העם לזנות", כי הערב רב הם שחטאו בזנות ובעבודה זרה, אבל ישראל לא חטאו רק בעבודה זרה, אמנם אחר כך כשבא זמרי בן סלוא וחסא גם הוא בזנות, אז נתחייבו כל ישראל כלייה ח"ו - בתחלה היחל הנגף בעם, הם הערב רב, וחשב השי"ת לכלות גם את ישראל ח"ו בעון זמרי שהיה ישראל, והשיב את חמתי מעל בני ישראל בעבור פנחס, ולא כילה אותם באחרונה, אחר שכבר ההתחלה היתה בעם

וביאר גודל פעולתו אשר בשבילה זכה למתנה הזאת ואמר השיב את חמתי וכו' ע"ד שבארנו בסוף פרשת בלק על ויחל העם לזנות כי הערב רב הם שחטאו בזנות ובע"ז אבל ישראל לא חטאו רק בע"ז. האמנם להיותה פעור שעבודתה דרך בזיון אין כאן כ"כ חומר כי יכולין היו לאמר אדרבה לטובה נתכוונו אמנם אח"כ כשבא זמרי בן סלוא וחסא גם הוא בזנות. אז נתחייבו כל ישראל כלייה ח"ו לשתי סיבות הנ"ל

זנות ופעור ולכן בתחלה היחל הנגף בעם הם הערב רב וחשב השי"ת לכלות גם את ישראל ח"ו בעון זמרי שהי' ישראל והשיב את חמתי מעל בני ישראל בעבוד פנחס ולא כילה אותם באחרונה אחר שכבר ההתחלה היתה בעם וז"ש ולא כליתי וכו'.

דסב.

הערב רב לכדס חטאו

ושם איש ישראל וכו' כפי הדרך השני שביארנו כי הערב רב לכדס חטאו לזה בא הכתוב לפרסם ולהודיע כי שם איש ישראל הא' לברו המוכה הוא אשר הכה את המדיינית אך בפני עצמו במכת הנגף לא מת אחד מהם כלל.

ספר משנת חסידים - מסכת יעקב פרק ב'

דסג.

משני צדי יעקב יוצאים שני הארות כדרך הארות המטות, מימינו סוד ערב רב, ומשמאלו עשו אחיו

ג. וארבע מוחין אלו האירו בו בסוד תפילין כי בלמו במצחו בכח הכאת קוצא דשערי דז"א באחורי נצח זהוד דז"א עצמו שמעביר אורו דרך שם בעורף יעקב שלפניהם ונכנס ומכה במוחין שבנגלגלת שלו ומציא הארתם לחוץ ונתפשטו גם בגופו כדרך שנכנסו ונתפשטו בז"א ומשני צדי יעקב יוצאים שני הארות כדרך הארות המטות מימינו סוד ערב רב ומשמאלו עשו אחיו.

ספר משנת חסידים - מסכת סדר ליל פסח פרק י'

דסד.

ויציאו ה' ממצרי"ם, מאחר שנתקנו, וגם ערב רב, והם אותם שהכריח יוסף למול והתחילו להתקן, יצאו עמהם, אלא שלא היה תיקונם נגמר עדיין, ולפיכך חזרו לסורם במדבר בעון העגל

ערב רב על פי האריז"ל

קער

ה. ויוציאנו ה' ממצרים מאחר שנתקנו וגם ערב רב זהם אותם
שהכריח יוסף למול והתחילו להתקן יצאו עמהם אלא שלא היה
תקונם נגמר עדיין ולפיכך חזרו לסודם במדבר בעון העגל.